КРЪСТЮ МУТАФЧИЕВ

ПРАОТЦИТЕ

ТОМ II

КРЪСТЮ МУТАФЧИЕВ • ПРАОТЦИТЕ •

КРЪСТЮ МУТАФЧИЕВ

ДРЕВНАТА ИСТОРИЯ НА БЪЛГАРИТЕ

ПРАОТЦИТЕ

том втори

Варна, 2001

В близкото минало наистина бе табу да се търси най-древната история на БЪЛГАРИТЕ, тъй като целта на управляващите бе да бъде наложено мнението, че сме славяни. От сведенията, които изложих в първата и в настоящата книга, се вижда, че общото, което съществува между БЪЛГАРИ и СЛАВЯНИ, се дължи преди всичко на обстоятелството, че нашите езици, както и езикът, на който са говорили древните народи - ТРАКИ, ГУРИ и други неизвестни племена, от които произлиза така нареченият САНСКРИТ-СКИ език, имат един и същ общ корен.

Що се отнася до факта, че не са малко учените историци, които ни причисляват към групата на така наречените ПЛЕМЕНА от ТЮРКСКИ произход, то това недвусмислено показва, че и днешните официални представители на научната историческа мисъл в България продължават да бъдат това, за което НИЦШЕ е казал:

"... УЧЕНИТЕ притежават остро зрение на всичко близко, но едновременно и късогледство за ДАЛЕЧНОТО и ОБЩОТО."

И това се дължи на обстоятелството, че те продължават да твърдят, че днешните българи сме потомци единствено на КУБРАТОВИТЕ прабългари, което ги отвежда към близкото минало. Това ги води към омагьосания кръг - СЛАВЯНИ ли сме или ТЮРКСКИ племена.

ВМЕСТО УВОД

Тази втора книга представлява естествено продължение на книга първа от трилогията под общото заглавие "Древната история на БЪЛГАРИТЕ". В нея си позволих накратко да повторя редица важни сведения, от които се вижда към коя ГРУПА древни народи са принадлежали праотците на БЪЛГАРИТЕ от една страна.

От друга - при по-внимателно и задълбочено проучване на посочените от мен исторически сведения се вижда какви земи те са населявали в продължение на повече от седем хилядолетия и кои народи с древна история са били техни съседи. А от изложените данни се вижда каква е била расовата, етническата и езикова принадлежност на праотците на ПРАБЪЛГАРИТЕ.

Праотците на БЪЛГАРИТЕ и техните съседи са населявали предимно земите, разположени на североизток от Хималаите и останалите планински масиви на континента Азия. А също така и високите плата, разположени в самите планини.

А това означава, че праотците на БЪЛГАРИТЕ принадлежат към тази ГРУПА КОННИ и НЕКОННИ народи, които пряко или косвено са участвали за превръщането на този регион на континента АЗИЯ в ДУХОВЕН ЦЕНТЪР на ЧОВЕШКИЯ род.

Авторът

ВЪВЕДЕНИЕ

Праотците на БЪЛГАРИТЕ представляват една незначителна част от ЧОВЕШКИЯ род, която е успяла да оцелее по време на последните две глобални природни бедствия, които по различно време сполетели нашата планета. Първата е Космическата катастрофа, която се е състояла в периода между 11650 - 11542 г. пр.н.е., а второто е ПОТОПА, за които Платон ни разказва в диалозите "Тимей" и "Критий" и ни съобщава, че той е сполетял планетата Земя през 9570 г. пр.н.е.

Сведенията за това отдалечено от нас време наистина са твърде оскъдни. За тях освен в древните предания и легенди, също има сведения и в редица писмени анали. Така например в Библията се разказва за Ной и неговите синове, по Двуречието (Месопотамия) се говори в епоса за Гилгамеш, а на Балканския полуостров в мита за Девкалион и Пира.

Създателите на днешната официална ОБЩО-ЧОВЕШКА история неволно или преднамерено са игнорирали всички сведения за тези две глобални природни бедствия. Това обстоятелство я прави не само неправдоподобна, но стои и като непреодолима бариера за развитието на обективната историческа истина за ЧОВЕШКИЯ род. Защо?

Защото на учените историци, полиглоти и лингвисти с академични санове е добре известно, че преди тези две глобални природни бедствия ЧОВЕШКИЯТ род е притежавал уникални познания в областта на КОСМОГОНИЯТА, които са заложени в така наречения най-древен ЕЗИЧЕСКИ СВЕТОГЛЕД. Що се отнася до техните знания, то това се вижда от данните за КОВЧЕГА, построен от НОЙ и неговите синове. Дали построеното морско съоръжение е "КОВЧЕГ" или КОРАБ, това не е от голямо значение, по-важни са неговите размери: дължина 138 метра, ширина 23 метра и височина 13,80 метра. Освен това, съоръжението е било на три етажа, а средната височина на

всеки един от тях е бил 4,60 метра. Самите сведения красноречиво показват на каква степен на развитие се е намирал ЧОВЕШКИЯТ род преди и по време на последните две глобални природни бедствия.

Последиците от тях са били почти фатални за населението на нашата планета. И това се дължи на обстоятелството, че е било променено съотношението между вода и суша от една страна. От друга - променен е не само броят на материците, които са съществували преди тези две природни бедствия, но и тяхното разположение в Световния океан.

Оттук съвсем логично възникват въпросите:

- По какъв критерий историците са определили КОЯ е била РОДИНАТА на праотците на днешните народи?

- На какви доказателства почива твърдението на учените историци, че в тази най-ранна епоха оцелелите представители на ЧОВЕШКИЯ род са били първобитни и невежи хора, т.е. диваци?

Несъмнено след глобалните природни бедствия оцелелите представители на ЧОВЕШКИЯ род поради тежките климатични условия са били принудени да преминат през пещерния и номадския начин на живот. Т.е. живели са примитивно, тъй като флората и фауната са били почти унищожени. Но това съвсем не означава, че всички са били диваци. Една част от населението наистина изпада във "вторично подивяване", а останалите са запазили и съхранили в гомяма степен уникалните познания, които е притежавал ЧОВЕШКИЯТ род преди КОСМИЧЕСКАТА катастрофа.

За съществуването и съхраняването на тези уникални познания за бъдещите поколения се разказва в откритите от археолозите древни писмени анали от една страна. А от друга - не липсват и доказателства, че те са били приложени, но в много по-късна епоха. Всъщност това са тези знания, които са били използвани за построяването на мегалитните съоръжения, пирамиди, зикурати, храмове, гробници и т.н. С други думи - знания и умения, които продължават да бъдат загадка за съвременния човек.

Ако си позволих да твърдя, че сега съществуващата официална ОБЩОЧОВЕШКА история е недостоверна, то това се дължи на тази категория историци, полиглоти и лингвисти, за които ФРИДРИХ НИЦШЕ, в книгата си "НЕСВОЕВРЕМЕННИ РАЗМИШЛЕНИЯ", на стр. 207, е казал дословно:

"... УЧЕНИЯТ притежава остро зрение за всичко БЛИЗКО, но едновременно и късогледство за ДАЛЕЧНОТО и ОБЩОТО. Обикновено зрителното му поле е твърде МАЛКО и той е принуден да приближава очите си непосредствено до предмета. Ако иска да премине от една току-що ИЗСЛЕДВАНА ТОЧКА към ДРУГА, премества целия си ЗРИТЕЛЕН АПАРАТ към тази ТОЧКА. Разлага картината на ПЕТНА, подобно на човека, използващ бинокъл, за да гледа сцената, на която обаче вижда ту главата, ту част от дрехата, но нищо цяло. Никога не вижда ОТДЕЛНИТЕ ПЕТНА свързани, а само ОТГАТВА връзката помежду им; ето защо няма ЯСНО ВПЕЧАТЛЕНИЕ за ОБЩОТО!"

Казаното от НИЦШЕ е валидно с пълна сила за официалните представители на научната историческа мисъл в България както в миналото, така и сега. Ако някои от тях правят изключение, то те се броят на пръстите на едната ръка на всеки човек, а техните открития са останали в забвение. И това се потвърждава от факта, че усилията на съвремените учени - историци, полиглоти и лингвисти са насочени предимно към историята на праотците на КУБРАТОВИТЕ БЪЛГАРИ. В стремежа си, кой от тях ПРЪВ да разкрие тяхната древна история, те проявяват незавидно "късогледство за ДАЛЕЧНОТО и ОБЩОТО" на праотците на ПРАБЪЛГАРИТЕ като ЦЯЛО.

В книгата си "ПЪТЯТ на БЪЛГАРИЯ" Димитър Съселов, публикувана за първи път през 1936 г., и отново преиздадена едва през 2000 година, този родолюбив българин ни открива, че ПРАБЪЛГАРИТЕ в дълбока древност са населявали земите на планинския масив ТЯН-ШАН и ТАРИМСКАТА котловина. При положение, че преди Космическата катастрофа и ПОТОПА не ни е известно колко на брой са били матриците, и къде са били разположени в

Световния океан, най-правдоподобно е да приемем за РОДИНА на всеки древен народ тези земи, на които оцелелите представители на ЧОВЕШКИЯ род трайно са отседнали, но вече обособени като племена, на основата на тяхната родова, етническа и езикова принадлежност. А също така и земите, на които впоследствие се появяват на историческата сцена като общност, която е възникнала вследствие на тяхното обединение.

Всяка общност още в дълбока древност е имала свои ЕЗИЧЕСКИ СВЕТОГЛЕД, БОГОВЕ и БОГИНИ. Притежавали са и някакъв вид писменост, която се е различавала от останалите общности поради специфичните фонетични особености, които били характерни за езика, на който те са говорили. Освен това, съществувало е и различие и в начина на писане и четене на тези езици, които са съществували в тази ранна епоха.

Когато търсим обективната историческа истина, то не следва да игнорираме писмената, тъй като тя също е критерий, чрез който могат да бъдат разграничени една от друга най-древните общности. Но тя може да се превърне в доказателство само при положение, че учените полиглоти и лингвисти вземат предвид това, което Херодот ни съобщава в "История", част I, книга втора, 36, в която дословно казва следното:

"ЕЛИНИТЕ пишат с букви и пресмятат с камъчета, движейки РЪКАТА си ОТ ЛЯВО на дясно, а ЕГИПТЯНИТЕ - ОТ ДЯСНО на ляво... ЕГИПТЯНИТЕ използват ДВА вида ПИСМЕНА - едните наричат СВЕЩЕНИ, другите - НАРОДНИ." От казаното от Херодот се разбира, че по негово време е имало вече няколко СВЕЩЕНИ и НАРОДНИ видове писменост от една страна. А от друга - начина на движението на ръката, недвусмислено доказва, че в дълбока древност е имало няколко съвсем малко на брой езика и начин на писане и четене. И това се потвърждава от факта, че писмеността на представителите на ЖЪЛТАТА раса е по-различна от тези две, тъй като пишат и четат ОТ ГОРЕ на долу.

Освен тези три има и четвърта писменост, която е известна под името БУСТРОФЕДОН, което означава "както

воловете орат браздите". Това е писане и четене, при което единият ред започва от ЛЯВО на ДЯСНО, а следващият от ДЯСНО на ЛЯВО. С други думи - следва пътя на СПИРАЛАТА.

И обърнете внимание - БУСТРОФЕДОН е обявена от учените изследователи полиглоти и лингвисти за гръцка дума, тъй като са открили "ДРЕВНОГРЪЦКИ" документи и отделни надписи. На тези учени е много добре известно, че историята на най-древна ЕЛАДА е създадена предимно въз основа на творчеството на ОМИР и бащата на историята ХЕРОДОТ. И че в тяхното творчество, особено в това на ОМИР, никой от неговите герои не е бил наричан за потомък за въведеното от историците понятие ГЪРЦИ от една страна. А от друга - на тях също е известно, че между СТАРОГРЪЦКИЯ, ЕЛИНСКИЯ и ГРЪЦКИЯ ЕЗИК има голяма разлика. И тази разлика се дължи на обстоятелството, че праотците на Солон, Херодот, Сократ, Питагор, Платон и т.н., въобще не са участвали в Троянската война.

Несъмнено и техните праотци са имали свой език и писменост, но той се е различавал както от СТАРОГРЪЦКИЯ и ЕЛИНСКИЯ език, така също и от писмеността и езика, наречен БУСТРОФЕДОН.

Ако проследим историята на различните начини на писане и четене, то те ще ни отведат към най-ранната епоха на човешкия род. Т.е. към едни от най-древните племена и общности, които са си служили с тях от една страна. А от друга - в зависимост в кой регион и на кой материк те се появяват, изследователите ще имат възможността да добият по-ясна представа кои племена, а впоследствие възникнали като общности, какви земи са населявали на световната карта.

Според съвремената историческа хроника най-древната писменост, на която се пише и чете от ЛЯВО на ДЯСНО е открита в земите на континента Африка. Впоследствие този начин на писане и четене е използван и от общностите, които са създали самобитната култура в долината на река Нил. А това означава, че тази култура е възникнала с прякото участие на тези племена и общности, които след Космическата катастрофа и Потопа са населявали този материк.

Що се отнася до писмената и четенето, наречено БУСТРОФЕДОН, което следва пътя на спиралата, то ни отвежда към континента Азия. По-точно - към този регион, който и до ден днешен се счита за ДУХОВЕН център на ЧОВЕШКИЯ род. И той е създаден от тези племена и общности, които в продължение на повече от седем хилядолетия са населявали високите плата на ХИМАЛАИТЕ, планинските масиви в близост до тях и земите, разположени в североизточната част на този материк.

Тук, в тази част на света, оцелелите представители на ЧОВЕШКИЯ род, впоследствие обособили се в племена и общности, възстановяват този ЕЗИЧЕСКИ СВЕТОГЛЕД, който е съществувал преди КОСМИЧЕСКАТА катастрофа и ПОТОПА. С други думи - това е ЕЗИЧЕСКИЯТ СВЕТОГЛЕД, в който са заложени уникални познания в областта на КОСМОГОНИЯТА. А това са знанията, които днес наричаме наука за ВСЕЛЕНАТА.

В продължение на много години нашият сънародник Тодор Латинов е проучвал този вид писмена и е стигнал до извода, че тя е била използвана от ПРАБЪЛГАРИТЕ в дълбока древност. По повод на своето откритие той е публикувал не малко статии в различни вестници и списания, но за съжаление българските учени в тази област ги отминават с мълчание.

Не ми е известно какво научно доказателство е дало основание учените да твърдят, че БУСТРОФЕДОН е гръцка дума. Но ако погледнем на нея през призмата на етимологията, т.е. науката за произхода и историята на думите, ще видим, че тя окончава на ЕДОН. Това ни отвежда към тракийското племе ЕДОНИ, което е населявало Балканския полуостров много преди Троянската война. За неговия цар ДРИАНТ и сина му ЛИКУРГ ни разказва Омир в "Илиада". Той е този, който ни съобщава, че този клон от ТРАКИТЕ ЕДОНИ е завладял свещения град НИСА в земите на ЕЛАДА, чието население е почитало бог ОНИС.

Всеизвестно е, че ТРАКИТЕ принадлежат към КОННИТЕ народи. За техния бог в Омировия химн "Към Арес" поетът казва дословно:

"Аресе Колесничарю! Свръхмощни царю златошлемни,
градозакрилнико смел, щитоносни и бронзодоспехни!
О, якоръки, всесилни, стена на ОЛИМП, далнострелни!
Татко на НИКЕ победна, поддръжник на строга ТЕМИДА!
Ти си тиран за врага, а водач на мъже справедливи!
О, жезлоносецо смел, КОЛЕСНИЦА от огън подкарал
нейде в ефира, прорязан от пътища СЕДЕМ планетни!
Твоят е третият път - там препускат жребците ти буйни.
Чуй ме, закрилнико людски, що даваш разцъфнала младост!
Благо проблясвай отгоре над моя нищожен животец!
Пръскай мъжествена сила - да махна от себе си злото
люто, що в мен живее. И нека, О БОЖЕ, да мога
с разум измамния зов на душата си аз да превия,
да овладея гнева си преливащ и остър, когато
той кара воина в мен да се втурва във битка страхона.
Сигурност дай ми, Блажени, чрез твойте безкръвни окови,
нека в мир да живея, далеч от враждебните КЕРИ!"

От химна "КЪМ АРЕС" много ясно се вижда коя древна общност е пренесла на Балканския полуостров като цяло както КОЛЕЛОТО, така и КОЛЕСНИЦАТА от една страна. От друга, че бог АРЕС е баща на богинята на победата НИКЕ. От трета, участвалите общности във войната срещу Троя по своята същност са възникнали под егидата на народи, едни дошли от континента Африка, други от континента Азия, но вече размесени със старото население на Балканския полуостров. В зависимост под егидата на кои от тях те са възникнали както в "Илиада", така и в "Одисея", Омир изрично посочва тяхната принадлежност, като героите нарича потомък на АРЕС, ХЕРАКЪЛ, ПОСЕЙДОН, АТИНА и т.н.

Особено внимание заслужава и казаното в химна, че колесницата на бог АРЕС минава някъде в ефира, "прорязан от пътища СЕДЕМ планетни!" По своята същност, това обяснява защо СЕДМОЛЪЧКАТА е символ на ТРАКИТЕ. Но тя е и символ като цяло на КОННИТЕ народи, към които принадлежат АРИЦИЙЦИ, ПРАБЪЛГАРИ, ПРАОТЦИТЕ на КИРГИЗИТЕ. И това се потвърждава от древно арийско предание, в което се казва, че праотците на АРИЙЦИТЕ са

дошли от СЕДЕМТЕ звезди.

Ако ТРАКИТЕ са пренесли от родината на КОНЯ бог АРЕС в земите на Балканския полуостров, то ПРАБЪЛГАРИТЕ са сторили същото, но много по-късно. Въпросът е - кога е станало във времето?

В най-ранната епоха ПРАБЪЛГАРИТЕ са наричали своя бог с името ТЕНГРИ. С течение на времето, по-точно след тяхното преселение от РОДИНАТА на КОНЯ в различни региони на света, той се появява на историческата сцена под името ТАНГРА, а също така и с името ТАНГ РА, което го прави идентичен с египетския бог АМОН РА. Неговото име ще срещнем и в историческата хроника на Балканския полуостров като град на име ТАНаГРА, което се споменава по време на:

-Похода на ПЕРСИТЕ срещу ЕЛАДА (492-479 г. пр.н.е.);

-Пелопонеската война (431 - 404 г. пр.н.е.).

През 480 г. пр.н.е. зетят на персийския цар КСЕРКС на име МАРДОНИЙ е ПРЕДВОЖДАЛ персийските войски срещу общностите, които са населявали земите на ЕЛАДА. По повод на неговия поход Херодот в "История", част II, книга девета - 15, 35 и 43, разказва следното:

"По-късно МАРДОНИС получава вест, че ЕЛИНИТЕ се били събрали в ИСТМОС. И той се върнал обратно през ДЕКЕЛИЯ; беотархите пратили да повикат асопите, които им били съседи, и те му показали пътя за СВЕНДАЛИЯ, а оттам за ТАНаГРА; той се установил през нощта на лагер в ТАНаГРА, а на следващия ден тръгнал към СКОЛОС и бил вече в земята на ТИВАНЦИТЕ...

Петте състезания били: едното, което било първо, било това при ПЛАТЕЯ, след него - това при ДИПАЙА срещу АРКАДЦИ с изключение на тези от МАНТИНЕЯ; после това срещу МЕСЕНЦИТЕ при ИСТМОС; накрая при ТАНаГРА срещу АТИНЯНИТЕ и АРГОСЦИТЕ; с последното се приключили петте победи...

Що се отнася до това предсказание, за което МАРДОНИОС рекъл, че се отнасяло за персите, аз лично знам, че било направено за ИЛИРИЙЦИТЕ и за войската на ЕНХЕЛЕИТЕ, а не за персите. Но предсказанията на БАКИС

(бог ДИОНИС - бел. авт.), са направени за тази битка.

"... и на брега на река ТермоДОН и на АСПОС тревисти събраната ЕЛИНСКА бран и викът на ВАРВАРОГЛАСНИ, с които ще паднат мнозина лъконосци мидийци, следвайки жребия, щом съдбоносният ден им настъпи...", както и някои други подобни, принадлежащи на МУСАЙОС, знам, че се отнасят за ПЕРСИТЕ. Реката ТермоДОН тече между ТАНаГРА и ГЛИСАС.

За по-голяма яснота на читателя ще си позволя да поясня, че понятието ВАРВАРИ е въведено от Херодот и означава ЧУЖДЕНЦИ, т.е. хора, които говорят на непознат за него език. Неговото истинско значение е променено съвсем преднамерено от историците, които са съчинили историята на ГЪРЦИ и РИМЛЯНИ, като обявяват, че ВАРВАРИ означавало ДИВИ и НЕВЕЖИ хора.

До каква степен е основателна тази промяна се вижда в творчеството на Тукидид. По-точно в "История на Пелопонеската война", книга първа, стр. 108, в която ни разказва следното:

"Битката се разиграла в ТАНаГРА, на Беотийска земя. Победители излезли ЛАКЕДЕМОНЦИТЕ и техните съюзници. След това лакедемонците (далечни потомци на Омировите герои от "Илиада) - царят на ТРАКИТЕ ЕДОНИ - ДРИАНТ и неговият син ЛИКУРГ. Но "конесмирителят ПЕЛОПС", дал името на полуостров ПЕЛОПОНЕС и неговите приемници - царят на МИКЕНА АГАМЕМНОН Атреев и неговия брат РУСОКОСИЯТ МЕНЕЛАЙ (цар на СПАРТА - бел. авт.), навлезли в МЕГАРИДА, изсекли там плодните дървета (и лозята) и потеглили обратно у дома си през ГЕРАНия и ИСТМА. А пък АТИНЯНИТЕ на шестдесет и втория ден след битката (при ТАНаГРА), предприели офанзивни действия срещу БЕОТИЙЦИТЕ под командването на МИРОНИД. След като издържали една победоносна битка в ОЙНОФИТА, те завладели БЕОТИЯ и ФОКИДА, разрушили КРЕПОСТНИТЕ СТЕНИ на ТАНаГРА и взели като заложници сто между най-богатите граждани на Опунтийските ЛОКРИ."

При наличието на цитираните исторически сведения, които не са мит или легенда, а са отразени в творчеството на бащата на историята Херодот и творчеството на Тукидид, съвсем логично възниква въпросът КОИ са ОБЩНОСТИТЕ, и най-вече КОГА във ВРЕМЕТО се появяват в земите на ЕЛАДА имената на:

-ГРАД ТАНаГРА, което е почти идентично с името на ПРАБЪЛГАРСКИЯ бог ТАНГРА;

-Град ГЕРЕНия, името на който произхожда от думата ГЕРЕН, ОБЯВЕНА в речника за чужди думи в българския език за НОВОГРЪЦКА;

-река ТормоДОН, която напомня както за ТРАКИТЕ еДОНи, така също и за река ДОН.

Изброените имена на пръв поглед изглеждат съвсем незначителни за учени историци, полиглоти и лингвисти с академични санове. Но при положение, че те бъдат проучени, ще се окаже, че зад тях се крие историята на онези най-древни общности, които пряко са участвали във възникването на цивилизацията в земите на Балканския полуостров и Егейско-Балканския басейн. Защо?

Защото името на БОГОВЕ и БОГИНИ се появяват на историческата сцена в даден регион само тогава, когато неговите земи са били трайно населявани от тези общности, които са ги почитали. Показателно в това отношение е фактът, че Омир нарича героите, които имат тракийски произход - потомци на бог АРЕС. Героят на героите АХИЛ също е потомък на КОННА общност, понеже има РУСА коса, носи шлем с КОНСКА опашка и почита речния бог СПЕРХЕЯ. Пилосци са предвождани от най-стария и мъдър герой на име НЕСТОР, когото Омир нарича "ГЕРЕНСКИЯ КОННИК".

Освен това авторът на "Илиада" ни съобщава, че ПИЛОСЦИ са почитали речния бог АЛФЕЯ, тъмнокъдравия бог ПОСЕЙДОН и сивоока богиня АТИНА. Имената на боговете и богинята недвусмислено показва, че ПИЛОСЦИТЕ представляват НОВА общност, която е възникнала вследствие на размесването на различни по расова, етническа и езикова принадлежност по-древни

общности.

Погледнато в исторически аспект, това означава, че ОБЩНОСТТА ПИЛОСЦИ е възникнала по пътя на силата или доброволното обединяване от представители на:

-КОННИ племена, които почитат речния бог АЛФЕЙ;

-потомци на АТЛАНТИТЕ, които почитат ТЪМНОКЪДРАВ бог ПОСЕЙДОН;

-потомци на богиня АТИНА - "дъщеря на Нил", а не на тази АТИНА, която според ГРЪЦКИЯ мит се е родила от главата на баща си ЗЕВС.

С други думи общностите, участвали във войната срещу ТРОЯ, за които ни разказва Омир в "Илиада" и "Одисея" не са ПРАОТЦИ, а ПРЕДЦИ на ГЪРЦИТЕ. Праотците на древните ГЪРЦИ се явяват на историческата сцена по крайбрежните земи, разположени в ЮГОЗАПАДНАТА ЧАСТ НА МАЛА АЗИЯ и островите в близост до тях много по-късно след Троянската война. Впоследствие постепенно една част от тях се преселва по ЮЖНИТЕ крайбрежни земи на Балканския полуостров и на някои от островите, разположени в близост до тях.

За тяхното постепенно преселение недвусмислено ни подсказва МИЛТИАД, за когото в историческата хроника се казва, че през 559 г. пр.н.е. установява своята власт над тракийското племе ДОЛОНКИ в Тракийския ХЕРСОНЕС. Този, който впоследствие се появява на историческата сцена в областта АТИКА, а след това в град АТИНА, за да се превърне в противник на ПИЗИСТРАТ (600 - 528 г. пр.н.е.). И това се потвърждава от факта, че ПИТАГОР (580 - 500 г. пр.н.е.) е роден на остров Самос, а бащата на историята Херодот - в град Халикарнас, разположен в областта Кария в Мала Азия.

Що се отнася до СОЛОН, прочут мъдрец - поет, държавник и законодател, той наистина е роден в Атина. Но доколкото се твърди, че е живял между 640/639 - 559/550 г. пр.н.е., посочената от историците датировка не е съвсем достоверна. Независимо от тази неточност, обстоятелството, че умира на остров Кипър и там е погребан, недвусмислено показва, времето, през което той умира (559 - 550 г. пр.н.е.)

ГЪРЦИТЕ все още не са пълновластни владетели на град АТИНА и областта АТИКА.

Това мое виждане се потвърждава от Херодот, в "История", част I, книга първа, 59, в която дословно разказва:

"По време на враждуващите помежду си АТИНЯНИ от крайбрежието и АТИНЯНИ от равнината, като начело на първите стоял МЕГАКЪЛ, син на Алкмеон, а на вторите - ЛИКУРГ, син на Аристолайдес, този ПИЗИСТРАТ с тайна помисъл към тиранската власт, образувал ТРЕТА партия. Той събрал съмишленици и като застанал уж начело на планинците, ИЗМИСЛИЛ следното: НАРАНИЛ себе си и впряга си мулетата и ги подгонил към АГОРАТА, уж бяга от враговете, които поискали да го погубят, както си вървял към нивите; помолил народа да му бъде отпусната някаква стража, припомняйки им, че навремето се бил прославил в похода срещу МЕГАРА - превзел Нюсея и извършил и други големи походи. Надхитреният АТИНСКИ народ му разрешил да избере триста души измежду гражданите, които станали не КОПИЕНОСЦИ, а БОЗДУГАНОНОСЦИ на ПИЗИСТРАТ - те вървели след него с ДЪРВЕНИ боздугани. Като въстанали заедно с Пизистрат, тези хора завзели АКРОПОЛА. Така Пизистрат застанал начело на АТИНЯНИТЕ и управлявал града благополучно и мъдро според УСТАНОВЕНИТЕ ЗАКОНИ, без да премахва съществуващите МАГИСТРАТУРИ и без да променя НАРЕДБИТЕ."

Историческото събитие, за което ни разказва Херодот, се отнася за периода 561 - 560 г. пр.н.е.. Това е времето, когато той е предвождал тази част от населението, трайно отседнало в АТИНА и областта АТИКА, което по расова, етническа и езикова принадлежност историците обявяват за ГЪРЦИ.

Ако се върнем назад в историята, ще открием, че зад понятието "партия" се крият по-древните общности, които са населявали, а една от тях е владеела АТИНА и областта АТИКА. Какво имам предвид?

В сега съществуващата официална хроника се казва, че ЛИКУРГ, царски опекун, живял през IX или VIII в. пр.н.е., е този, който оформя СПАРТАНСКАТА държавно-политическа и социално-икономическа система. Полисът

2

СПАРТА е образуван чрез синойкизъм (съжителство на два организма, при което единият живее върху другия, без да му пречи) на пет села. Начело на полиса стоят двама царе от двата царски рода - на АГИдите и на ЕВРИпонтидите. Произходът на двойната царска власт, уникална за Древна Гърция, се свързва с обединението на две племена, обитаващи съответно селищата СПАРТА и АМИКЛЕ. Двете племена образуват една равностойна съобщност, символично изразена в лицето на двамата царе, наричани АРХЕГЕТИ. Царете имат религиозни функции (царе-жреци), ограничени съдебни пълномощия и са върховни главнокомандващи по време на война. Властта на царете е наследствена. Важна институция в политическия живот на СПАРТА е Съветът на СТАРЕЙШИНИТЕ, наричан ГЕРУЗИЯ.

Спартанците са далечни потомци на ТРАКИТЕ от МИКЕНА и СПАРТА, на които по време на Троянската война са били царе АГАМЕМНОН и неговият брат - РУСОКОСИЯТ МЕНЕЛАЙ. Техните потомци, но вече размесени с други различни по расова, етническа и езикова принадлежност - са тези, които са владеели град АТИНА и областта АТИКА до към края на IX в. пр.н.е. След това тези земи са завладени от тази БИБЛЕЙСКА общност, на която е потомък МЕГАКЪЛ.

Херодот нарича тази общност ПЕЛАСГИ, но те не са потомци на ИСТИНСКИТЕ ПЕЛАСГИ, за които се разказва в по-древните анали. Истинските ПЕЛАСГИ са далечни потомци на ИДЕЙСКИТЕ ДАКТИЛИ, които пряко са участвали за възникването на самобитната култура и високоразвитата цивилизация в долината на река Нил. Впоследствие част от потомците на тази древна общност, се преселва от Египет в земите на ЕЛАДА. Те са тези, които пренасят от земите на Африка бог ХЕРАКЪЛ и богиня АТИНА - "дъщеря на Нил" в земите на Балканския полуостров.

По своята същност тази древна общност са ПРЕДЦИ, а не ПРАОТЦИ на библейската общност, на която е потомък МЕГАКЪЛ. Общото в тях е, че те са населявали едни и същи земи, но в различни епохи. И това прозира в "История", част I, книга първа, 57, в която Херодот дословно разказва:

"Какъв език говорили ПЕЛАСГИТЕ, не мога точно да кажа. Но ако е необходимо, бих могъл да кажа, че като съдя по ПЕЛАСГИТЕ, които и сега обитават намиращия се над тирсените град КЕРСТОН и които преди са живели в земята, наричана сега ТЕСАЛИОТИДА, където били съседи на народа, наричан сега ДОРИЙСКИ, както и по ПЕЛАГИТЕ, които основали ПЛАКИЯ и СКЮЛАКЕ в ХЕЛОСПОНТА и които по-рано за известно време живели заедно с АТИНЯНИТЕ, или като съдя по кое и да е от останалите селища, които, бидейки ПЕЛАСГИЙСКИ, са ПРОМЕНИЛИ имената си - та ако по всичко това трябва да направим заключение, бих казал, че ПЕЛАСГИТЕ са говорили ВАРВАРСКИ (*чужд* - бел. авт) език. Ако нещата с ЦЕЛИЯ ПЕЛАСГИЙСКИ народ са стоели така, ведно ПРЕМИНАВАНЕТО си към ЕЛИНИТЕ, (пеласгийският народ) би следвало да е променил езика си и да е научил ЕЛИНСКИ език. В края на краищата нито крестони, нито плакиени са имали ЕДНАКЪВ език с някои от заобикалящите ги племена освен помежду си; а това показва, че и двата народа са ЗАПАЗИЛИ онова НАРЕЧИЕ, което са донесли със себе си, преминавайки в земите, където са се ЗАСЕЛИЛИ."

Кога във времето се появяват на историческата сцена в земите на ЕЛАДА, така наречените от историците ДРЕВНИ ГЪРЦИ, много ясно прозира в сега съществуващата официална история за тях. В нея се казва, че около 580 - 560 г. пр.н.е. в АТИНА е имало три политически "ПАРТИИ", и те са, както следва:

-ПЕДИАКИТЕ (жители на равнината), представители на ЕДРОТО ЗЕМЕВЛАДЕНИЕ и родовата АРИСТОКРАЦИЯ. Техен водач е ЛИКУРГ от знатния род на ФИЛИАДИТЕ;

-ВТОРАТА политическа "партия" е тази на ПАРАЛИИТЕ (жители на крайбрежието) - хора, препитаващи се от морето, търговци, занаятчии, корабопритежатели - "средните слоеве" на областта АТИКА. Техен водач е МЕГАКЪЛ от рода на АЛКМЕОНИДИТЕ;

-Хронологически най-късно възниква "партията" та ДИАКРИИИТЕ, жители на бедните планински райони на АТИКА и голяма част от атинските тети, т.е. това бедно население, което обслужвало РОДОВАТА АРИСТОКРАЦИЯ и "ПАРАЛИИТЕ".

Ако си позволих това отклонение от темата, то това направих съвсем преднамерено, за да може българският читател сам да се убеди, че цивилизацията в ДРЕВНА ЕЛАДА не е създадена от ГЪРЦИТЕ, а от много по-древни общности от една страна. От друга, българските учени историци, полиглоти и лингвисти вместо да издигат в култ така наречените от тях ГЪРЦИ, по-добре е да проучат по-задълбочено творчеството на древните автори. И най-вече това на Омир и Херодот.

На тях им е добре известно, че първия записвач и редактор на "Илиада" е носил многозначителното име ОномаКРИТ, който се сблъсква с разпространеното по устен път Орфеево творчество.Успоредно със записването, а най-вероятно с превеждането от така наречения "СТАРОГРЪЦКИ" на ГРЪЦКИ език, освен Омировите поеми ОномаКРИТ записва и Орфеевите химни. Могъл е зримо да ги съпостави и дал преднина по литературна мощ на Орфей. За това мнение щял да заплати с главата си, но избягал от двора на ПИЗИСТРАТ при ПЕРСИТЕ.

Името на ОномаКРИТ ни отвежда към името на ОномаСТОС, който според Херодот бил син на ЕЛЕЕЦА Агайо. А те от своя страна ни отвеждат към неразбираемите за ГЪРЦИТЕ думи наречени ОномаТОТЕПИ, носещи особена МИСТИЧНА сила, способна да насочва БОЖЕСТВЕНАТА воля.

За ОномаКРИТ в "История", част II, книга седма, 6, Херодот разказва следното:

"ОномаКРИТос, АТИНСКИ тълкувател на предсказания, който бил СЪБИРАЛ предсказанията на МУСАЙОС (МУСЕЙ бел.авт.); преди това те се сдобрили с него. ОномаКРИТОС бил изгонен от АТИНА от Хипархос, син на ПИЗИСТРАТ, след като бил заловен на местопрестъплението от ЛАСОС от

Херионе за това, че ВМЪКНАЛ в предсказанията на МУСАЙОС едно предсказание, в което се твърдяло, че островите, които се намирали до ЛЕМНОС, щели да изчезнат в морето; затова го изгонил Хипархос, въпреки че по-рано той бил в близки отношения с него".

Несъмнено ОномаТОТЕПИТЕ, носещи особена МИСТИЧНА сила представляват неразделна част от учението на Орфей. А това означава, че те са заложени в неговото оригинално литературно творчество, което е било разпространено както в писмена форма, така и по устен път. И това се потвърждава от факта, че една от книгите на Орфей се нарича "Магическа ботаника" - за целебните свойства на родопските билки.

Творчеството както на ОРФЕЙ, така също и на МУСЕЙ и ОМИР не са събрани по устен път от ОномаКРИТ, а са превеждани и редактирани от предгръцката ПИСМЕНОСТ и ЕЗИК, които са обявени от учените полиглоти и лингвисти за СТАРОГРЪЦКИ, на езика и писмеността, които е притежавало ГРЪЦКОТО население по време на ПИЗИСТРАТ.

Погледнато в исторически аспект, това означава, че древните автори като Орфей и Мусей, а също така и Омир принадлежат на предгръцкото население, което е създало високоразвита цивилизация не само в земите на Егейско-Балканския басейн, но и на Балканския полуостров като цяло. Техните постижения в областта на материалната култура са отразени от Омир в "Илиада" и "Одисея", а духовната - в неговите химни, написани в чест на БОГОВЕ и БОГИНИ.

Що се отнася до творчеството на Орфей, в него е отразено този ЕЗИЧЕСКИ светоглед, в които са заложени уникалните познания на ПРЕДГРЪЦКОТО население в областта на КОСМОГОНИЯТА. И това са тези познания, за които съвременният човек казва "знания, неизвестно откъде дошли". В учението на ОРФЕЙ е заложен ЕЗИЧЕСКИЯТ СВЕТОГЛЕД на предгръцкото население, който е бил чужд на тези ГЪРЦИ, които по време на ПИЗИСТРАТ образуват трета "партия". А това е тази ОБЩНОСТ, за която Херодот казва, че не били КОПИЕНОСЦИ, а БОЗДУГАНОНОСЦИ", което показва на каква степен на развитие са били така наречените най-ДРЕВНИ

ГЪРЦИ, по-точно тази част от тях, които са населявали АТИНА и областта АТИКА.

Несъмнено Орфей е имал свое оригинално литературно творчество, но за голямо съжаление то не е достигнало до наше време. И то се дължи на създателите на третата "партия" и техните потомци, за които ШЮРЕ пише:

"Тираните на ТРАКИТЕ изгориха книгите му... Изгониха учениците му. ГРЪЦКИТЕ крале ги последваха по пример, заличиха паметта му. След няколко века вече се съмняваха в съществуването му."

Всъщност творчеството както на Орфей, така също и на МУСЕЙ и на други предгръцки автори, не е било подложено на унищожение от АТИНЯНИТЕ на Мегакъл или АТИНЯНИТЕ на Ликург, а от представителите на възникналата през 561 - 560 г. пр.н.е. трета "партия". Т.е. от тази ГРЪЦКА общност, която е населявала АТИНА и областта АТИКА, а неин водач е бил ПИЗИСТРАТ. А това означава, че ПИЗИСТРАТ е този, който е сложил началото на унищожаването на писмените анали, принадлежащи на Орфей, Мусей и на техните последователи, а запазил творчеството на Омир. С каква цел?

Отговорът е съвсем логичен - като всяка НОВА ОБЩНОСТ, нейното население има нужда от нещо силно, което да ги обединява, тъй като по това време те са представлявали конгломерат от племена, които са дошли както вече казах, от крайбрежните земи на ЮГОЗАПАДНА Мала Азия и островите в Егейско море. А това силно нещо може да бъде в духовната сфера, т.е. ако те почитат един и същ БОГ или историята на техните праотци, в която ГЪРЦИТЕ са представени като ВЕЛИК народ.

В контекста на изложеното се вижда защо ПИЗИСТРАТ е запазил творчеството на Омир и коя е била причината да бъде унищожено литературното творчество на Орфей, Мусей и останалите предгръцки писмени анали.

По този начин те превръщат "Илиада" и "Одисея" като писмени първоизточници, в която уж се разказвало за историята на техните праотци. Това обяснява КАК и ЗАЩО участвалите във войната срещу ТРОЯ, с изключение на

КРИТЯНИ, са обявени в сега съществуващата официална история на ЕЛАДА за най-древните ГЪРЦИ. По този начин те присвояват историята на ПРЕДГРЪЦКИТЕ общности, които пряко са участвали в превръщането не само на ЕЛАДА, но и земите на Балканския полуостров в люлка на ЕВРОПЕЙСКАТА цивилизация.

Потомците на тази трета "партия" - общност се обявяват по административен път за АТИНЯНИ, но това е станало едва след около 110 години. По-точно през 451 г. пр.н.е. ПЕРИКЪЛ внася за одобрение закон за гражданство в АТИНА, който бил одобрен. Според този административен акт гражданин на АТИНА може да бъде само онзи, чийто баща и майка са АТИНСКИ граждани. Т.е. одобрен е във времето, когато ГРЪЦКОТО население в АТИНА е много по-многобройно в сравнение с ПРЕДГРЪЦКОТО.

И този закон е бил приложен пак от ПЕРИКЪЛ, но през 445 г. пр.н.е. Той наредил да се направи пълен преглед на регистрите. По този начин немалко жители на АТИНА, чийто произход води към ПРЕДГРЪЦКОТО население, както и тези от смесени бракове, вече губят правото си да бъдат АТИНСКИ граждани.

С други думи - потомците на третата "партия" общност по административен път се появяват на историческата сцена в АТИНА и областта АТИКА под името АТИНЯНИ. Но тъй като те не са потомци на богиня АТИНА - "дъщеря на Нил", те съчиняват мита за тяхната богиня АТИНА, която се е родила от главата на баща си ЗЕВС. Това е тази НОВА АТИНА, която няма нищо общо с това предгръцко общество, което е построило първоначално КРЕПОСТТА, на която дали името на своята богиня АТИНА - "дъщеря на НИЛ".

Несъмнено НОВАТА АТИНА не е била позната на предгръцките автори като ОМИР, ОРФЕЙ и МУСЕЙ. Тя е била чужда и за ОЛИМПИЙСКИТЕ БОГОВЕ, които са били на почит по тяхно време. И това се потвърждава от самия мит за нея, в който дословно се казва:

"В пълно въоръжения, с блестящ шлем с копие и щит се ВЪЗПРАВИЛА тя пред УЧУДЕНИТЕ ОЧИ на БОГОВЕТЕ ОЛИМПИЙЦИ. Страшно размахала ТЯ лъскавото си копие.

Бойният й вик се разнесъл далеч по небето и светлият ОЛИМП се РАЗТЪРСИЛ до ОСНОВИ."

От изложените исторически сведения пределно ясно се вижда, че пристигналите най-рано ГРЪЦКИ племена, и трайно отседнали в АТИНА и областта АТИКА се обединяват в една ОБЩНОСТ едва през 561 - 560 г. пр.н.е. Наследниците на тази ОБЩНОСТ през 445 г. пр.н.е. по АДМИНИСТРАТИВЕН път се обявяват за АТИНЯНИ. И тъй като областта АТИКА представлява част от земите на ЕЛАДА, тази НОВА общност освен АТИНЯНИ, започва да се нарича и ЕЛИНИ. Т.е. с име, което принадлежи на ПРЕДГРЪЦКОТО население.

Но най-голямата мистификация, която извършва тази ОБЩНОСТ е, че обявяват ОМИР за ДРЕВНОГРЪЦКИ автор. А неговото творчество използват като доказателство, че участвалите общности във войната срещу ТРОЯ са били техни праотци. Независимо от това, че нито в "Илиада", а също и в "Одисея" авторът никъде не споменава общност с име ГЪРЦИ, то и до ден-днешен учените историци, полиглоти и лингвисти с академични санове съвсем неоснователно обявяват езика и писмеността, която са използвали Орфей, Музей, Омир и на останалите най-древни предгръцки автори, са "СТАРОГРЪЦКИ".

За разлика не само от ГЪРЦИТЕ, но и от много други народи, които днес населяват ЕВРОПА, ние българите знаем, че ПРАБЪЛГАРИТЕ са почитали един от най-древните богове, който в различните епохи е бил наричан - ТЕНГРИ, ТАНГРА, ТАНАГ-РА, ТАНаГРА и т.н. И обърнете внимание, не от друг автор, а от бащата на историята - Херодот, узнаваме, че в земите на Балканския полуостров още през 480 г. пр.н.е. има град, който се наричал ТАНаГРА. А от Тукидид научаваме, че по време на Пелопонеската война (431 - 404 г. пр.н.е. потомците на НОВАТА богиня АТИНА "разрушили крепостните стени на ТАНаГРА".

В началото вече казах, че имената на БОГОВЕТЕ и БОГИНИТЕ се появяват на историческата сцена в даден регион само тогава, когато неговите земи били населени от тази ОБЩНОСТ, която ги е почитала. А това означава, че ПРАБЪЛГАРИ са населявали земите на Балканския полуостров

преди 480 г. пр.н.е.

А дали наистина ПРАБЪЛГАРИ са населявали земи на полуострова преди новата ера, отговорът в голяма степен прозира, както следва:

-Български историци от близкото минало, са открили, че византийски хронисти са казали - КУБРАТ и предвожданите от него БЪЛГАРИ, са сложили началото за възстановяването на "СТАРА ВЕЛИКА БЪЛГАРИЯ". Оттук логично следва, че се ВЪЗСТАНОВЯВА САМО ТОВА, което е съществувало някога във времето и пространството.

-Родолюбивият българин Д.П. Даскалов през 1913 г. публикува в София книгата си под заглавие: "БЪЛГАРИТЕ потомци на ЦАРСКИТЕ СКИТИ и САРМАТИ". За написването на тази книга г-н Даскалов е използвал литературното творчество на 61 автори, между които фигурират Омир, Херодот и Тукидид.

-Името на град ТАНаГРА, както и името БАЛ КАН, от което произлиза името на БАЛ КАНския полуостров липсват от речниковия фонд както сега, така и в далечното минало на така наречения "старогръцки", гръцки, латински, славянски и т.н. език. Това означава, че те принадлежат на речниковия фонд на ПРАБЪЛГАРИТЕ.

На пръв поглед изброените имена изглеждат съвсем незначителни за очите на учените историци, полиглоти и лингвисти с академични санове, но се оказва, че зад тях се крие най-древната история на ПРАБЪЛГАРИТЕ. Какво имам предвид?

Името на град ТАНаГРА ни отвежда към бога на прабългарите КАН ТАНГРА, известен в дълбока древност под името ТЕНГРИ. Неговото древно име ни отвежда към планинския масив ТЯН ШАН, разположен на днешната територия на Китай. Един от неговите върхове носи името ТЕНГРИ, което ни посочва в коя част на света се намира РОДИНАТА на праотците на ПРАБЪЛГАРИТЕ.

Владетелите на ПРАБЪЛГАРИТЕ са носили титлата КАН, и това се дължи на обстоятелството, че това е поставен от бог ТАНГРА да управлява вместо него ПРАБЪЛГАРИТЕ от една страна. От друга - за да се знае, че пълновластен

владетел над тях го удостоява с собствената си титла КАН. Така че титлата КАН е равностойна с титлите, известни от историческата хроника - фараон, цар, крал, хан и т.н.

Планинският масив ТЯН ШАН, ПАМИР и КАРАКОРУМ представляват естествено продължение на ХИМАЛАИТЕ в посока към СЕВЕРОЗАПАД. Всеизвестно е, че в тази част на света, по-точно в ХИМАЛАИТЕ, се намира ДУХОВНИЯТ център на ОБЩОЧОВЕШКИЯ род, който се нарича ШамБАЛА. На български език името на този център означава ШАМ - ДУХ, а БАЛА - ГОЛЯМ, т.е. ГОЛЕМИЯТ ДУХ.

В книгата си "ХОМО КОСМИКУС" Пламен Цонев внася по-задълбочено пояснение като разказва следното:

"БАЛА в санскрит, но и в дравидийските езици означава "силен, славен, могъщ". В "Махабхарата" намираме демона БАЛА, едно от най-мъдрите, могъщи и благородни същества, което благодарение на това, че се ПРЕДОВЕРЯВА на боговете, става тяхна ЖЕРТВА".

Несъмнено думата БАЛА има както САНСКРИТСКИ, така и ДРАВИДСКИ корен, тъй като и до ден-днешен бедното население в Индия нарича своите ГОСПОДАРИ БАЛА СААБ или БАЛА САХИБ. На учените полиглоти и лингвисти е известно, че Г.С. Раковски е казал, че САНСКРИТСКИ на български означавало САМОСКРИТСКИ език. Това негово изказване българските учени продължават да третират, като лишено от доказателства родолюбиво патриотично твърдение.

Оказва се, че Ницше е съвсем прав, като казва, че учените притежават остро зрение за всичко БЛИЗКО, но едновременно и късогледство за ДАЛЕЧНОТО. Защо?

Защото думата БАЛА принадлежи на този най-древен език, от който произлизат езиците на тези КОННИ и НЕКОННИ общности, които пряко или косвено са участвали за превръщането на ШамБАЛА в ДУХОВЕН център на ЧОВЕШКИЯ род. Всъщност първоначално техните езици са били твърде близки, и ако е имало някакви по-особени различия, то това се е дължало на специфичните фонетични особености, които е притежавала всяка отделна общност. На тяхната история подробно се спирам в първата книга от

трилогията под общото заглавия "Древната история на ПРАБЪЛГАРИТЕ".

Ако българските учени полиглоти и лингвисти не страдаха от липсата на самочувствие, те никога не биха допуснали в съвременните БЪЛГАРСКИ РЕЧНИЦИ да се твърди, че думата:

-БАЛА имала италиански произход. И че тя означавала обемист пакет, вързоп от мек материал; денк. БАЛА сено. БАЛА памук.

-КУРИЯ имала латински произход: И тя означавала:

1. ЕДНО от 30-те ПОДЕЛЕНИЯ, на които се разделя РИМСКИЯ народ.

2. Зданието, в което заседавал сенаторът в древния РИМ.

3. Провинциален съвет от Римската империя, чиито членове се наричали куриали или куриони; градски съвет и т.н.

На съвременния българин не са му чужди както думата БАЛА, така и КУРИЯ. И особено на тези, които са живели по-дълго време в села и по-малки градове, разположени предимно в югоизточната част на територията на България. В близост на някои от тези селища има МАЛКА гора, която местното население нарича КУРИЯ. А по-ГОЛЕМИТЕ и отдалечени от селището ГОРИ те наричали с името БАЛАбан.

Името КУРИЯ е неразделно свързано с Римските жреци - птицегадатели, които носели името АвГУРИ. За тях Марк Теренций ВАРОН (116 - 27 г. пр.н.е.) - римски учен, поет, историк и обществен деятел, ни съобщава следното: Когато АвГУРИТЕ се събирали, те обличали странни дрехи, след което танцували и пеели на НЕРАЗБИРАЕМ за ЛАТИНЦИТЕ език, в чест на бог МАРС. Т.е. в чест на бога на войната, чието по-древно име е АРЕС.

Предвид обстоятелството, че АвГУРИТЕ са птицегадатели, логично е да приемем, че техните селища не са се намирали в полето, а в близост до гора или в самата нея. Това обяснява - защо "латинската" дума КУРИЯ означавало "едно от 30-те поделения, на които се разделял РИМСКИЯ народ".

Името АвГУРИ, не ни отвежда към латински, а към

българските племена - КУтиГУРИ, УрГУРИ, УтиГУРИ и т.н. Те пък от своя страна ни отвеждат към имената на древните градове, както следва:

-УдалГУРИ, град в областта Асам в Индия;

-ДжупГУРИ, град в Западна Бенгалия - Индия.

Името ГУРИ е притежавала тази общност, която е населявала някогашната джунгла, която е носела тяхното име ГУРИ, днес известна под името ТАКЛАмаКАН. Нейната територия от изток на запад е около 1500 километра, а общата й площ е около 323.750 кв.км. Тя е разположена в сърцевината на китайската провинция СИНЦЯН, която е обявена като УйГУРСКИ автономен район в Пак, на днешната географска карта на Китай.

ГУРИТЕ принадлежали към НЕКОННИТЕ общности. Били представители на бялата раса, ниски на ръст и с черни коси. Езиците на праотците на ПРАБЪЛГАРИТЕ и на ГУРИТЕ са имали общ корен. И ако те са се различавали един от друг, това се дължи на специфичните фонетични особености, които е притежавал всеки един от тях.

ПРАБЪЛГАРИТЕ и ГУРИТЕ са били съседи и са съжителствали в продължение на няколко хилядолетия след Космическата катастрофа (11650 - 11542 г. пр.н.е.). Това е времето, през което праотците на ПРАБЪЛГАРИТЕ са населявали като племена - високите плата на планинския масив ТЯН ШАН, един от неговите върхове, който носи името ТЕНГРИ.

След ПОТОПА (9570 г. пр.н.е.) прабългарските племена се обединяват на основата на тяхната расова, етническа и езикова принадлежност. Впоследствие, но вече като общност, предвождана от владетел, който носи титлата КАН, постепенно разширяват своята територия. Първоначално завладяват ТАРИМСКАТА котловина, а след това и земите, които населявали ГУРИТЕ.

Когато ПРАБЪЛГАРИТЕ окончателно наложили своето господство над джунглата ГУРИ, нейното население се преселва на ЮГ. Това обяснява - защо в Индия се появяват имената на градовете: УдалГУРИ, ДжупГУРИ и много други

имена, които са идентични с тези, съществували в земите на днешна България. А също така - и коя е общността, която е приела САНСКРИТСКИЯ език в Индия.

С трайното отсядане на ПРАБЪЛГАРИТЕ в земите на ГУРИТЕ, техните съседи започват да ги наричат **БАЛА ГУРИ**, т.е. ГОЛЕМИТЕ, СИЛНИТЕ, МОГЪЩИТЕ ГУРИ, което име ги е различавало от истинските ГУРИ. И това е станало, когато владетелят с титлата КАН е преместил своята столица от старите, в новите земи. Кога във времето е станало, не е известно, но в едно следва да бъдем сигурни, че тогавашната джунгла ГУРИ, е получила българското име ТЛАКА на КАН, която днес е известна в географската карта като пустинята ТАКЛА на КАН. Това обяснява - защо нейното географско име има превод на китайски език, и те я наричат поради това, че е пустиня - "влезеш ли, излизане няма".

От изложените във въведението исторически сведения се вижда, че както праотците, така и самите ПРАБЪЛГАРИ принадлежат към едни от най-древните оцелели представители на ЧОВЕШКИЯ род. А тяхната РОДИНА е била - както високите плата на планинския масив ТЯН ШАН, така също ТАРИМСКАТА котловина и днешната пустиня ТАКЛА на КАН (СЕДЯНКА или СРЕДИЩЕ на КАНа), известно с географското име ТАКЛАмаКАН (влезеш ли, излизане няма).

Именно тук, в тази част на континента Азия, те се появяват на историческата сцена под името **БАЛА ГУРИ**. В края на IV хилядолетие пр.н.е., по-точно по времето на така нареченото ВЕЛИКО преселение на КОННИТЕ народи, те се появяват в различни региони на света. Това обяснява - защо в различните епохи, те са били наричани с имената: **БАЛГУРИ, БЪЛГАРИ, БУГАРИ** и т.н.

Ако съвременният българин има ниско самочувствие, то това се дължи на факта, че официалните представители на българската научна историческа мисъл, считат себе си, за единствените хора в България, които притежават "научна разумна логика". Тази тяхна привилегия, поставя българските политици, дипломати, журналисти, политолози и т.н. в твърде незавидно положение. Всъщност тези хора са лицето на БЪЛГАРИЯ, а между тях не липсват и историци, които говорят

по радиото и телевизията, публикуват статии в пресата, и то всеки Божи ден на тема - кога ЗАПАДНИТЕ държави ще ни приемат в ЕВРОПА. Защо?

Защото, ако нашите историци са родолюбиви българи, те са длъжни да уведомят българската общественост, че името на континента ЕВРОПА за първи път се появява на историческата сцена в земите на Балканския полуостров, а не на ЗАПАД, нито в ЕЛАДА. И то документирано в историческата хроника. През 483 г. пр.н.е. персийският цар КСЕРКС събира своите сатрапи и съюзници, за да им съобщи взетото от него решение. И то е цитирано от Херодот в "История", част II, книга първа, 8, в което дословно се казва:

"Ето защо АЗ ви събрах сега тук, за да предприема: възнамерявам, като свържа с понтонен мост ХЕЛЕСПОНТА, да прекарам войската през ЕВРОПА до ЕЛАДА и да накажа АТИНЯНИТЕ за това, което са направили на ПЕРСИТЕ и на баща ми".

ОПИТ ЗА РАЗКРИВАНЕ ИСТОРИЯТА НА ПРАБЪЛГАРИТЕ ЗА ПЕРИОДА IV - I хил. пр.н.е.

След КОСМИЧЕСКАТА катастрофа (11650 - 11542 г. пр.н.е.) до ПОТОПА (9570 г. пр.н.е.) оцелелите праотци на ПРАБЪЛГАРИТЕ трайно населявали високите плата на планинския масив ТЯН ШАН и ТАРИМСКАТА котловина, разположени на територията на днешен КИТАЙ. През това отдалечено от нас време, те били известни под името на своите БИБЛЕЙСКИ родоначалници УЦ и ХУЛ - синове на АРАМ. Именно тук, в тези земи, в продължение на близо две хилядолетия на историческата сцена на континента Азия се появяват праотците на ПРАБЪЛГАРИТЕ, обособени в две основни и най-големи племена, които се наричали:

-**Потомците на УЦ**, били известни под името УцУРи, тъй като строяли селища и трайно живеели в тях. С други думи - този основен клон от праотците на ПРАБЪЛГАРИТЕ водел отседнал живот.

-**Потомците на ХУЛ** водели предимно номадски начин на живот, и били известни под името ХУЛи.

След Потопа, но неизвестно кога във времето, праотците на ПРАБЪЛГАРИТЕ се обединяват в една ОБЩНОСТ. Най-вероятно, това да е станало под егидата на представител от рода на УцУРите, който е бил поставен за ВЛАДЕТЕЛ на всички праотци на ПРАБЪЛГАРИТЕ. А като ВЛАДЕТЕЛ на ПРАБЪЛГАРИТЕ като цяло, той е обявен за наместник на техния бог ТЕНГРИ (ТАНГРА), което обяснява - защо е удостоен с неговата титла КАН.

Обединението на всички праотци на ПРАБЪЛГАРИТЕ в една общност, притежаваща един и същ език, ползваща една и съща писменост, която несъмнено е била руническа, представлява достатъчно основание да приемем, че високите плата на планинския масив ТЯН ШАН и ТАРИМСКАТА котловина са ***родина*** на ПРАБЪЛГАРИТЕ като едно цяло. Тук, в тези земи, те се появяват като една ОБЩНОСТ или ДЪРЖАВА, която ги превръща в голяма сила сред своите съседи.

Това мое виждане в голяма степен се потвърждава от историческите събития, които се развиват след ПОТОПА в този регион на континента Азия. Владетелите на ПРАБЪЛГАРИТЕ, носещи вече титлата КАН, са тези, които предприемат експанзия срещу НЕКОННОТО население, живеещо в някогашната джунгла на име ГУРИ (дн. пустиня ТАКЛАмаКАН). Самото население се е наричало ГУРИ, но не е известно - дали самата джунгла, която постепенно се е превръщала в пустиня, е имала това име или нейното име идва от тяхното име. Завладяването на земите на ГУРИТЕ е станало постепенно и на няколко етапа. С течение на времето НЕКОННИТЕ племена известни под името ГУРИ, били принудени да се преселят в земите, разположени на изток от джунглата. Едва когато праотците на ПРАБЪЛГАРИТЕ окончателно завладяват джунглата ГУРИ и трайно отсядат в нейните земи, тя получава българското име ТЛАКА на КАН, т.е. В СЕДЯНА - СРЕДИЩЕ на КАНа.

Погледнато в исторически аспект, това означава, че в най-ранната епоха на ЧОВЕШКИЯ род праотците на ПРАБЪЛГАРИТЕ са населявали високите плата на планинския масив ТЯН ШАН, ТАРИМСКАТА котловина и джунглата с древното име ГУРИ, носеща българското име ТЛАКА на КАНа. Именно тук, в тези земи, те се появяват на историческата сцена:

-С името на своя бог ТЕНГРИ (ТАНГРА) и неговата титла КАН.

-С имената на своите родоначалници УЦ и ХУЛ - синовете на АРАМ, на когото баща е СИМ, а самият той е внук на НОЙ. А от имената на своите родоначалници те се появяват на историческата сцена като племена, носещи имената УцУРи ХУЛи.

-С името БАЛА ГУРИ, когато завладяват джунглата ГУРИ и я превръщат в ТЛАКА на КАНа, т.е. когато по-голяма част от многобройното българско население трайно отсяда в нейните земи.

С това име те били наричани от своите съседи поради две причини. Първо - за да ги различават от старото население, т.е. истинските ГУРИ. И второ - наричат ги БАЛА, тъй като тази дума не само на САНСКРИТСКИ и ДРАВИДСКИ, но и на езика на праотците на ПРАБЪЛГАРИТЕ и на техните съседи означава "СИЛЕН, СЛАВЕН, МОГЪЩ и ГОЛЯМ".

А в периода от ПОТОПА (9570 г. пр.н.е.) до края на IV хил.пр.н.е. техни съседи са били:

-Праотците на ТРАКИТЕ, населявали земите на ТИБЕТ;

-Праотците на КИРГИЗИТЕ, населявали високите плата на ПАМИР, КАРАКОРУМ и земите на ДЖАМУ и КАШМИР в днешна Индия.

-Праотците на АРИЙЦИТЕ, населявали земите между реките Сърдаря и Амударя, в тяхното горно течение.

-Праотците на този клон от СЛАВЯНИТЕ, които били КОННИ племена, населявали земите на АЛТАЙ.

-Праотците на ГУРИТЕ, т.е. тези НЕКОННИ племена, които по пътя на силата били принудени от праотците на ПРАБЪЛГАРИТЕ да напуснат джунглата, тъй като вече е превърната в ТЛАКА на КАНа.

В контекста на изложеното би следвало да търсим историята на ПРАБЪЛГАРИТЕ след края на IV хил.пр.н.е. А това е времето, когато климатът на нашата планета рязко застудява, и стои в основата на така нареченото от историците ВЕЛИКО преселение на КОННИТЕ народи.

Това природно бедствие обаче е сполетяло не само КОННИТЕ, но и НЕКОННИТЕ общности, които са населявали по това време най-северните земи на континента Европа и Азия. Но също така и този регион от континента Азия, който е бил населен от ПРАБЪЛГАРИТЕ и техните КОННИ и НЕКОННИ съседи. Погледнато в исторически аспект, това е времето, когато ОБЩНОСТИТЕ участвали пряко или косвено за превръщането на ШамБАЛА в ДУХОВЕН център на ЧОВЕШКИЯ род, са били принудени да се преселят в различни региони на света.

В края на IV хил.пр.н.е. ПРАБЪЛГАРИТЕ напускат владените от тях земи и тръгват на поход към нови земи. По своите мащаби, той е бил грандиозен за своето време. Представлявал огромен керван от КОНЕ, камили и друга животинска тяга, която е превозвала както жени, деца и старци, така също и храна за хора и животни. По времето на похода кервана е бил охраняван от многобройна и мощна КОННА войска, която е всявала ужас у населението, през чиито земи са минавали. Керванът е преминавал, прекосявайки днешната територия на Казахстан, Узбекистан и Туркменистан. После навлиза на територията на днешен Иран, след което се отправя към земите, разположени между Каспийско море и Елбруските планини, които биват завладени със сила. Временно отсядат в тях и ги превръщат в опорен пункт, от който предприемат военни походи, с цел - завладяване на нови земи за многобройното ПРАБЪЛГАРСКО население.

В перспективата на историята се оказва, че ПРАБЪЛГАРИТЕ са изтласкали от тези земи КАСИТИТЕ, които също са принадлежали към КОННИТЕ народи, но по това време представлявали съвсем малобройно племе. Гръцките автори ги наричат КОСАЙ или КАСИ, както и КАСПИ. Оттук и предположението, че името на Каспийско море идва от тях.

За да не попаднат под властта на ПРАБЪЛГАРИТЕ, каситите се преселили в земите на ЗАГРОСКИТЕ планини. По-точно, в тази част от тях, които се намират на изток от средното течение на река Тигър.

В старите земи на КАСИТИТЕ, които са защитени на север от Каспийско море, а на юг от Елбруските планини е сложено началото на НОВА ЕПОХА в историята на ПРАБЪЛГАРИТЕ като цяло. От тях многобройната ПРАБЪЛГАРСКА КОННА ВОЙСКА постепенно и на няколко етапа разширява своята територия. Първоначално завладяват земите, разположени на Северозапад до река Аракс. Впоследствие завладяват земите на запад до река Тигър, а на юг - стигат до подножието на ЗАГРОСКИТЕ планини. В новозавладяната от тях територия се намират езерата УРмия и Ван, и земите известни под името КЮРДИСТАН.

Както вече казах, ПРАБЪЛГАРИТЕ са завладели посочените по-горе земи в самия край на IV хил.пр.н.е. По същото това време на историческата сцена се появяват и АРИЙСКИТЕ племена. За разлика от ПРАБЪЛГАРИТЕ, те идват, прекосявайки Кавказките планини, след което завладяват днешните земи на Армения и Азърбайджан. С други думи тези две КОННИ общности отново стават съседи, а границата между тях е река Аракс.

В БИБЛИЯТА се говори също за преселението на народите. За него в ПЪРВА книга МОИСЕЕВА, глава 10, 32, се казва дословно:

"Това са племената на синовете НОЕВИ, според РОДОВЕТЕ им, НАРОДИТЕ им. От тях се разпространиха НАРОДИТЕ по земята след ПОТОПА".

Според историците МОИСЕЙ е живял в периода XVI - XV в. пр.н.е. Обявен е за най-великата личност от еврейската история, известен едновременно като воин, държавник, моралист и законодател. Но не го признават за историк, въпреки, че той е този, който в Синайските планини дал на евреите ДЕКАЛОГА (СКРИЖАЛИТЕ).

За тези учени историци СКРИЖАЛИТЕ представляват КАМЕННИ плочи, на които МОЙСЕЙ записал десетте БОЖИ ЗАПОВЕДИ. А в преносен смисъл те означавали - РЕАЛНО

или ВЪОБРАЖАЕМО място, ХРАНИЛИЩЕ, където се пазят записани ПАМЕТНИ събития, СВЕТИ ЗАВЕТИ и ВИСШИ човешки ЦЕННОСТИ.

Какво всъщност представляват СКРИЖАЛИТЕ се разбира от това, което един от египетските жреци е разказал на Солон. За него ни съобщава Платон в диалога "ТИМЕЙ", 23, в който се казва дословно:

"И каквото сме чули да се случва по ВАС (в Елада), ТУК (в Египет) или на ДРУГО МЯСТО особено СЛАВНО, ЗНАЧИТЕЛНО или различно в някакво отношение СЪБИТИЕ, всичко ТУК стои ЗАПИСАНО от древно време в ХРАМОВЕТЕ ни и споменът за него е ЗАПАЗЕН".

Всеизвестно е, че МОИСЕЙ е живял в Египет. Дори се води спор - бил ли е, или не е бил фараон. Дали е бил фараон или висш сановник в двореца на владетеля на Египет, едва ли би увеличило или накърнило неговата велика личност. По-важен е фактът, че той е имал достъп до тези ДРЕВНИ ПИСМЕНИ АНАЛИ, за които ни съобщава Платон в диалога "ТИМЕЙ". Оттук какви изводи могат да се направят?

Основният извод е, че СКРИЖАЛИТЕ представляват само една част от тези писмени анали, които в оригинал или препис от тях са били притежание на МОИСЕЙ. И той ги е използвал като източник на сведения, за да напише своите пет книги, известни от БИБЛИЯТА със заглавие - Битие, Изход, Левит, Числа и Второзаконие. В тях МОИСЕЙ ни разказва за исторически събития, които са се развили както в Египет, така също и в Библейските земи и Месопотамия. А в самите събития са участвали не малко племена, народи, царства и т.н.

От книгите на МОИСЕЙ, всеки може да направи за самия себе си извод - какво представляват СКРИЖАЛИТЕ от една страна. От друга - какво губи ОБЩОЧОВЕШКАТА история, поради това, че те все още не са открити. От трета - нормално ли е учените историци да твърдят, че историческите сведения изложени в книгите на МОИСЕЙ, са лишени от научна стойност.

В първа книга МОИСЕЕВА, глава 10, 22, се казва дословно: "СИМОВИ" синове: ЕЛАМ, АСУР, Арфаксад, Луд, АРАМ и Кайнан". Ако потърсим някои от тези имена в

историческата хроника на Месопотамия и земите разположени на изток от река Тигър, ще открием, че в различни периоди от време, техни потомци са населявали тази част на континента Азия.

В древната история на ИРАН се казва, че планинските области, разположени между МЕСОПОТАМИЯ и ИРАН, от дълбока древност са населени с племената ЕЛАМите, лулубеи, КУТИ и каспи. Техните езици се обединяват в група, наречена от гръцките автори КОСАИ (КАСПИ). Съществуват сведения само за езика на народите от ЕЛАМ, който по редица характерни черти се сближава с ПРОТОДРАВИДСКИЯ, т.е. с основния език на древните жители на ИНДУСТАН.

По-късно в този район проникват народи от ИНДО-ЕВРОПЕЙСКОТО езиково семейство, наричащи себе си АРИИ. Те се делят на две групи, според диалекта, на който говорят: ИРАНОЕЗИЧНИ и ИНДОЕЗИЧНИ. От тяхното наименование произлиза и названието ИРАН - съкратена форма на АРИАН: "страната на АРИИТЕ".

През IV хил.пр.н.е. ЕЛАМИте населявали плодородните земи, разположени в долината на река Карун и река Керха. Несъмнено те са далечни потомци на Библейския ЕЛАМ, което обяснява защо са наричали своята страна ЕЛАМту. От обстоятелството, че техният език се сближава с ПРОТОДРАВИДСКИЯ, който принадлежи както на праотците на КИРГИЗИТЕ, така и праотците на АРИЙЦИТЕ, може да се предположи, че праотците на ЕЛАМите след Космическата катастрофа и ПОТОПА в продължение на много хилядолетия са населявали високите плата, разположени в планинските масиви на днешен Афганистан или Пакистан. С други думи - те да са били съседи на праотците на КИРГИЗИТЕ. Впоследствие, по-точно когато праотците на КИРГИЗИТЕ населявали долината на река ИНД, се разделят на два клона. Единият от тях, който е запазил името на своите праотци, се връща обратно в земите на своята прародина, а този клон, който продължил да населява долината на река ИНД се наричали ИРАНЦИ.

Що се отнася до АРИЙЦИТЕ, за тях вече казах, че в края на IV хил.пр.н.е. те трайно отсядат в днешните земи на

Армения и Азърбейджан. Самите АРИЙЦИ са далечни потомци на БИБЛЕЙСКИЯ АСУР, от което произхожда името на АсиРИЯ. Населението на АсиРИЯ било наричано АсиРИЙЦИ, което с течение на времето се появява на историческата сцена в кратък вариант - АРИЙЦИ.

За трайното присъствие на ПРАБЪЛГАРИТЕ в земите, разположени на Североизток от горното течение на река Тигър, красноречиво говори името на планината БУЛГАР - ТАГ, която се намира в днешен КЮРДИСТАН. За съжаление, в историческата хроника на тази част на света, историческите сведения за тях са съвсем епизодични, но това не означава със скръстени ръце да чакаме някой чужденец да ни разкрие тяхната история.

В историческа хроника за Древна Месопотамия се разказва, че в края на XIII в. пр.н.е. КУТИите нахлуват в земите на Двуречието и за цяло столетие установяват своята власт. Тези новозавоеватели на Месопотамия били обединени в племенен съюз, начело с избран за определен срок ВОЖД. Според историците, те се намирали на значително по-ниска степен на развитие от покорените народи на МЕСОПОТАМИЯ но ВЛАСТТА им се отличавала от ДЕСПОТИЧНОТО управление на акадските владетели. КУТИите предпочитали да пребивават в пределите на своята страна и в областта АРАПХА. А МЕСОПОТАМИЯ те управлявали с помощта на наместници и военачалници от средите на ШУМЕРИТЕ и АКАДЦИТЕ.

КУТИйската ДИНАСТИЯ включва следните царе:

-ЕНРИДАВАЗИР (неизв. - ок. 2200 г. пр.н.е.).

-Двама неизвестни по имена управители, САРЛАГАБ, ЯРЛАГАН I, още 12 управители, ЯРЛАГАН II (2123-ок. 2217 г. пр.н.е.).

-СИУМ (ок. 2116 - ок. 2110 г. пр.н.е.).

-ТириКАН (ок. 2109 - неизвестна г. пр.н.е.).

Според историческата хроника КУТИите били планински племена, населяващи ЗАГЪР от горното течение на река Диала до езерото УРмия. Етническият им произход остава ЗАГАДКА. Езикът им е различен от ШУМЕРСКИЯ, СИМИТСКИТЕ и ИНДОЕВРОПЕЙСКИТЕ езици; възможно е да имат родствена връзка с ХУРИТСКИЯ език.

ХУРИтите са обявени от историците за автохтонни жители на Северна Месопотамия, Северна Сирия и Арменските планини. Според тези учени, те създават ДЪРЖАВАТА МИТАНИ, в която има и ИНДОЕВРОПЕЙСКИ етнически елементи. И че ХУРИтите били родствени с УРАРСКИТЕ племена, живеещи на североизток от тях. През III - II хил. пр.Хр. ШУМЕРИ и АКАДЦИ наричат страната на ХУРИтите СУБАРТУ, а самите тях - СУБАРЕЙ.

Изтъкнатият ориенталист проф. Хари САГС в продължение на много години е проучвал историята на този регион. Резултатите от своите проучвания, той е публикувал в книгата със заглавие "Величието на ВАВИЛОН". В нея авторът ни разказва следното:

"Прирастът на населението и все по-оживените връзки между общините вероятно са довели до ИЗМИРАНЕТО на доста ПО-НЕЗНАЧИТЕЛНИ езици, но много други СИГУРНО са се съхранили. Няма причина НАРОДИТЕ от всяка от ОСНОВНИТЕ културни групи, оставили своя отпечатък върху праисторическа МЕСОПОТАМИЯ: Хасуна, САМАРА, Халаф и Обейд, да не са ГОВОРИЛИ на НЕСВЪРЗАНИ помежду си езици, и то на ПОВЕЧЕ от ЕДИН."

Най-старият надпис от МЕСОПОТАМИЯ, който може да бъде разчетен, ДОКАЗВА, че в началото на III хилядолетие пр.Р.Хр. ТАМ са говорени най-малко ТРИ ЕЗИКА: ШУМЕРСКИ, семитският език АКАДСКИ (за който узнаваме от заемките в шумерския) и поне ОЩЕ ЕДИН ЕЗИК. Доказателства за ПОСЛЕДНИЯ откриваме в множеството ДРЕВНИ географски наименования, които не могат да бъдат обяснени нито като СЕМИТСКИ, нито като ШУМЕРСКИ. Но много преди края на III хилядолетие пр.Р.Хр. в МЕСОПОТАМИЯ е ШИРОКО разпространен ОЩЕ ЕДИН ЕЗИК, определян от днешните учени като ХУРИтски макар, че ШУМЕРИТЕ явно са го наричали СУБАРИЙСКИ - не е изключено ТАМ на него да се е говорило открай време, макар че според преобладаващото мнение ХУРИтите са се преселили от СЕВЕР в МЕСОПОТАМИЯ едва през II хилядолетие.

Сведенията, които изложих изглеждат съвсем незначителни, в сравнение с историческата хроника, в която

се разказва за изключително големия принос, който имат ШУМЕРИ и АКАДЦИ за възникването на високоразвита цивилизация в МЕСОПОТАМИЯ. Но при добро желание и задълбочено проучване, в тях всеки логично мислещ човек, ще открие историята на БАЛА ГУРИТЕ като цяло.

Трайно присъствие на КУТИите от езерото УРмия до ЗАГЪР, в чийто земи се намира хребетът (планината) на име БУЛГАР - ТАГ, недвусмислено показва, че те представляват една част от БАЛА ГУРИте. И това се потвърждава от последния владетел от КУТИйската ДИНАСТИЯ, който носи името ТириКАН (2109 - г. пр.н.е.)

БАЛА ГУРИТЕ са тези, които идват от далечния изток с този ЕЗИЧЕСКИ СВЕТОГЛЕД в който са заложени уникални познания в областта на КОСМОГОНИЯТА. Познанията, които са притежавали както ТРАКИТЕ и истинските ГУРИ, така също и останалите техни съседи. Всъщност това е СВЕТОГЛЕДЪТ, който отличава тяхната ВЛАСТ от ДЕСПОТИЧНОТО управление на АКАДСКИТЕ и ШУМЕРСКИ владетели.

Що се отнася до твърдението на историците, че БАЛА ГУРИТЕ са се намирали на значителна по-ниска степен на развитие от покорените народи на МЕСОПОТАМИЯ, то това съвсем не отговаря на обективната историческа истина. Защо?

Ако отворим Речника на чужди думи в БЪЛГАРСКИЯ език ще прочетем, че думата САМАР, не е гръцка и означава - дървено седло за КОН или магаре. Логично е да приемем, че тя принадлежи както на КОННИТЕ, така също и на НЕКОННИТЕ народи. Но когато думата САМАР видим на географската карта в различните региони на света като име на селище САМАРА основателно възниква въпросът - КОННИТЕ или МАГАРЕШКИТЕ народи са я пренесли?

На територията между ТИБЕТ, НЕПАЛ, ИНДИЯ и БУТАН се намира областта под името МУСТАНГ, което напомня за конете, наречени на същото име. В нейните земи се намира древно селище на име САМАР от една страна. От друга - като име на селище, то се появява по различно време на историческата сцена, както следва:

-САМАРа, град на река ТИГЪР, където е намерена медна

плоча с МИТАНИЙСКОТО име на цар АРСЕН, управлявал в УРкиш и в Навара през III хил.пр.н.е. Според историческата хроника ХУРИтите създават държавата МИТАНИ И НАСЕЛЯВАЛИ - Северна Месопотамия, Северна Сирия и Арменските планини.

-САМАРия, град в Палестина. В египетските надписи тя е известна под името ПаКАНан. С това име е била наричана през III хил.пр.н.е., след което се появява нейното второ име Ханан.

През втората половина на I хил.пр.н.е. ще се появи на историческата сцена както следва:

-САМАРА, САМАРка - река в Русия, ляв приток на река Волга.

-САМАРА, град в Русия на река Волга.

-САМАРА, река в Украйна, ляв приток на река Днепър.

Преднамерено направих това отклонение, с една единствена цел - да обърна внимание на официалните представители на българската научна историческа мисъл, че историята на ПРАБЪЛГАРИТЕ (БАЛА ГУРИ) не започва от КУБРАТ, нито от АВИТОХОЛ, защото те са много далечни потомци на АРАМОВИТЕ синове - УЦ и ХУЛ. Т.е. от които се появяват на историческата сцена основните ПРАБЪЛГАРСКИ племена УцГУРИ и ХУлГУРИ.

По повод на така наречения "ИМЕННИК на ПРАБЪЛГАРСКИТЕ КАНОВЕ" се написаха твърде много НАУЧНИ трудове. В последната книга от тях дори бе озаглавена "ЦАРСТВЕНИК на БЪЛГАРСКОТО ДОСТОЛЕПИЕ". Нейният автор, който е учен с академичен сан, е стигнал до извода, че името на АВИТОХОЛ произлиза от:

-древната иранска дума АВИ, която означава сърна, и

-думата ТУХ, която представлявала персийски вариант на САНСКРИТСКАТА дума ТУК - потомък, син.

За да убеди читателите, че това негово откритие има НАУЧНА стойност, той го подкрепя с две стари български поверия. За тях, авторът разказва дословно:

"Поверието, че БЪЛГАРСКИЯТ род е бил откърмен от най-светлите НЕБЕСНИ СИЛИ, и поверието, че пътят му към НЕГОВАТА НЯКОГАШНА земя му е била показана от

НЕБЕСНАТА СЪРНА или от ДЕТЕ, отхранено от СЪРНА".

Книгата на този автор е публикувана през 1998 г. в София. И за да покаже какви усилия е положил, за да разкрие историята на ПРАБЪЛГАРИТЕ, той заявява следното:

"Непосредствено след имената на българските владетели, АвитоХОЛ, Кубрат, Исперих...до Умор в летописа стоят думите: "Преди така назованите асирийски царе царува, както казахме, и НавоХУДОНосор".

Няма никакво съмнение, че авторът на книгата "ЦАРСТВЕНИК на БЪЛГАРСКОТО ДОСТОЛЕПИЕ" е с академичен сан, и това се вижда от цитираната от него литература, в чийто списък фигурират повече от 80 автора. Но къде стои неговото лично достолепие, след като му е известно, че още през 1995 г. на не малко родолюбиви български читатели им бе известно, че родословното дърво на АВИТО ХОЛ води към НавухоДОНосор I (1126 - 1105 г. пр.н.е.) от една страна. А от друга - че неговото прабългарско име е Набу Кудури УЦУР I.

През 1997 г. в първа книга, под общото заглавие: "Древната история на Балканския полуостров" изрично посочих сведения, от които се вижда, че ПРАБЪЛГАРИТЕ като цяло са населявали земите на региона на МЕСОПОТАМИЯ. Но не всички ПРАБЪЛГАРИ са наши праотци, а само част от тях. Една част от тях са прабългарите на КУБРАТОВИТЕ БЪЛГАРИ, които напускат този регион в началото на I хил.пр.н.е. и се преселват в земите на днешна Манджурия, където трайно отсядат. По същото време други два клона от ПРАБЪЛГАРИТЕ също напускат този регион, но се преселват на континента Европа. Последни напускат земите на МЕСОПОТАМИЯ праотците на АВИТО ХОЛ, чието фамилно име е ХУЛ, а не ХОЛ. И това е станало около 539 г. пр.н.е.

Както вече казах в началото ПРАБЪЛГАРИТЕ (БАЛА ГУРИ) като цяло са населявали предимно земите, разположени на изток от река ТИГЪР. С течение на времето тяхното население се увеличавало непрекъснато, което е довело разделянето им на три клона. Това обяснява - защо в историческата хроника те се появяват под различни имена.

Прабългарското име на НавухоДОНосор - което е Набу

Кудури УцУРИ, ни отвежда към прабългарското племе УцГУРИ. От името на неговият брат ХУЛ се появява другото основна име ХУЛ ГУРИ, което в съкратен вариант се появява на историческата сцена в земите на МЕСОПОТАМИЯ под името ХУРИ. Това ми дава основание да твърдя, че името не е АВИТО ХОЛ, а Авито ХУЛ, чието име ни отвежда към родоначалника на праотците на ПРАБЪЛГАРИТЕ ХУЛ ГУРИ. Т.е. към този основен клон от тях, който в началото на III хилядолетие пр.н.е. трайно населяват земите на Северна МЕСОПОТАМИЯ. Но в историческата хроника те са известни под името ХУРИ, което представлява съкратен вариант на ХУлгУРИ.

Езикът на ХУРИте (ХУлгУРИ) е бил и продължава да бъде ЗАГАДКА за учените изследователи, полиглоти и лингвисти. Още по-голяма загадка за тях представлява езикът на КУТИите, поради тази причина, те го отнасят към този, на който са говорили ХУРИТИТЕ.

Несъмнено както ХУРИТИТЕ, така и КУТИите са потомци на БАЛА ГУРИТЕ, които в края на IV хил.пр.н.е. трайно отсядат в земите, разположени на изток от горното течение на река ТИГЪР.

Всъщност името КУТИите представлява съкратен вариант на името КУТИ ГУРИ. И това се потвърждава от името на един от техните владетели, който се наричал ТириКАН - (2109 г. пр.н.е.) от една страна.

От друга - според шумеролозите историци, по това време КУТИите трайно са населявали земите, включващи на север - езерото УРмия, а на юг - ЗАГЪР (планината ЗАГРОС). И от тези земи, те трайно са господствали над Акад и Шумер в продължение на едно столетие.

Погледнато в исторически аспект, това означава, че ПРАБЪЛГАРИТЕ са тези, които пренасят своя език, който има общ корен с този на ТРАКИТЕ, конни и неконни СЛАВЯНСКИ племена и истинските ГУРИ, други НЕИЗВЕСТНИ племена, от които е произлязъл и така наречения САНСКРИТСКИ език. Ако между тези езици е съществувало някакво различие, то това се дължи на обстоятелството, че всеки един от тях е имал свои фонетични и специфични езикови особености.

Това мое виждане в голяма степен прозира в книгата на Николай Рьорих "Отворените двери", в която се казва дословно:

"И до ден-днешен голям брой откъм прохода ШИПКА и Ротанг слизат в ДОЛИНАТА, за да почетат паметта на Учителя. Места, наситени със спомени! Защото Манди и Куло, са онази ДИВНА страна ЗА ХОРА, на която се отделя такова внимание в ТИБЕТСКАТА литература".

Името на прохода в ХИМАЛАИТЕ се появява със същото име и като прохода ШИПКА, но на Балканския полуостров. Дивната страна ЗАхОРА се появява като име на планина ЗАГРиос, разположена на изток от река ТИГЪР. А също така и в днешните български земи, под името ЗАГоРската долина.

Сведенията които изложих недвусмислено показват, че езика на ПРАБЪЛГАРИТЕ принадлежи на тази ГРУПА древни ЕЗИЦИ, които са възникнали в периода от Космическата катастрофа (11650 - 11542 г. пр.н.е.) до края на IV хил.пр.н.е. И това са езиците, които учените полиглоти и лингвисти са обявили за "ИНДИЙСКИ".

По време на ВЕЛИКОТО преселение на КОННИТЕ народи, но то се отнася и за не малко НЕКОННИ общности, което е започнало в края на IV хил.пр.н.е., така наречените "ИНДИЙСКИ" езици са пренесени:

-От ТРАКИТЕ и КОННИТЕ СЛАВЯНСКИ племена на Балканския полуостров.

-От ПРАБЪЛГАРИТЕ, първоначално в земите разположени на изток от горното течение на река ТИГЪР, а след това и в Северна МЕСОПОТАМИЯ.

-От НЕКОННИТЕ истински ГУРИ, и НЕИЗВЕСТНИ също НЕКОННИ племена, които са населявали някогашната джунгла, а сега пустинята ГОБИ, така наречения САНСКРИТСКИ език се появява в ИНДИЯ.

В контекста на изложеното следва да търсим историята на ПРАБЪЛГАРИТЕ. И не случайно били наричани БАЛА ГУРИ - "Силните, славните, могъщите, големите", тъй като те са тези, които създават "периода САМАРА". Според историците шумеролози, всички селища били разположени край коритата на плитки реки. И понеже се намирали в област,

където валежите са недостатъчни за отглеждане на зърнени култури, хората от този период очевидно са започнали да използват напояването. Този фактор историците приемат като твърде съществен, тъй като великата цивилизация на ШУМЕР и ВАВИЛОН е нямало да се появи никога без напояването.

Ако напояването се приема като много съществен фактор, за да се обяви даден народ за носител на високоразвита цивилизация, то ПРАБЪЛГАРИТЕ би следвало да бъдат поставени на едно от първите места. Защо?

Защото не малка част от тяхното население е живяло близо пет хилядолетия в земите на някогашната джунгла, която постепенно се е превръщала в пустиня, наречена ТЛАКА на КАНа (ТАКЛАмаКАН). Това означава, че на тях им е до болка познато да живеят в земи, в които валежите постепенно намаляват, което е довело до неизбежното пресъхване на почти всички малки реки. А това, че не са напуснали по-рано владените от тях земи, недвусмислено показва, че не им е била чужда мелиорацията.

Освен това, ПРАБЪЛГАРИТЕ не са били само номади, но и строители. И това се потвърждава от факта, че те са превърнали САМАРА и НИНЕВИЯ от малки селища в големи градове.

С течение на времето населението на ПРАБЪЛГАРИТЕ многократно се е увеличило. Необходимостта от храна не само за хората, но и за конете и едрия рогат добитък ги е подтикнала да предприемат редица походи, с цел завладяване на нови територии. През първите няколко столетия на III хил.пр.н.е. те вече не само ВЛАДЕЯТ, но и клон от тях, трайно отсядат в земите на СЕВЕРНА МЕСОПОТАМИЯ. Впоследствие те се появяват и на историческата сцена в Сирия и Палестина.

По повод на трайното присъствие на БАЛА ГУРИТЕ (ПРАБЪЛГАРИ) като цяло в тази част на света, в древно предание се разказва, че техен владетел е бил един от ВЕЛИКИТЕ прабългарски КАНОВЕ. За своите сънародници той твърдял, че били толкова многобройни, колкото бил пясъкът в пустинята. Когато остарял, вече му било трудно да ги управлява, поради тази причина разделил царството си на ТРИ КЛОНА, като за техни ВЛАДЕТЕЛИ поставил тримата

си сина. Най-малкият от синовете му останал при него, за да го наследи след неговата смърт.

В своята многохилядна история ЧОВЕШКИЯТ род е създал не малко предания, легенди и митове. Но за голямо съжаление, не във всички могат да се открият реални исторически събития, и особено тези от тях, които се появяват в така наречената АНТИЧНА епоха. Т.е. когато писмеността вече е станала достъпна до по-широк кръг от хора. Ето защо всяко едно предание, легенда или мит би следвало да се приемат за достоверни, само тогава, когато бъдат подкрепени с доказателства, които бихме намерили в древните писмени анали или в сега съществуващата официална историческа хроника.

Всеизвестно е, че в никое древно предание, мит или легенда не се упоменава времето, когато е станало дадено историческо събитие. В случая се оказа, че не е известно - кога във времето БАЛА ГУРИТЕ (ПРАБЪЛГАРИТЕ) са се разделили на ТРИ клона, след което са се обособили в самостоятелни царства.

Ако се позовем на историческата хроника, от нея се вижда, че ТириКАН (2109 г. пр.н.е., е бил владетел на КУТИите (КУТИ ГУРИ). Освен с името КУТИ ГУРИ, в много по-късно време, те били наричани и КУТРИ ГУРИ. Думата КУТРЕ означава МАЛКИЯ пръст на ръката на всеки човек. Оттук може да се предположи, че този клон от ПРАБЪЛГАРИТЕ били наричани КУТРЕ ГУРИ, т.е. МАЛКИТЕ ГУРИ, тъй като след смъртта на великия КАН, техен владетел е станал неговият най-малък син.

В началото казах, че по времето на ТириКАН (2109 г. пр.н.е.) този клон населявал земи на изток от река Тигър, разположени на север - от езерото УРмия, а на юг - до ЗАГЪР. С други думи - те владеят само една част от огромната територия, завладяна от БАЛА ГУРИТЕ (ПРАБЪЛГАРИ) в края на IV хил.пр.н.е. Това обяснява - защо по време на ТириКАН техни централни градове били АРАПАХА и НИЗУ от една страна. И от друга - защо още през първите няколко столетия от III хил.пр.н.е. техните братя, известни под името ХУРИ (ХУлгУРИ) не само владеели, но и трайно населявали

земите на Северна Месопотамия.

Погледнато в исторически аспект, това означава, че след ВЕЛИКОТО ПРЕСЕЛЕНИЕ, но не само на КОННИТЕ, но и на НЕКОННИТЕ народи е сложено началото на един дълъг процес, който впоследствие коренно променя историческата карта на много региони в света. Що се отнася до региона с център МЕСОПОТАМИЯ, сега съществуващата официална история за нейните земи, съдържа неопровержими доказателства за този процес. Какво имам предвид?

Този процес е придобил изключително големи мащаби през втората половина на III хил.пр.н.е. Населението се е увеличило многократно на нашата планета. Застудяването вече е отминало, но се появява новото глобално природно бедствие - рязко затопляне на климата, намаляване на валежите, постепенно изчезване на водите на реките. Постепенно на географската карта се появяват Арабските пустини, Сахара, Тар, ТакламаКАН (Тлака на Кан), Гоби и т.н. С други думи - това е времето през което долината на река Нил в Африка, Двуречието (Месопотамия) и долината на Инд в Азия, Балканският полуостров в Европа и редица други по света, са представлявали особен обект на нашествия от различни народи и племена.

В контекста на изложеното следва да разглеждаме преселенията на част от прабългарите ХУРИ (ХУлгУРИ) в земите, разположени по горното течение между реките Тигър и Ефрат. Несъмнено това е станало под натиска на племена и народи, които идват от изток, които учените полиглоти и лингвисти са обявили за ИРАНОЕЗИЧНИ, от една страна. От друга - от север, и най-вече от потомците на АСУР, т.е. АРИЙСКАТА общност, чийто език има общ корен с този на ИРАНОЕЗИЧНИТЕ и на потомците на ЕЛАМ. От тези езици произлизат впоследствие така наречените АРИЙСКИ и ДРАВИДСКИ езици.

Първоначално АРИЙСКИТЕ КОННИ племена се появяват в края на IV хил.пр.н.е. в днешните земи на Армения и Азърбейджан. По това време те са били съседи на БАЛА ГУРИТЕ (ПРАБЪЛГАРИТЕ), а границата между тях е била реката Аракс. В историческата хроника за тях се казва, че по

това време били известни под името АсиРИЙЦИ (АРИЙЦИ), които населявали северната част на Предна Азия. И че по своя език, външен вид, културна развитие и ИСТОРИЧЕСКА СЪДБА те били близки до ХУРИТИТЕ (ХУлгУРИТЕ), които населявали северозападната част на Предна Азия и Северна Сирия, до УРАРТИТЕ от Задкавказието и до планинските ПЛЕМЕНА на изток от река Тигър.

Всъщност така наречените ПЛАНИНСКИ племена са също ПРАБЪЛГАРСКО население, което по-късно се появява под името КУТИи (КУТИ или КУТРИ ГУРИ). Твърдението на историците шумеролози, че през III хил.пр.н.е. тези племена все повече се смесват с ХУРИтите не е достоверно. Защо?

Защото АсиРИЙЦИТЕ са АРИЙЦИ, и техният език няма нищо общо с ШУМЕРИ и АКАДИ, от една страна. От друга - обстоятелството, че били наричани на езика на ШУМЕРИ и АКАДИ като общност - СУБАРТО, а население - СУБАРЕИ, съвсем не е доказателство, за определяне на тяхната етническа принадлежност. И това се потвърждава от историческите събития, които се развиват в земите на Месопотамия, в края на III и началото на II хил.пр.н.е.

В нея се казва, че по това време създадената от тях държава заемала малка територия, център на която е град АШУР. И че името на града е посветен на бог АШУР, от което идва наименованието на АсиРИЙЦИТЕ - "АШУРИ". Град АШУР е разположен на десния бряг на река Тигър, по-точно на около 70 км. южно от мястото, където в нея се влива река Голям Заб.

Всъщност името на АсиРИЙЦИТЕ (АРИЙЦИ) идва от техния родоначалник - библейския АСУР, който е син на СИМ и внук на НОЙ. И това е тази КОННА общност, която от земите на Армения и Азърбейджан, многократно е предприемала набези в земите на Северна Месопотамия и тези, разположени на изток от река Тигър, които са били населени от прабългарите ХУРИТИ и КУТИ ГУРИ.

От изложените сведения в историческата хроника за този регион, много ясно се вижда, че техните опити, извършени през III хил.пр.н.е. са завършвали без успех. Това им се отдава едва през първата половина на II хил.пр.н.е., и те се вбиват

като клин между прабългарите ХУРИТИ и КУТИ ГУРИ.

Най-вероятно още през III хил.пр.н.е. но неизвестно точно кога, прабългарите ХУРИТИ се обособяват като самостоятелно царство, което е известно от историческата хроника под името МАРИ. Според историците шумеролози МАРИ е древноизточна ДЪРЖАВА, просъществувала през III и II хил.пр.н.е. по средното течение на река Ефрат. Заема изгодно местоположение между държавите на МЕСОПОТАМИЯ и СИРИЙСКОТО крайбрежие. В нейната столица, разкопана през 1933 - 1936 г., археолозите откриват стопански, дипломатически и исторически документи, разкриващи отношенията между държавите от Предна Азия по това време.

Всъщност през III хил.пр.н.е. прабългарите ХУРИТИ са населявали земите, разположени между реките Тигър и Ефрат по тяхното горно и средно течение. С появяването и трайното отсядане на АсиРИЙЦИТЕ (АРИЙЦИ) в Северна Месопотамия, прабългарите от царството МАРИ вече са владеели само тази част, която се е намирала по средното и горно течение на река Ефрат. През земите, които били населени с прабългари минавали притоците на Ефрат, които се наричали БАЛих и ХабУР.

Ако приемем, че КУТИите (КУТИ ГУРИ) представляват първия клон на БАЛА ГУРИТЕ, то за ХУРИТИТЕ (ХУлгУРИ) би следвало да приемем, че те са първият клон от ПРАБЪЛГАРИТЕ. Що се отнася до третия клон, това са тази част от многобройните прабългари, които са населявали земи в Сирия и Палестина. Центърът на този клон е бил град ХАрАН, който се намирал на река БАЛих, но по нейното горно течение. За тяхното трайно присъствие в този регион ни напомнят древните имена на Палестина: Едно от тях е ХАнААН, което вероятно произлиза от името на град ХАрАН. А другото е от египетския надпис, в който е наречена Па-КАНан. Освен това, в Палестина има древен град, който носи името САМАРия. По повод на името на този град, особено внимание заслужава това, което Николай Рьорих ни съобщава в книгата си "Отворените двери". В нея той дословно казва:

"Сказанията на Словенския манастир за вехтозаветните

лица споменават чашата на Соломон: "Голяма е чашата на Соломон, направена е от скъпоценен камък. Върху нея са изписани три СТИХА със САМАРИЙСКИ букви и никой не може да ги ИЗТЪЛКУВА".

САМАРИЙСКИТЕ букви ни отвеждат към думата САМАРЯНИН, която според Речника за чужди думи в българския език, означава - жител на САМАРия в Палестина. В преносен смисъл - МИЛОСТИВ ЧОВЕК (по евангелската притча за милостивия самарянин).

В исторически смисъл САМАРЯНИН означавало - жител на етническа ГРУПА в Палестина, потомък на древно ЕВРЕЙСКО население и ВАВИЛОНСКИ преселници, които изповядват ОСОБЕНА разновидност на ЙУДАИЗМА.

Несъмнено отговорите на тези въпроси се намират някъде в древните писмени анали. Но тъй като не принадлежа на гилдията на научните историци, полиглоти и лингвисти с академичен сан, нямам достъп до историческата литература, която се съхранява в БАН и Алма Матер. Поради това обстоятелство не се наемам да отговоря - на какъв древен език са написани трите стиха, и на кои от древните народи принадлежат САМАРСКИТЕ букви.

Що се отнася до понятието САМАРЯНИН ТО ТОВА МОЖЕ ДА БЪДЕ само ЧОВЕК, който принадлежи на тази ЕТНИЧЕСКА ГРУПА, която притежава този древен ЕЗИЧЕСКИ СВЕТОГЛЕД, залегнал в учението на ОРФЕЙ. Хуманността на този СВЕТОГЛЕД е документирана от Аристофан, който е писал:

"ОРФЕЙ над всички хора проповядваше идеята за БРАТСТВОТО на ЧОВЕЧЕСТВОТО..."

Хуманността на този ЕЗИЧЕСКИ СВЕТОГЛЕД звучи с още по-голяма сила в казаното от ОРФЕЙ:

"*Помощ за слабите,*
утешение за страдащите,
надежда за всички".

Всъщност това е този ЕЗИЧЕСКИ СВЕТОГЛЕД, който принадлежи на тези КОННИ и НЕКОННИ народи, които пряко или косвено са участвали за превръщането на ШамБАЛА в ДУХОВЕН център на ЧОВЕШКИЯ род. А това означава, че

4

този ЕЗИЧЕСКИ СВЕТОГЛЕД е принадлежал и на БАЛА ГУРИТЕ (ПРАБЪЛГАРИТЕ), което обяснява - защо не са познавали робството, от една страна. А от друга - защо техният начин на управление се различава от ДЕСПОТИЧНИЯ, който бил характерен за АКАДИ и ШУМЕРИ, а също така и за не малко други народи, които са населявали този регион на света.

В историята на ПРАБЪЛГАРИТЕ е имало много дим и огън, пепел и искри, възход и падение, но те винаги са оцелявали. И това се дължи на обстоятелството, че когато са властвали над чужд народ, те не се размесват с него. Това обяснява - защо са успели в голяма степен да запазят своята първоначална етническа принадлежност, бит и култура от една страна. А от друга - това обяснява защо техният древен език продължава да бъде загадка за учените изследователи, полиглоти и лингвисти.

Това мое виждане се потвърждава от историческата хроника. В нея се казва, че в края на XXIII в.пр.н.е. КУТИите нахлуват в Месопотамия и за цяло столетие установяват своята власт над АКАД и ШУМЕР. Най-вероятно тяхното покоряване да е извършено не само от КУТИите, а с прякото участие на техните братя - ХУРИтите от царството МАРИ. Обаче както едните, така и другите не се преселват в земите на АКАДИ и ШУМЕРИ, а продължили да живеят в собствените си земи, населени само с прабългари. И управляват АКАД и ШУМЕР с помощта на наместници и военачалници от техните среди.

Господството на прабългарите над АКАД и ШУМЕР е преустановено през 2109 г. пр.н.е. Според историческата хроника то е извършено от новия владетел от IV ДИНАСТИЯ на УРУК на име УТАХЕГАЛ (2116 - 2109 г. пр.н.е.). Той се обявява против ТириКАН, цар на КУТИите, наречен в надписите по това време - "дракон на планините, враг на БОГОВЕТЕ, отнесъл в планините царството ШУМЕР". След кръвопролитна битка УТАХЕГАЛ печели решителна победа над прабългарите КУТИи и пленява ТириКАН.

Според историците шумеролози - през продължилото около век владичество в Месопотамия КУТИите постепенно възприели високата ШУМЕРСКА култура и започнали да си служат с АКАДСКИ език. С това те полагат началото на

постепенното си асимилиране от по-развитите АКАДИ и ШУМЕРИ. Част от КУТИйската аристокрация се слива с местната аристокрация на ШУМЕР и АКАД.

Твърдението на историците не само не е достоверно, но е и в противоречие с историческите събития, които се развиват по-късно. Защо?

Защото предвожданата от ТириКАН войска наистина е разбита, а той е пленен. Но прабългарското население КУТИи не живее в земите на АКАД и ШУМЕР, а в тези, които се намират на изток от река Тигър. Там където се намират техните главни центрове - градовете АРАПХА и НУЗУ - от една страна. От друга - както ще видим по-късно, те продължавали да живеят в същите земи, и да владеят същите градове, но историците шумеролози вместо КУТИИ, вече ги наричат ХУРИТИ.

Що се отнася до царството МАРИ на ХУРИтите, за него няма данни, то да е участвало в това историческо събитие. Тяхната история е свързана с III ДИНАСТИЯ на УР (2112 - 1997 г. пр.н.е.), известна още под името Царство на ШУМЕР и АКАД.

В историческата хроника за тази ДИНАСТИЯ се казва, че постепенно обединяват цялата страна в една централизирана държава. На царя почват да се отдават божествени почести и се утвърждава неговия култ. Шумерският върховен бог ЕНЛИЛ (отъждествен с акадския ВААЛ) се счита за цар на царете и покровител на ВЛАДЕТЕЛЯ.

При втория владетел от III ДИНАСТИЯ на УР на име ШУЛГА (2093 -2046 г. пр.н.е.) царството на ШУМЕРИ и АКАДИ добива завършена форма - древноизточна ДЕСПОТИЯ. От многобройните документи от тази епоха се вижда, че обширните държавни земи се обработват от роби, робини и известен брой наемни работници. Селските общини постепенно се разпадат, а жителите им се разслояват на заможни средни слоеве и разорили се бедняци.

Всъщност това е населението, което е работило по земите на аристокрацията или в държавните стопанства срещу дребно възнаграждение в натура.

По време на този владетел постепенно към царството на

ШУМЕРИ и АКАДИ са присъединени не само земите на Горна Месопотамия, но и част от тези на изток от река Тигър - в ЕЛАМ. Най-вероятно по това време прабългарите ХУРИТИТЕ, да са били в някаква степен зависими, но не и покорени от царството на ШУМЕРИ и АКАДИ.

При последния владетел от тази ДИНАСТИЯ на име ИБИ СУЕН (2027 - 2003 г. пр.н.е.) земите на Месопотамия са подложени на експанзията на АМОРЕИТЕ, които населявали безводните степи между Сирия и Месопотамия, където пасели стада от овце. Водели номадски начин на живот - не ползвали нито къщи, нито градове.

Настъпващите от запад АМОРЕИ предприемат действия да завоюват царството Мари, но опитът им остава без успех. Тогава те пренасочват своите усилия срещу царството на ШУМЕРИ и АКАДИ. ИБИ СУЕН изпраща срещу АМОРЕИТЕ войска, която е предвождана от ИШБИ ЕРА, който бил от бедуински произход. Вместо да се сражава срещу тях, той заема стратегическия град ИСИН и основава тук независима от УР държава.

На историческата сцена в АКАДСКО-ШУМЕРСКОТО царство се появява I ДИНАСТИЯ на ИСИН (2017 - 1794 г. пр.н.е.), която разпространява властта си над НИПУР, УР и други градове, превръщайки се във водеща сила в района. Междувременно се появява и ДИНАСТИЯТА на ЛАРСА (2025 - 1763 г. пр.н.е.), която е създадена от АМОРЕИТЕ на юг.

През 2003 г. пр.н.е., когато ИБИ СУИ, т.е. последният владетел на III ДИНАСТИЯ на УР, е все още цар на ШУМЕРИ и АКАДИ - на територията на МЕСОПОТАМИЯ съществуват следните държави:

-ЛАРСА, разположена на юг;

-ИСИН, разположен на север от Ларса;

-Царството МАРИ на ХУРИТИТЕ прабългари, които населяват земите на север по течението на река Ефрат и нейните притоци - БАЛих и ХабУР.

-АШУР (АСУР - АсиРИЙЦИ - АРИЙЦИ), които населяват земите на север по течението на река Тигър.

-ЕШНУНА, НА ИЗТОК, в района на река Диала, която се влива като ляв приток на река Тигър.

По повод на развилите се събития, в историческата хроника на Месопотамия се казва, че в борбата с нашествието на АМОРЕИТЕ, които идват от запад, както и на ЕЛАМИТЕ, които настъпват от изток, царството на ШУМЕР и АКАД все повече и повече отслабва. Последният цар на УР, на име ИБИ СУИН бил разбит от войските на обединилите се срещу УР държави - МАРИ и ЕЛАМ. Самият цар ИБИ СУИН бил откаран като пленник в град МАРИ. Така рухнала МОЩНАТА ДЪРЖАВА на III ДИНАСТИЯ на УР (2003 г. пр.н.е.), върху развалините, на която образували малките царства - ИСИН и ЛАРСА.

Несъмнено след тези исторически събития, историческата географска карта на Месопотамия в някаква степен е била променена. А това означава, че в началото на II хил.пр.н.е. най-могъщо е било царството на МАРИ, тъй като почти всички земи в Северна Месопотамия са били населени от прабългари ХУРИТИ. Другата могъща сила са ЕЛАМИТЕ, но тяхното население е предимно на изток от река Тигър. Що се отнася до земите, разположени в Средна и Южна Месопотамия, в тях наистина има много древни градове, но не всички са строени от АКАДИ и ШУМЕРИ.

На историците шумеролози е добре известно, че преди тях Месопотамия е била населявана от така наречените ОБЕЙДИ, т.е. от този древен народ или народи, които са представители на най-старото население в нейните земи. След тях идват ШУМЕРИ и АКАДИ. По повод на най-древните народи, които се появяват на историческата сцена в земите на Месопотамия особено внимание заслужава книгата "Величието на ВАВИЛОН" на Хари САГС, който -както вече посочих - дословно казва:

"Прирастът на населението и все по-оживените връзки между общините, вероятно са довели до измирането на доста по-незначителни езици, но много други сигурно са се съхранили. Няма причина НАРОДИТЕ от всяка от ОСНОВНИТЕ КУЛТУРНИ ГРУПИ, оставили своя ОТПЕЧАТЪК върху праисторическа МЕСОПОТАМИЯ: Хасуна, САМАРА, Халаф и ОБЕЙД, да не са говорели на несвързани помежду си езици, и то на ПОВЕЧЕ от ЕДИН.

Най-старият надпис от Месопотамия, който може да бъде разчетен, ДОКАЗВА, че в началото на III хилядолетие пр.Р.Хр. там са говорени най-малко три езика: ШУМЕРСКИ, семитският език АКАДСКИ (за който узнаваме от заемките в шумерския) и поне ОЩЕ ЕДИН ЕЗИК. Доказателство за последния откриваме в множеството географски НАИМЕНОВАНИЯ, които не могат да бъдат обяснени нито като СЕМИТСКИ, нито като ШУМЕРСКИ. Но много преди края на III хилядолетие пр.Хр. в Месопотамия е ШИРОКО разпространен още ЕДИН език, определен от днешните учени като ХУРИТСКИ, макар че ШУМЕРИТЕ явно са го наричали СУБАРИЙСКИ - не е изключено там на него да се е говорело открай време, макар че според ПРЕОБЛАДАВАЩОТО МНЕНИЕ, ХУРИТИТЕ са се преселили от север в Месопотамия ЕДВА през III хилядолетие пр.Хр.

Една от хипотезите, обясняващи това положение е, че НЕШУМЕРИТЕ и НЕСЕМИТСКИТЕ географски ИМЕНА са на език (или езици) на коренното население - или, ако използваме терминологията на археолозите, може би на представителите от периода ОБЕИД, и че хората, говорили на всички останали езици, се преселили тук едва след началото на IV хилядолетие пр. Хр."

Ако езикът на прабългарите е бил разпространен в този регион на света, то това се дължи на обстоятелството, че на него са говорили многобройните ХУРИ (ХУлгУРИ), КУТИите (КУТИ или КУТРИ ГУРИ), а също така и останалият клон от тях, който населявал земи в Сирия и Палестина. Освен това, те не са представлявали градове държави, а напротив - коренно са се различавали от останалите народи, тъй като освен че са имали градове центрове, те са владеели и неимоверно големи територии. И това се потвърждава от историческата хроника.

В нея се казва, че след окончателното рухване на III ДИНАСТИЯ на УР, в земите на Средна и Южна Месопотамия, освен ОСИН и ЛАРСА, с течение на времето се появяват още няколко дребни владетели АМОРЕИ. Еднаквото им потекло до голяма степен осигурява културното единство на тези земи. Не е имало големи преки сблъсъци между ИСИН и ЛАРСА, което се дължи на обединителната сила на техните

РЕЛИГИОЗНИ традиции. Не е имало дори, когато ЛАРСА превзема УР, тъй като е имало дъщери на ИСИН, които били първожрици в храма на този град, а един от владетелите на ИСИН прави жертвоприношения в него.

Изложените сведения съвсем ясно показват, че населението в земите на Средна и Южна Месопотамия има свои езици, езически светоглед и богове, които в някаква степен са твърде близки. А това означава, че те принадлежат на един по-различен свят от този, на които принадлежат БАЛА ГУРИТЕ (ПРАБЪЛГАРИТЕ) като цяло. Това обяснява защо езикът на ХУРИТЕ (ХУлгУРИ) както и езикът на КУТИите (КУТИ или КУТРИ ГУРИ) е различен от този на ШУМЕРИ, АКАДИ и на така наречения от учените полиглоти и лингвисти с понятието СЕМИТСКИ език.

Освен това ЕЗИЧЕСКИЯТ СВЕТОГЛЕД на ПРАБЪЛГАРИТЕ в голяма степен се различавал от техния, и това се потвърждава от надписа за ТириКАН, за който се казва, че бил ВРАГ на БОГОВЕТЕ.

Съжителството на ПРАБЪЛГАРИТЕ с тези народи, които в сравнение с тях в голяма степен са запазили своята първоначална расова, етническа и езикова принадлежност, е продължило и през цялото II хил. пр.н.е. Това е времето, през което на историческата сцена се появяват потомците на АСУР - АСиРИЙЦИТЕ (АРИЙЦИ) и ВАВИЛОН.

Различните царе на ЛАРСА, които принадлежат към АМОРЕЙСКАТА ДИНАСТИЯ, непрекъснато настъпвали на север. Един от тях завладява незначително населено място, което никога не е било важен ГРАД-ДЪРЖАВА. Първоначално името му звучало ката БАБИЛ - с неизвестно значение и от непознат език, по-късно тълкувано като семитското БАБ - ИЛИ, т.е. "Портата на боговете".

Аморейският владетел на това селище на име СУМУЕЛ - СУМАБУМ (1894 - 1866 г. пр.н.е.) е този, който се провъзгласява за цар на ВАВИЛОН. И той слага началото на онова, което познаваме от историческата хроника под името ПЪРВА ДИНАСТИЯ на ВАВИЛОН.

По време на един от неговите приемници на име РИМ-СИН (1822 - 1763 г. пр.н.е.), той покорява ИСИН и така става

единственият владетел на Средна и Южна Месопотамия. Междувременно на престола във ВАВИЛОН се качва ХАМУРАПИ (1792 - 1750 г. пр.н.е.), ШЕСТИЯТ най-велик владетел от I ДИНАСТИЯ на АМОРЕИТЕ.

ХАМУРАПИ наследява добре уредено, но все още второстепенно царство, чиято територия не надвишава площта в радиус от около осемдесет километра. Неговият успех се изразява в това, че продължил политиката на обединяване, в резултат на която Средна и Южна Месопотамия се превръщат във ВАВИЛОНИЯ, а след това и в ИМПЕРИЯ. Но това се дължи по-скоро на умението му като администратор и дипломат, а не на военната агресия, макар че както ще видим, когато се е налагало, Хамурапи е бил и кадърен военачалник.

Както вече казах, царството на АКАД и ШУМЕР е разгромено от Прабългарите, принадлежащи на царството МАРИ и ЕЛАМИТЕ, което е станало през 2003 г.пр.н.е.

От тази дата до възкачването на ХАМУРАПИ за цар на ВАВИЛОН през 1792 г.пр.н.е.са изминали две столетия. Според историческата хроника, в посочения период от време, на север от ВАВИЛОНИЯ е имало мощни царства. Най-влиятелни между тях били:

-АсиРИЯ по средното течение на река Тигър;

-ЕШНУНА по течението на река Диала, ляв приток на река Тигър;

-МАРИ по средното течение но Ефрат и долината на реките ХабУР и БАЛих.

-ЯМХАД в областта на АЛЕБ (АЛЕПО) на територията на днешна Сирия и Катна (или Катани) - на юг от Ямхад.

Историците градят своите хипотези въз основа на разкритията, направени от археолозите, а техните усилия са насочени предимно в долините на река Нил, По Двуречието, Инд и т.н. Най-големите и систематични разкопки са правени в Месопотамия в първите десетилетия на 20 век. Това е времето, когато са намерени извънредно старите селища - Фара, Урук, Обеид, които отчасти принадлежат на предшумерското население. Особено големи разкопки били направени на територията на трите големи града на Месопотамия: Ур разположен в южната част на Двуречието -

в страната Шумер, Ешнуна - лежащ в Средна Месопотамия, т.е. в страната Акад, и МАРИ - голям град, намиращ се в Северна Месопотамия.

За най-древното население на Месопотамия историците шумеролози приемат, че това са така наречените ОБЕИД, след тях идват ШУМЕРИТЕ, после и АКАДИТЕ. Те възприемат, че това са трите основни общности, които са населявали предимно земите на Средна и Южна Месопотамия. И че те са населявали въпросните земи през VI, V и IV хил.пр.н.е. Според тези учени в основата за възникването на високоразвита цивилизация в този регион стоят тези общности, като за доказателство сочат, че те са строяли градове, крепостни стени, храмове и т.н.

Всъщност както шумеролози, така също и историците египтолози, елинисти и т.н. допускат една и съща грешка. А тя е, че игнорират съществуването на глобалните природни бедствия, които преди това са сполетели нашата планета, чиито последици са пределно ясни. А те са, че няма оцеляло население, което след природните бедствия, да не е преминало през пещерния и номадски начин на живот. С течение на времето, по-точно след ПОТОПА (9570 г. пр.н.е.) оцелялото население тръгва по пътя на своите праотци - едни от тях търсят своето препитание като морски народи, други със земеделието, а трети с животновъдство. А това означава, че оцелялото население след глобалните природни бедствия постепенно напуска в различните епохи високите плата и някогашните джунгли, които постепенно се превръщат в пустини.

Логично е да приемем, че първи напускат тези земи морските народи, които се преселват по крайбрежните земи на моретата и океаните, в които трайно отсядат. Първоначално възникват малки селища, като с течение на времето тяхното население се увеличава и те израстват като градове - държави.

Населението, което се препитава със земеделие и отглеждане на дребен домашен добитък, също се преселва, но трайно отсяда в долините на големите реки. Но това е станало едва тогава, когато дъждовете отмиват соления слой на техните земи. Това обяснява - защо земите по Двуречието и долината

на река Нил са населени с представители на човешкия род през VI хил.пр.н.е. от една страна. От друга - самият начин на препитание обяснява, коя е причината и тези общности да се появяват първоначално като малки селища, а в последствие да се превръщат в градове - държави.

Що се отнася до КОННИТЕ общности, то те последни напускат високите плата в планините и някогашните джунгли, които се превръщат в пустини. И това се дължи на обстоятелството, че те са се препитавали предимно от животновъдството. Освен хергелета от коне, те са притежавали и едър рогат добитък, а за тяхното изхранване са били необходими обширни територии, богати на пасища. Но тези общности съвсем не са били на по-нисък стадий на развитие, тъй като една част, която е имала грижата да отглежда добитъка, е била принудена да живее в шатри. Обаче останалите са живеели първоначално в малки селища, които в последствие се превръщат в градове - центрове.

Всеизвестно е, че усилията на археолозите са били насочени предимно към долината на река Нил, по Двуречието (Месопотамия), Егейско - Балкански басейн, Западна Мала Азия и т.н. Направените от тях открития - древни градове, изящни предмети, писменост и т.н. несъмнено представляват исторически доказателства.

Това, което е възникнало в периода VI, V и IV хил.пр.н.е., е представено от учените историци с академичен сан като самобитна култура, която несъмнено е създадена от представителите на морските и земеделски народи. Но това съвсем не означава, че по същото това време тя не съществува, дори в много по-съвършен вид по високите плата в планините и под пясъците на пустините в земите, които наричаме родина на КОННИТЕ народи.

Всъщност, това са земите, които са били населявани от КОННИ и НЕКОННИ общности, които превръщат ШамБАЛА в ДУХОВЕН център на ЧОВЕШКИЯ род. И ако все още не знаем истината за тях, това се дължи на обстоятелството, че земите населявани от тези общности, въобще не са проучени от археолозите.

Както казах в началото прабългарите (БАЛА ГУРИ) и

арийците (АсиРИЙЦИ) се появяват на историческата сцена в региона на Месопотамия в края на IV хил.пр.н.е. Според историческата хроника, тези две общности са населявали територията на АСИРИЯ в периода V - IV хил.пр.н.е. Обявени са племена, населяващи открай време северната част на Предна Азия. И обърнете внимание - по своя ЕЗИК, външен ВИД, КУЛТУРНО развитие и историческа СЪДБА тези племена са близки до ХУРИТИТЕ (ХУлгУРИТЕ), които населявали северозападната част на Предна Азия и Северна Сирия, до УРАРТИТЕ от Задкавказието и до планинските племена на изток от река Тигър (т.е. КУТИите - КУТИ или КУТИ ГУРИ).

През III хил.пр.н.е. местните племена все повече се смесват с ХУРИТИТЕ. Страната, която обитават, е наречена от ШУМЕРИ и АКАДИ Субарту, а населението - субареи. В края на същото хилядолетие в СУБАРТУ се заселва голяма група СЕМИТСКИ племена. И това били АсиРИЙЦИТЕ, които постепенно се смесват с местното СУБАРИЙСКО население. Според шумеролози АсиРИЙЦИТЕ се отличавали малко от племената на АКАД, а също и от АМОРЕИТЕ, които населявали Сирийско-месопотамската степ. Оттук се стига до заключението, че след образуването на АсиРИЙСКАТА държава като господстващ език се наложил СЕВЕРНИЯТ диалект на АКАДСКИЯ език.

Според историческата хроника, в своя ранен период наричали своята държава “алум АШУР”, но не е известно дали е бил град - държава или община. Притежавали “Асирийския царски списък”, който включва редица легендарни владетели, сред които имало и исторически управители на АШУР. А също така и запазени спомени за онези най-древни времена, когато прадедите им водят номадски начин на живот, а владетелите им “живеят в шатри”.

Несъмнено както АсиРИЙЦИТЕ (АРИЙЦИ), така също и прабългарите КУРИТИ и КУТИИ в голяма степен се различават по своя бит, езически светоглед - духовна култура, език и писменост от ШУМЕРИ, АКАДИ и АМОРЕИ. И най-вече по начина на управление на създадените от тях държави. Погледнато в исторически аспект, това означава, че в продължение на няколко хилядолетия, регионът в който се

намират земите по Двуречието (Месопотамия) е бил превърнат в център на непрестанна борба за надмощие между КОННИ и НЕКОННИ народи от една страна. А от друга - борба се е водила и между тези ОСНОВНИ общности, които пряко са участвали за високоразвита цивилизация в земите по Двуречието (Месопотамия).

През III хил.пр.н.е. несъмнено АсиРИЙЦИТЕ (АРИЙЦИ) постепенно са напуснали владените от тях земи, разположени на север от река Аракс. Вероятно те са предприемали редица походи срещу прабългарите, които по това време са населявали както земите на Северна Месопотамия, така също и тези, които били разположени на изток от река Тигър. Но реално като държава те се обособяват в земите на запад от река Тигър, в Северна Месопотамия в началото на II хил.пр.н.е.

И това е станало по времето на ИРИШУМ I (1940 - 1901 г. пр.н.е.). Този владетел на АсиРИЙЦИТЕ е разгърнал широка строителна дейност в АШУР и го превръща в голям град - държава.

Едва по време на неговия по-късен приемник на име ШАМШИ АДАД I (1813 - 1781 г. пр.н.е.) АсиРИЙЦИТЕ предприемат по-енергична експанзия срещу прабългарите ХУРИТИ. Той успява да завземе прабългарските градове, разположени в района на реките БАЛих и ХабУР. Дори се предполага, че в някаква степен е подчинил и техния център град МАРИ. В историческата хроника ХУРИТИТЕ (ХУлгУРИ) са обявени за ЗАПАДНОСЕМИТСКИ племена, които обитавали средното и горното течение на река Ефрат.

И обърнете внимание, след този негов успех над ЗАПАДНОСЕМИТСКИТЕ племена, АсиРИЙСКИЯТ владетел сключва съюз с КАРхемъш, т.е. клон от тези КАРИЙЦИ, за които Омир в "Илиада", втора песен, 854 - 877, дословно казва:

"Наст бе водач на КАРийци, известни със ГОВОР НЕЗВУЧЕН,
имащи къщи в МИЛЕТ, край ФТИРОН, планината гориста,
и край реката МЕАНДЪР, по стръмното било на МИКЕЛЕ...
Наст и Амфимах, синове именити на вожда НОМИОНА.
Като момиче нагизден със ЗЛАТО, Наст влизаше в боя".

Според историците шумеролози, по този начин към АШУР преминава посредническата търговия със ЗАПАДА, възобновява се притокът на необходимите за РАЗВИТИЕТО на МЕСОПОТАМСКОТО стопанство метали. С южните царства - ВАВИЛОН, ЕШНУА и др. АСИРИЯ поддържа мирни отношения. Обърнете внимание - на ИЗТОК обаче държавата трябва да води ТЕЖКИ БИТКИ с ХУРИТИТЕ за ВАЖНИТЕ центрове АРАПХА и НУЗУ. Т.е. "асимилираните" от историците КУТИи (КУТИ или КУТРИ ГУРИ) отново се появяват на историческата сцена, но вече под името ХУРИТИ (ХУлгУРИ).

В историческата хроника за ШАМШИ-АДАД се казва, че той разширява територията на АсиРИЯ на изток - тя вече се простирала на 450 - 600 километра в диаметър, т.е. от средното течение на Ефрат до подножието на планината ЗАГРОС и от Северен Вавилон до ТАВЪР. И че той е този, който организирал преврат в МАРИ, което му дало възможност да наложи контрола си и върху тази МОЩНА и БОГАТА държава на ХУРИТИТЕ (ХУлгУРИ). Шамши АДАД управлява царството МАРИ непряко, а чрез по-малкия си син ЯСМАХ-АДОД, когото обявява за васал, а по-големият му син ИШМЕ-ДАГАН вече е бил владетел на част от АСИРИЯ, също на подчинение на баща си.

За да добие читателят по-ясна представа за прабългарите, ще си позволя да цитирам от книгата на Хари САГС "Величието на ВАВИЛОН", в която разказва дословно:

"От 1933 г. насам френски археолози правят разкопки в МАРИ, намирал се на територията на днешния Тел Харари в Източна Сирия. Градът е съществувал още от периода Джемдет Насър (III археологически слой), но по значение и благоденствие достига връхната си точка в началото на II хилядолетие пр. р.Хр. При археологическите разкопки са открити СТАТУИ и СТЕНОПИСИ, великолепен ДВОРЕЦ, разпрострял се на повече от шест акра, и архив, състоящ се от над двадесет хиляди клинописни плочи, главно административни и икономически документи и писма. Благодарение на писмата, сме в състояние да запълним ГОЛАТА ИСТОРИЧЕСКА рамка с изключително подробна

картина на обществената администрация, на политическите интриги, на работата на държавните чиновници, в известна степен получаваме представа дори за водещите исторически личности. Четем не само, че между отделните владетели са сновали пратеници, но дори и много от реалните съобщения, които тези пратеници са носели на своите царе. Получаваме ценна информация дори от наглед скучните списъци на дажбите, от които можем да пресметнем например числеността на гарнизоните: оттук научаваме, че в столицата са били разквартирувани четири хиляди войници. Тези гарнизони имат задължението предимно да охраняват населението на градовете от номади мародери - царят на МАРИ Ясмах-АДАД който е подвластен на БАЩА си, пише на своя по-голям брат, че от разположените в града хиляда войници, петстотин трябва да го охраняват, а останалите имат задачата да бранят крепостта... Когато на територията на МАРИ пасищата не са достатъчни, владетелят й моли царя на КАТНА за разрешение, стадата му да ходят на паша заедно с неговите, молба, която е удовлетворена...

След смъртта на ШАМШИ-АДАД водачеството на коалицията, която той е оглавявал, преминава в ръцете на ХАМУРАПИ. Това положение е обяснено недвусмислено в едно от писмата в МАРИ:

Няма цар, който сам да е най-силен. Десетина-петнадесет царе следват ХАМУРАПИ от ВАВИЛОН, същият брой следват РИМ-СИН от ЛАРСА същият брой следват ИБАЛ-ПИ-ЕЛ от ЕНШУНА, същият брой следват АМУТ-ПИ-ЕЛ от КАТНА, ДВАДЕСЕТ царе следват ЯРИМ-ЛИМ от ЯМХАД (третия клон на БАЛА ГУРИТЕ бел. авт.)

След смъртта на баща си ЯСМАХ-АДАД не се задържа дълго на престола на МАРИ. Царят на ЕШНУНА, разположен на изток от Тигър, напада някои от бившите владения на ШАМШИ-АДАД и ЗимриЛИМ, наследник на предишната ДИНАСТИЯ на МАРИ, се възползва, за да се върне от изгнанието си в Сирия, и с подкрепата на ЯМХАД (царството на територията на днешен ХАЛЕБ) си възвръща престола. ХАМУРАПИ не се намесва с войската си, за да помогне на синовете на ШАМШИ-АДАД.

Ако се съди по годишните формули и кореспонденцията му, той всъщност използва двайсетте години главно, за да прокопава канали и да насърчава строителството в своите владения, а не за военни операции. През по-голямата част от този период е в добри отношения и с РИМ-СИН, владетел на ЛАРСА, и със ЗИМРИ-ЛИМ от МАРИ - знаем подробности от тяхната кореспонденция. Всички те имат представители в царските дворове на съседите, чийто донесения до голяма степен са се запазили.

Сведенията, които цитирах, пределно ясно показват, че Зимри ЛИМ, от династията на царство МАРИ е потърсил убежище при третия клон от БАЛА ГУРИТЕ, на който владетел е бил Ярем ЛИМ от ЯМХАД. Обстоятелството, че зад царството на ЯМХАД по това време стоят други ДВАДЕСЕТ царства, недвусмислено показва, че БАЛА ГУРИТЕ, макар и разделени на ТРИ клона продължават да бъдат най-многобройното население в този регион на света.

На каква степен на развитие са се намирали, красноречиво говори както дворецът на владетеля на Мари, от една страна. От друга - извадка от писмо, която един вестоносец изпраща на Зимри ЛИМ, в която дословно се казва:

"До моя повелител, от верния му слуга Ярем-АДУ:

... Във Вавилон пристигнаха двама слуги на ХАМУРАПИ. Научих, че с тях от ЛАРСА с магарета са дошли още четирима души. Тяхното послание гласи: "Във връзка с войските, за които ми писа, научих, че врагът е поел към друга държава. Ето защо не ти пращам моята войска, но тя е в състояние на готовност. Насочи ли се врагът към теб, моята войска ще ти се притече на помощ, но ако врагът тръгне към мен, нека твоята войска ми помогне". Ето какво е написал Рим-СИН на ХАМУРАПИ".

Ако ВАВИЛОН от второстепенно и незначително царство се е превърнал първоначално от град - държа, а в последствие и в могъща държава, известна под името ВАВИЛОНИЯ, то това се дължи на обстоятелството, че ХАМУРАПИ е установил най-добросъседски отношения с прабългарите от царството МАРИ. Опирайки се на съюза със Зимри-ЛИМ, той разгромява силната държава ЕШНУНА,

която безуспешно търсела помощ от АСИРИЯ. През 1763 г. пр.н.е. отново в съюз със Зимри-ЛИМ, ХАМУРАПИ насочва своя удар срещу ЛАРСА. Рим-СИН е победен и избягва в ЕЛАМ, а неговото царство е завладяно от ВАВИЛОН.

Според историческата хроника, след това историческо събитие на територията на МЕСОПОТАМИЯ се очертават ДВЕ силни ДЪРЖАВИ, а те са както следва:

-ВАВИЛОН на ХАМУРАПИ, шестия владетел от I ДИНАСТИЯ на АМОРЕИТЕ, който обединява под властта си цялата средна и южна част на МЕСОПОТАМИЯ. Погледнато в исторически аспект, той се превръща във владетел не само на АМОРЕИ, но и на ШУМЕРИ и АКАДИ, както и на други по-малки общности, които по това време са населявали древните градове - държави: Акад, Сипар, Киш, Нипур, Ума, Урук, Лагаш, Ларса, Ур и Ериду.

-МАРИ на ЗимриЛИН, цар на прабългарите ХУлгУРИ, който според писмените анали от древността е "владетел на Северната страна". Според историческата хроника ЦАРСТВОТО включва редица градове по река Ефрат и владее скотовъдните племена от Сирийско - Месопотамската степ. Води оживена търговия и има дипломатически отношения с източносредиземноморските държави -ЯХМАД (третият клон от прабългарите), Библос, Угарит, КАРхемъш, с островите Кипър и Крит. Дворецът на Зимри ЛИМ в град МАРИ за своето време представлява истинско "чудо на света".

Изложените сведения недвусмислено показват, че само част от прабългарите са живеели в шатри, и това се дължи на обстоятелството че са били скотовъдци. Но останалото население е живяло в градове, които не само не отстъпвали, но дори представлявали "чудо на света" за техните съседи.

Що се отнася до техните владетели, в историческата хроника се казва, че ЗимриЛИМ не бил късоглед и недалновиден владетел. Той пръв отзовава своите войски, воюващи заедно с тези на ХАМУРАПИ срещу ЛАРСА, след като разбрал, че обстановката и разпределението на силите няма да бъде в негова полза, а напротив - в негова вреда. Но този тактически ход е закъснял, тъй като след като ВАВИЛОН покорява ЛАРСА, вече е много по-силен от царството МАРИ.

През 1759 г. пр.н.е. ХАМУРАПИ използва скъсването си на съюза със ЗимриЛИМ и се появява с войска под стените на МАРИ. Разрушава крепостните стени на града и завзема столицата на прабългарите ХУРИТИ (ХУлгУРИ), но остава на престола ЗимриЛИЛ, но вече като васал на ВАВИЛОН. Две години по-късно избухва въстание, което ХАМУРАПИ потушава със сила, построява нова крепостна стена на град МАРИ, но отстранява ЗимриЛИМ от власт.

По повод на това историческо събитие в историческата хроника за Месопотамия се казва, че царството МАРИ престанало да съществува. Това тяхно твърдение се оказва неправдоподобно, тъй като и след 1759 г. пр.н.е. ХАМУРАПИ е бил само владетел на град МАРИ и земите разположени в близост до него. Т.е. покорил е само една незначителна част от прабългарите ХУРИТИ, тъй като основното население продължило да владее както градовете, така и земите, разположени по горното течение на река Ефрат, през които преминават нейните притоци - ХабУР и БОЛих.

Всъщност това е времето, когато те превръщат в свой център град ХАРАН, който се намирал в горното течение на река БАЛих. Що се отнася до прабългарите КУТИи (КУТИ или КУТРИ ГУРИ), този клон продължил да населява земи на изток от река Тигър, а царството на ЯМХАД, на което владетел е бил ЯримЛИМ, било в земите, разположени на запад от река Ефрат.

Както казах в началото, историята на БАЛА ГУРИТЕ като цяло е отразена епизодично в историческата хроника за тази част на света. Поради това обстоятелство се налага да проследим историческите събития, които са представени от историците шумеролози под името МИТАНИ.

В историческата хроника се казва, че около XVI в.пр.н.е. възниква държавата МИТАНИ в североизточната част на Месопотамия. И обърнете внимание - на мястото на ХУРИТСКИТЕ владения АЛШЕ и ЯМХАД и други. Създава се голямо политическо ОБЕДИНЕНИЕ със столица град ВишуКАНи, който все още не е открит от археолозите.

Основната част от населението били ХУРИТИ (ХУлгУРИ), но смесени с АМОРЕИ. За наличието на известен

5

брой ИНДОевропейски елементи свидетелстват имената на някои митанийски царе и богове, както и термини свързани с КОНЕВЪДСТВОТО. Държавата МИТАНИ възниква на важни търговски кръстовища, което обуславя нейното активно участие в предноазиатската търговия. Природата на МИТАНИ предполага развитието на земеделие и скотовъдство. Но страната се слави най-вече с отглеждането на КОНЕ, за което свидетелства прочутият "Трактат по коневъдство" на бившия старши конюшник в двора на хетските царе Кикули.

Наличието в Северна Месопотамия на метали (сребро, олово, мед), на камък и дърво способства за развитието на металообработването и строителството. Сведения за царство МИТАНИ ни дават писмените архиви, открити в древната крепост НУЗУ и АРАПХА, т.е. главните центрове на КУТИите (КУТИ и КУТРИ ГУРИ) и др. селища. В тях се споменава за конюшни със стотици коне, множество глави едър и дребен рогат добитък, свине, обработваеми ниви, градини, гори и т.н.

Според историците голяма роля в социалната структура на обществото играе:

-Общината наречена "АЛУ", т.е. териториална селска община;

-И "ДИМту", голямото семейство, рода.

Далеч съм от мисълта да налагам своето мнение, но ми се струва, че думата "АЛУ" ни води към АУЛ, която е присъща на КОННИТЕ народи. Що се отнася до "ДИМту", в нея се съдържа думата ДИМ, а там където има комин има и ДИМ, т.е. огнище - дом.

По повод на прабългарите КУТИите (КУТИ или КУТРИ ГУРИ) Хари САГС в книгата си "Величието на ВАВИЛОН" ни съобщава следното:

"През МИТАНИСКИЯ период Асирия, която при царуването на ШАМШИ АДАД (1813 - 1781 г. пр.н.е. бел. авт.) временно се е наложила като водеща сила, изпада в много тежко положение. По това време ЕТНИЧЕСКАТА група на ХУРИТИТЕ взема превес в Източна Асирия... Хората там говорят ХУРИТСКИ, но пишат деловите и правните си документи на НАРЕЧИЕ на акадски език, СИЛНО примесено с ЕЛЕМЕНТИ на МАЙЧИНИЯ им език - множество летописи

от този род, датиращи от XV в. пр.Хр. ни дават ценна информация за ОБИЧАИТЕ в областта от онова време".

Що се отнася до АРХИВИТЕ на царството МАРИ, на което дворецът е с обща повърхност от 35000 кв.м. и има повече от 250 помещения, то само това красноречиво говори на каква степен на развитие са били прабългарите по това време. Освен това археолозите са открили, че при проливен дъжд канализацията на двореца продължава да работи, въпреки, че градът е разрушен преди повече от три хилядолетия. В него са открити около 25000 клинописни таблички, за които се твърди че са на АКАДСКИ език, от които около 5000 са дипломатическа и административна кореспонденция. Но учените полиглоти и лингвисти продължават да считат, че той е народен език - диалект, сроден на този на библейските патриарси.

Несъмнено с разчитането на писмеността на този език ще добием по-ясна представа за ЕЗИЧЕСКИЯ СВЕТОГЛЕД, който са притежавали ПРАБЪЛГАРИТЕ в този регион на света. От стенописа в двореца на град МАРИ, и от големия храм на бога ДОГАН, за който се споменава в Библията, ще узнаем какви ритуални действия са извършвали ПРАБЪЛГАРИТЕ от една страна. От друга - ще получим отговор: защо царят на КУТИите на име ТириКАН е обявен от АКАДИ и ШУМЕРИ за ВРАГ на техните богове.

За ПРАБЪЛГАРИТЕ, принадлежащи към ТРЕТИЯ клон, има не малко сведения, но както вече казах - те са епизодични. В историческата хроника за този регион на света се казва, че населението на Сирия, Финикия и Палестина представлявало един сложен етнически конгломерат. За най-древен племенен слой (III хил.пр.н.е.) се считат ХУРИТИТЕ, споменът за които се запазил в Библията, наричани с името ХОРЕЙ. А египетското название на Сирия е ХАРУ, а на Палестина - Па-КАНан. И това се дължи на обстоятелството, че ХУРИТИТЕ населявали в древността обширната територия, разположена от Северна Месопотамия до Южна Палестина. За съществуването на голямо ХУРИТСКО население в Палестина и Сирия говорят разни документи: клинообразните НАДПИСИ с ХУРИТСКИ собствени имена, инвентарът на

КАТНА, съдържащ ХУРИТСКИ собствени имена и термини. И най-вече в АМАРНСКИТЕ писма, в които се срещат многобройни ХУРИТСКИ имена, като например АБД-ХИБА.

Всеизвестно е, че КОНЯТ не е бил познат на населението на континента Африка и Европа до Великото преселение на КОННИТЕ народи, което е станало в края на IV хил.пр.н.е. На Балканския полуостров както КОНЯТ, така и колесницата са пренесени от ТРАКИТЕ и КОННИТЕ СЛАВЯНСКИ племена. И тук, съвсем логично възниква въпросът - КОИ са тези КОННИ народи, които са пренесли КОНЯ в долината на река Нил?

Ако се позовем на историческата хроника, в нея се казва, че в края на XVII - началото на XVI в.пр.н.е. от изток, през Синайския полуостров, върху Египет нахлуват завоевателите ХИКСОСИ, обединени в обширен племенен съюз на територията на Южна Сирия и Северна Арабия, чийто етнически състав е твърде разнообразен, т.е. представени са като конгломерат от племена. Древният египетски историк МЕНА ТОН ги нарича “ХИКСОСИ” - “господари на пастирите”.

В историческата хроника за тях се казва, че те били азиатци, които имали семитски произход, а в основата на този съюз стоят АМОРЕИ и ХАнАНи. Първоначално египетското значение на ХИОКСИТЕ означавало - “владетели на чуждите планински пустинни краища”.

От историческата хроника за АМОРЕИТЕ, към които принадлежат царят на ВАВИЛОН - Хамурапи и владетелят на ЛАРСА - Рим-Син вече знаем, че те са потомци на “господари на пастири” на овце, кози и т.н. Не са познавали КОНЯ, а са използвали магарето.

Що се отнася до името на Палестина, вече казах, че в египетските надписи тя е била наричана Па-КАНан, но е известна и под името ХАнАН, което води към името на ХАрАН, първия град - център на третия клон от БАЛА ГУРИТЕ.

Самото име ХАрАН ни отвежда към ХАРИ-ХАРА, санскритска комбинация от прозвище на Вишну (ХАРИ) и прозвището на Шива (ХАРА), чиято цел е да разкрие

единството на двамата като едно цяло. ХАРИ-ХАРА на санскритски означава “прогонващ греховете”, а също така и свещената формула МАНТРА, с която се призовава БОГЪТ.

МАНТРАТА е име на БОГ, който даден човек ИЗБИРА като свой ИДЕАЛ, и като ученик, той бива посветен на своя ГУРУ в ДУХОВНИЯ ЖИВОТ. Тази МАНТРА, която се разглежда като едно цяло с БОГА, съдържа сърцевината на наставленията на ГУРУТО (УЧИТЕЛЯ). Ученикът трябва да я почита и пази в тайна и непрестанно да медитира върху този аспект на БОГА. Редовното повтаряне на МАНТРАТА пречиства мисленето, и най-сетне, при постоянно упражняване, довежда до БОГООСЪЩЕСТВЯВАНЕ. Освен това тя съдържа и свещен санскритски текст, както и на онази част от ВЕДИТЕ, която съдържа ХИМНИТЕ за жертвоприношенията.

ВЕДИ на санскритски означава “знание, свещено учение”; съвкупността от най-древните текстове на индийската литература, на която ортодоксалният индуист приписва СВРЪХЧОВЕШКИ произход и божествен авторитет. Този голям комплекс от текстове, надвишаващ шест пъти обема на Библията, се дели на четири раздела:

-РИГВЕДА, ВЕДА на стихове;

-САМАВЕДА, ВЕДА на песните;

-ЯДЖУРВЕДА, ВЕДА на жертвените формули;

-АТХАРВЕДА, ВЕДА на атхарвана, МИСТИЧЕН ЖРЕЦ на ОГЪНЯ.

Всяка една от тези ВЕДИ може да се раздели в три различни жанра според съдържанието, формата на изложението и времето на възникване. Несъмнено проучването им заслужава голямо внимание, тъй като в тях ще открием голяма част от тези древни познания, които са заложени в ЕЗИЧЕСКИЯ СВЕТОГЛЕД на прабългарите. Освен това, нека българските учени полиглоти и лингвисти с академични санове да се замислят върху казаното от Г. С. Раковски, че САНСКРИТСКИ означавало САМОСКРИТСКИ от една страна. От друга - думата САМА-ВЕДА само санскритска ли е, или принадлежи и на прабългарите. Случаен ли е фактът, че третата буква от глаголицата се нарича ВЕДИ или тя има

някаква връзка с най-древната история на прабългарите?

ХАрАН или ХАнАН ни отвежда към ХАНАНСКИТЕ езици, които образували СЕВЕРОЗАПАДНАТА група на СЕМИТСКИТЕ езици. Според учените изследователи те били разпространени на територията на Сирия, Финикия, Палестина и Йордания. Подразделят ги на четири основни групи:

-Език на ХАнАНите от Сирия и Палестина (представен в дипломатическа преписка на царете от Сирия и Палестина с фараоните от XV - XIV в.пр.н.е.). Преписките са написани на АКАДСКИ език, но съдържат много ХАнААНСКИ ДУМИ.

-Угаритски език (клинописен, отнасящ се около II хил. пр.н.е.).

-Финикийски език (представен в надписи от XIII в. пр.н.е. до III в. от н.е.).

-Древноеврейски език (представен в надписите от САМАРИЯ от VIII в. пр.н.е.).

Езикът на ХАНАНИТЕ ни отвежда към историята на Египет, по-точно във времето, когато КОНЯТ се появява в долината на река Нил. Според историческата хроника това е станало в периода около 1670 - 1580 г. пр.н.е., когато Египет е под властта на ХИОКСОСИТЕ.

В нея египтолозите твърдят, че така наречените "хиоксоси" били "господари на пастирите". Имената на хиоксоските царе недвусмислено подсказвали, че те представляват сложен племенен конгломерат, в който влизали семитски племена и племена от ХУРИТСКИ произход. Първоначално трайно отсядат в един от източните ръкави на делтата на река Нил, където построили главния си град АВАРИС. Името на града НАПЪЛНО отговаря на египетското название на "Хат-УАРИТ". Това име се среща и в надписите на ХИКСОСКИТЕ царе, както и в "папируса на Салие I", като град, посветен на бога на пустинята и чуждите страни СЕТ.

Според археолозите източната част на Делтата на река Нил била особено силно укрепена от ХИОКСИТЕ, за което свидетелства намереният от тях остатък от лагер във ВАДИ-ТУМИЛАТ, близо до Тел-Йехудие. Тук те са открили скарабеи, типично хиксоска керамика в БРОНЗОВО оръжие. Отначало лагерът бил укрепен само с масивен пръстен насип, което

показва, че те се отбранявали и защитавали, използвайки отрядите от въоръжени с лъкове войници и КОЛЕСНИЦИ, които трябвало да изключат всяка възможност за ръкопашен бой близо до лагера или на щурмуването му. По-късно този насип се замества от стени, което показва, че те са имали познания в областта на фортификацията. За дълбокото проникване на КОННИТЕ азиатски племена в Делтата на река Нил сочат резултатите от последните разкопки от археолозите на град ТАНИС, чиито стени били построени по правилата на палестинската строителна система.

От изложените сведения се вижда, че в основното ядро стоят ХУРИТИТЕ и АМОРЕИТЕ, но фактът, че са били въоръжени със стрели и колесници, недвусмислено показва, че ХИКСОСКАТА общност е възникнала под егидата на прабългарско племе. Кога точно е създадена тази общност е трудно да се каже, но най-вероятно това е станало по времето на царя на Вавилон ХАМУРАПИ (792 - 1750 г. пр.н.е.), т.е. когато завладява град МАРИ. В исторически аспект, това е времето, през което се променя в голяма степен историческата географска карта в региона на Месопотамия.

От появяването на БАЛА ГУРИТЕ в края на IV хил. пр.н.е. до царуването на ХАМУРАПИ е изминало повече от едно хилядолетие, а това означава, че населението им се е увеличило многократно. Едно от племената, които са населявали първите земи от БАЛА ГУРИТЕ като цяло, известни в историческата хроника под името УРАРТУ (древното име на Армения) се обособяват като самостоятелна общност, към която с течение на времето се присъединяват както амореи, така също и избягали роби от съществуващите по това време робовладелски градове-държави.

По своята същност ХИКСОСКАТА общност представлява конгломерат от племена, която е възникнала под егидата на прабългарското племе. В древността са ги наричали безпризорна общност, която се е препитавала предимно от грабежи. Първоначално са се подвизавали предимно в земите на Северна Месопотамия, но били прогонени. Преселват се на запад от река Ефрат и дълго време пребивавали в земите на Сирия и Палестина. Тук те били известни под името ХАБИРУ.

които водят полуномадски начин на живот, и често влизали в съюз с въстанали роби. Впоследствие името "ХАБИРУ" се превръща в презрително прозвище за всеки враг. Но и от Сирия и Палестина били изгонени, което обяснява защо са прекосили Синайския полуостров, след което трайно отсядат на брега на един от източните ръкави на Делтата на река Нил.

Името ХАБИРУ ни отвежда към името на река ХАБУР, т.е. земите, които били населявани от прабългарите ХУРИТИ както през III хил. пр.н.е., така също и по време на Зимри-ЛИМ. Не е изключено преди преселването от Месопотамия в Сирия и Палестина общността, наречена ХАБИРУ, да е населявала земите, разположени по горното течение на река ХАБУР от една страна. От друга - египетското название "Хат-УРИТ" на града АВАРИС ни отвежда към името УРАРТУ, т.е. към земите, които първоначално били населявани от БАЛА ГУРИТЕ като цяло.

Това мое виждане в голяма степен се потвърждава от видния цар на ХИКСОСИТЕ на име ХИАН, който е господствал над цял Египет. С неговото име са открити многобройни печати, от които се вижда, че е носил титлата "управител на чужди страни". А името на техния бог СЕТ означава СИЛА, т.е. всичко, което те получават от другите народи, е ставало от позицията на силата. Освен това не би следвало да се изключва и вероятността, от името на града АВАРИС, да произлиза и името на тези АВАРИ, които много по-късно ще се появят на историческата сцена на континента Европа.

Присъствието на ПРАБЪЛГАРИТЕ в земите както на Сирия и Палестина, така също и в Северна Месопотамия, е регистрирано в историческата хроника на Египет. И това се вижда от 17-те похода в Сирия, които е извършил египетският фараон ТУТМОС III (1504 - 1450 г. пр.н.е.). Те са описани подробно в един летопис, запазен от онова време. В него са записани важни факти, понякога облечени в литературна форма, което ги прави в голяма степен субективни от една страна, но от друга имаме възможност от тях да добием по-ясна представа какво са представлявали ПРАБЪЛГАРИТЕ в древността.

Първият поход на ТУТМОС III в Сирия е предприет на 22-ата - 23-ата година от неговото царуване. Имал е за цел да потуши въстанието на СИРИЙСКИТЕ КНЯЗЕ, които образували коалиция, враждебна на Египет. Начело на коалицията бил князът на сирийския град КАДЕШ (подвластен на потомците от династията на ЯримЛИН от ЯМХАД). Решителната битка станала около град МЕГИДО. Египетските войски спечелили голяма победа над противника, а в летописа се казва, че азиатците:

"... бягаха презглава в страх към МЕГИДО, като изоставиха КОНЕТЕ си и своите КОЛЕСНИЦИ от ЗЛАТО и СРЕБРО, и жителите измъкваха хората нагоре, като ги дърпаха за дрехите към града."

През следващите походи в Сирия ТУТМОС III най-напред завзел най-важните финикийски градове, като по този начин затвърдил своята власт над средиземноморското крайбрежие. След една пълна победа над сирийските войски той завзел КАДЕШ - най-важния укрепен пункт на река Оронто (населен с прабългари). ТУТМОС III прави ред сполучливи маневри и прониква в Северна Сирия и завзел големия град АЛЕП (АЛЕПО, АЛЕБ, ХАЛПО - столицата на владетелите, потомци на ЯримЛИМ от ЯМХАД). Впоследствие разбил МИТАНСКИТЕ войски, т.е. прабългарите ХУРИТИ, на които владетел е бил потомък на ЗимриЛИМ - царят на МАРИ. После преминали река Ефрат, като взели в свои ръце град НИЯ, важен във военно отношение пункт.

Тук ще си позволя едно малко отклонение, за да поясня на читателя кои народи стоят зад имената СУБАРТУ и МИТАНИ. Те наистина се появяват по-късно, обаче зад техните имена стоят имената АРИЙЦИ и ХУРИТИ (ХУлгУРИ). Защо?

Защото АРИЙЦИ са не само създателите на държавата АСИРИЯ, но и така наречените от историците шумеролози СЕМИТСКИ племена, които шумери и акади наричат СУБАРЕИ, и говорили на субарейски език. ТАКА че и АРИЙЦИТЕ с течение на времето са се разделили на два клона - единият от тях създал държавата АСИРИЯ, а останалите АРИЙСКИ племена създават държавата СУБАРТУ.

В най-ранната епоха, т.е. в началото на III хил. пр.н.е. историците твърдят, че по своя език, външен вид, културно развитие и историческа съдба СУБАРЕИ и ХУРИТИ са били близки племена. И че по това време те са населявали както следва: АРИЙСКИТЕ племена - северната част на Предна Азия, а ХУРИТИТЕ - северозападната част на Предна Азия и Северна Сирия, до УРАРТИТЕ от Задкавказието и до планинските племена на изток от река Тигър. Т.е. това са земите, по-голямата част от които прабългарите БАЛА ГУРИ са владеели като цяло. По своята същност УРартите са четвъртият клон от прабългарите, които с течение на времето се обединяват с КУТИиите и създават държавата УРАРТУ. Впоследствие, когато те напускат окончателно тези земи, името ще остане, а населението много по-късно ще се появи на историческата сцена под името УР ГУРИ и КУТИ или КУТРИ ГУРИ.

Що се отнася до ХУРИТИТЕ (ХУлгУРИ), след като ХАМУРАПИ превзема тяхната столица МАРИ, и земите в близост до града - според историците, излиза, че многобройното прабългарско население сякаш е изчезнало в небитието. А то всъщност продължило да населява земите, през които минават притоците на река Ефрат, носещи името ХабУР и БАЛих. И не само това, но построява своя столица, която носи многозначителното име ВишуКАНи, което дори на днешния български език звучи като ВИСШ КАН.

На какво основание и най-вече въз основа на какви доказателства историците шумеролози са превърнали ХУлГУРИТЕ в МЕТАНИ, не ми е известно. И не случайно в началото цитирах Омир, който казва в "Илиада", че КАРите са известни с говор НЕЗВУЧЕН. Това е, защото те почитат според автора ТЪМНОКЪДРАВ бог ПОСЕЙДОН, т.е. те принадлежат към морските народи и са далечни потомци на АТЛАНТИТЕ, които са праотци на черната раса. Според Херодот КАР, ЛИДОС и МИЗОС са братя. С други думи те са родоначалници на КАРИЙЦИ, МИЗИЙЦИ и ЛИДИЙЦИ, т.е. на тези племена, които са населявали Егейско-Балканския басейн и Балканския полуостров до така нареченото Велико преселение на ездачите. В началото на III хил. пр.н.е.

полуостровът е подложен на експанзията на ТРАКИ и КОННИТЕ СЛАВЯНСКИ племена. С течение на времето по-голямата част от КАРИ, МИЗИ и ЛИДИЙЦИ са били принудени да напуснат Балканския полуостров и да се преселят в земите на Западна Мала Азия. Това е времето, през което напуска полуострова и това население, което е живяло преди тях, известно под името ЕТИОПО-КУШИТИ. На тяхната история по-подробно се спирам в трилогията под общото заглавие "Древната история на Балканския полуостров".

В контекста на изложеното следва да гледаме появяването на клон от така наречените карийци, които за кратко време са населявали КАРхемеш, които са дали името на града, но се наричали МИТАНИ -по името на един от техните владетели. И това се потвърждава от историческата хроника на Египет.

В нея се казва, че фараонът АМЕНХОТЕП II (около 1450 - 1405 г. пр.н.е.) предприел поход в Сирия. Прехвърлил с войска река Ефрат и проникнал навътре в страната МИТАНИ, т.е. в земите на ХУлгУРИТЕ. Походът се увенчал с успех, и оттук изнесъл богата плячка - много злато, мед, КОНЕ и КОЛЕСНИЦИ, които в ония времена се ценели твърде много в Египет.

Този исторически факт недвусмислено показва, че под името МЕТАНИ стоят прабългарите ХУлгУРИ. А каква е била тяхната роля в тази част на света се разбира от историческата хроника, в която се разказва за фараона АМЕНХОТЕП III (около 1405 - 1370 г. пр.н.е.).

В нея се казва, че този фараон е наследил Египет, но вече изтощен от продължителните войни, които са водили неговите предшественици. Поради тази причина АМЕНХОТЕП III е бил миролюбиво настроен във външната си политика. Международните отношения на Египет през това време са добре познати, благодарение на това, че в ел-АМАРНА археолозите са открили държавен архив, в който са запазени дипломатически послания на ВАВИЛОН, АСИРИЯ, МИТАНИ (ХУРИТИ), ХЕТСКАТА ДЪРЖАВА и КИПЪР, както и от мнозина СИРОПАЛЕСТИНСКИ князе и управници до

египетския фараон. Писмата от ел-АМАРНСКАТА архива съдържат ценни исторически сведения, които ни предоставят възможността да добием по-ясна представа каква е била ролята на ПРАБЪЛГАРИТЕ в тази част на света.

По време на АМЕНХОТЕП III в източната част на Мала Азия вече съществува голямата и силна ХЕТСКА държава. Хетските царе са се стремели да разширят границите на държавата си за сметка на съседните МИТАНСКИ (ХУРИТСКИ) области и на областите на Северна Сирия, които по това време били подвластни на Египет. Поставени пред опасността от ХЕТСКО нашествие египетският и митанския (ХУРИТСКИЯТ) цар се обединяват в съвместен отпор срещу настъпващия враг. По тоя начин назрява възможността да се сключи ЕГИПЕТСКО-МИТАНСКИ (ХУРИТСКИ) съюз, който се закрепва с ред ДИНАСТИЧЕСКИ бракове.

В писмата на МИТАНСКИЯ (ХУРИТСКИ) цар на име ТУШРАТА до египетския фараон АМЕНХОТЕП III се виждат отделните етапи на дипломатическите преговори между двете страни, които довели до установяването на доста тесни връзки. Египет, който вече нямал достатъчно военни сили за защита на земите, завладени от предшествениците на АМЕНОХОТЕП III в Сирия, които били подвластни на ХУРИТИТЕ, както и градовете и земите населявани с прабългари, бил принуден да се обляга на подкрепата на МИТАНИТЕ (ХУРИТИ) срещу нашествието на ХЕТСКАТА държава. Но МИТАНСКИЯ (ХУРИТСКИЯТ) цар искал срещу своето приятелство и помощ злато.

За отслабването на египетското влияние в Сирия говори фактът за системното напредване на ХЕТИТЕ към юг и на заграбването на цял ред области и градове. Така например ХЕТИТЕ нападат град КАТНА и го разбиват. Акизи, князът на Катна, напразно търси помощ от египетския фараон. Той му пише: “О мой владетелю! Също както Дамаск в страната Убе протяга ръце към твоите, но така и Катна протяга ръце към твоите нозе”.

Според историците отслабването на египетското влияние в Сирия помага за напредването на племената ХАБИРИ (прабългари ХУРИТИ, които населявали земите в долината на река ХабУР) в Палестина и в Южна Сирия. Погледнато в

исторически аспект, те представляват потомци на част от ХУРИТИТЕ, които преди това са били подвластни на царството МАРИ по време на ЗимриЛИМ. Но историците ги обявяват за чергарски СЕМИТСКИ племена, които заграбват областите на Палестина, чието древно име ХАрАН, в последствие превърнато в ХАнАН и Па-КАНан, идва от техните праотци. По повод на тяхното появяване на историческата сцена РИБ-АДИ, княз на БИБЪЛ, пише в писмото си до египетския фараон, в което се казва: “Откакто баща ми се върна в СИДОН, страните се намериха във властта на ХАБИРИ”.

Последиците от тяхното появяване дават отражение върху историческото развитие в региона по време на неговия син фараона АМЕНХОТЕП IV (ЕХНАТОН) - 1375 - 1357 г. пр.н.е. По негово време в Сирия се образува съюз от прабългарските князе под егидата на ЗАИР, чийто род води до най-древните прабългарски родове. В историческата хроника той е известен под името АЗИРУ, който застава начело на съюза и води упорита борба за освобождаване на Сирия от остатъците на египетското влияние. Не са малко градовете в Сирия и Финикия, които остават верни на Египет, но с мъка се отбраняват от настъпващите от една страна ХЕТИ, а от друга - войските на АЗИРУ (ЗАИР). Някои от тия градове пишат отчаяни писма до египетския фараон, като го молят да прати военна помощ. Едно от тях е това, на старейшините на ТУНИП, което е изпратено в Египет, и в което се казва следното:

“До царя на Египет, мой владетел, жителите на ТУНИП, твой слуга... Кой може по-рано да разграби ТУНИП, без да бъде разграбен от МАНАХБИРИЯ (ТУТМОС III)? БОГОВЕТЕ... на царя на Египет, моя владетел, обитават в ТУНИП. Нека нашият владетел попита своите старци (вярно ли е това?) И обаче сега ние не принадлежим вече на нашия владетел, царя на Египет... Ако неговите воини и неговите колесници пристигат много късно, АЗУРИ (ЗАИР бел.авт.) ще постъпи с нас както с град НИА. А пък ние сме принудени да скърбим, то и царят на Египет ще бъде принуден да скърби за онова, което е направил АЗИРЕ, защото той ще насочи ръката си против нашия владетел. И тогава АЗИРУ ще влезе в

СИМИРА, АЗИРУ ще направи с нас каквото иска върху земята на нашия владетел - царя; и нашият владетел ще трябва да оплаква това. Ето ТУНИП, твоят град плаче и сълзите му текат; и няма помощ за нас. 20 години пращаме (писма) до нашия владетел, царя на Египет, но не сме получили (в отговор) нито дума, нито, нито една".

От времето на ТУТМОС III - 1504 г. пр.н.е. до неговият приемник фараона АМЕНХОТЕП IV (ЕХНАТОН) - 1357 г. пр.н.е. е изминало повече от едно столетие. Погледнато в исторически аспект, това е времето, през което прабългарите ХУлгУРИ, които преди това са населявали голяма част от земите на Сирия и Палестина, и са наложили своето господство на не малко градове държави, разположени по крайбрежните земи на Средиземно море, били принудени да отстъпят пред силата на Египет.

За да добие читателят по-ясна представа - на какво се дължи тяхното отслабване, се налага да проследим историческата хроника, в която се разказва за възникването на ХЕТСКАТА държава от една страна. От друга - какви са последиците след нейното появяване на историческата сцена.

На тяхната история подробно се спирам в трета книга от трилогията под общото заглавие "Древната история на Балканския полуостров". За да не се отклонявам от темата, ще си позволя накратко да представя - кога във времето се появява ХЕТСКАТА държава.

В историческата хроника се казва, че в Кушара има множество "велики" занимаващи се с различни държавни длъжности. Сред тях се откроявал синът на царя на КУШАРА на име ПИТ-ХАН. Неговият син АНИТА (1790 - 1750 г. пр.н.е.) е този, който покорил редица близкоизточни райони в Централна Мала Азия. Според историците по негово време - несетите заселват все по-ускорено и плътно територията на Анатола.

И обърнете внимание - започва сливането на ИНДОевропейците с местното ХЕТСКО население. В резултат на сливането на ИНДОевропейците с местното коренно население, наречено ХЕТСКО, постепенно се образувала ХЕТСКАТА държава.

Според историците около 1680 - 1650 г. пр.н.е. владетел на КУШАРСКОТО царство бил ТАБАРНА. Той е този, който завладява плодородната долина край планината ТАВЪР и областта АРЦЕВА в Западна Мала Азия. По-късно започват да считат ТАБАРНА за основател на ХЕТСКАТА държава, което обяснявало защо името му се превръща в царска титла.

Според историческата хроника ХЕТСКОТО царство е разделено на три периода:

-ДРЕВНО ЦАРСТВО (около 1650 - 1500 г. пр.н.е.)

-СРЕДНОХЕТСКО ЦАРСТВО (около 1500 - 1400 г. пр.н.е.)

-НОВОХЕТСКО ЦАРСТВО (1400 - 1200 г. пр.н.е.)

В нея се казва, че ХЕТСКАТА държава била основана не от "расова чиста група), а от група размесени помежду си племена, които говорели разни езици: протохетски, палийски, лувийски и несетски. В културно-историческо отношение хетските племена били най-тясно свързани с племената на Егейско море и с най-старото ТУЗЕМНО население на северната част на Предна Азия - ХУРИТИТЕ (ХУлгУРИ). За това свидетелстват паметниците на изкуството, на архитектурата, на материалната култура - гробниците и битовите предмети, намерени в РасШАМРА, в Северна Сирия, където ХЕТСКИТЕ племена били в особено тесен контакт с ЕГЕЙЦИ и ХУРИТИ.

От проучванията, които направих и които подробно съм изложил в третата книга от трилогията под общото заглавие "Древната история на Балканския полуостров" се вижда, че ХЕТСКАТА държава е възникнала под егидата на клон от ИРАНСКИТЕ племена, на които праотци са КИРГИЗИТЕ. А това означава, че езикът, на който са говорили първоначално създателите на ХЕТСКАТА държава, принадлежи към така наречените ИРАНОезични племена.

И това означава, че техният език е бил по-близък до този на АРИЙЦИТЕ - СУБАРЕИ и АРИЙЦИ. Но техният език не е бил чужд и на БАЛА ГУРИТЕ като цяло, тъй като така наречени от учените полиглоти и лингвисти - ДРАВИДСКИ и САНСКРИТСКИ езици имат общ корен.

Погледнато в контекста на изложеното, се казва, че

ХЕТСКАТА държава възниква по времето на АНИТА, който е бил съвременник на царя на ВАВИЛОН - ХАМУРАПИ и на царя на МАРИ - Зимри-ЛИМ. По време на неговия приемник на име ХАТУШИЛ I от ДРЕВНОТО ХЕТСКО ЦАРСТВО (1650 - 1500 г. пр.н.е.) този владетел пренася центъра на своята държава, и превръща град ХАТУШАША в столица. По негово време названието "ХАТИ" започва да се употребява за цялата страна. След като завладява редица области в Мала Азия, ХАТУШИЛ I се отправя на поход в Северна Сирия, което е станало в края на XVII в. пр.н.е.

По повод на този поход в историческата хроника се казва, че ХАТУШИЛ първи покорява силната ХУРИТСКО-СИМИТСКА държава АЛАЛАХ, както и два големи града в тази област: УРшу (ВАРСУВА) и ХАШУ (ХАСУВА). След това е поставено началото на продължителна война с царството ЯМХАД-ХАЛПА (АЛЕПО) на ХУлгУРИТЕ, потомци на Ярим-ЛИМ, но не успява да се справи със силната държава.

Неговият приемник МУРШИЛ I около 1595 г. пр.н.е. предприема редица походи на югоизток в Предна Азия. Той опустошава редица главни градове. В ХЕТСКИ летопис неговият поход е предаден със следните кратки думи:

"И той тръгна на поход към ХАЛПА и разруши ХАЛПА; и той доведе пленници от ХАЛПА и докара плячка в ХАТУШАША. След това той тръгна срещу ВАВИЛОН, нападна и ХУРИ (ХУРИТИТЕ) и задържа в ХАТУШАШ пленници и плячка от ВАВИЛОН".

Според историците по това време на северозапад от МЕСОПОТАМИЯ възниква НОВА държава, която наричат МИТАНИ. И тя възниква не къде да е, а на същите земи, които са населени от ХУРИТИТЕ (ХУлгУРИ), които само били нападнати, но не и покорени от ХЕТИТЕ. Вече казах, че името на столицата на тази "НОВА" държава се нарича ВишуКАНи. И както ще видим по-късно - името МИТАНИ ще изчезне, а на техните земи отново ще се появят прабългарите ХУлгУРИ.

Към края на царстването на МУРШИЛ I в ХЕТСКОТО царство са почнали големи вълнения. След един дворцов преврат царят бил убит. Разни претенденти за царския престол водят помежду си упорита борба и бързо се сменят един друг.

По време на един от неговите приемници на име ХАНТИЛ - прабългарите ХУРИТИ нападат ХЕТСКАТА държава от земите на Северна Сирия. Те успяват да пленят дори жената на ХАНТИЛ, заедно с нейните синове. С големи усилия, той едва успява да спре тяхното нашествие, което всъщност означава, че те си възвръщат завладените от ХЕТИТЕ земи. Това обяснява - защо територията на ХЕТСКАТА държава непрекъснато намалява и накрая се ограничава в земите, разположени на север от планината ТАВЪР. След ХАНТИЛ престола на ХЕТСКАТА държава често се узурпира от различни претенденти.

СРЕДНОТО ХЕТСКО ЦАРСТВО (около 1500 - 1400 г. пр.н.е.) е времето, през което ХЕТСКАТА ДЪРЖАВА постепенно запада. Силната ХУРИТСКА държава, наречена от историците МИТАНИ, постепенно изтласква ХЕТИТЕ от своите стари земи разположени в Северна Сирия.

По време на НОВОХЕТСКОТО ЦАРСТВО (1400 - 1200 г. пр.н.е.) то отново връща своето могъщество. От особено голям интерес представлява проучването на историческите събития, развили се по времето на управлението на ХЕТСКАТА държава от ШУПИЛУЛИУМА I. Защо?

Защото този ХЕТСКИ владетел сключва съюз с прабългарския цар на име ХуКАНа, който е управлявал по това време планинската страна ХАЯСА. За награда, ХуКАНа получава за жена една хетска принцеса.

Съюзът е бил сключен около 1360 г. пр.н.е., след което ШУПИЛУЛИУМА минава през река Ефрат и нахлува в пределите на ХУлгурСКОТО царство МИТАНИ, а след това и на царството ЯМХАД със столица АЛЕПО (ХАЛПА).

Първоначално превзема и ограбва столицата ВишуКАНи, като на престола на МИТАНИ поставя своето протеже ШАТИВАЗУ, като го оженва за дъщеря си. След това отново завладява прабългарския град КАРхемъш и столицата на царството ЯМХАД-АЛЕПО (ХАЛПА). За владетели на тези важни и древни прабългарски градове поставя своите синове ПИЯСИЛИ и ТЕЛЕПИН.

След това историческо събитие, прабългарите загубват почти всички територии на запад от река Ефрат и в голяма

степен мощта, която са притежавали преди това, отслабва. Погледнато в исторически аспект, това е времето, през което прабългарите потомци на царството МАРИ, известни вече под името МИТАНИ, и тези от царството АМХАД със столица АЛЕРО (ХАЛПА) са поставени под непрестанната експанзия - както от страна на Египет, така и от нововъзникналата ХЕТСКА държава.

Кога във времето царството МАРИ на ХУлгУРИТЕ се превръща в МИТАНИ се вижда от историческата хроника на АСИРИЯ. В нея се казва, че в края на XVI в.пр.н.е. АСИРИЯ става лесна плячка на МЛАДАТА и силна държава МИТАНИ. Търговията на АСИРИЯ замира, защото ХЕТСКОТО царство изгонва асирийските търговци от Мала Азия, фараоните от Египет ги изгонват от Сирия, а МИТАНИТЕ въобще затварят техния път на запад.

По време на СРЕДНОАСИРИЙСКИЯ ПЕРИОД (XV - XI в.пр.н.е.) асирийските владетели се опитват да възстановят предишното си положение по пътя на дипломацията. На своите врагове - ВАВИЛОНСКОТО, МИТАНСКОТО (ХУРИТСКО) и ХЕТСКО царства, те противопоставят съюза с Египет. Дружеските отношения между АСИРИЯ и ЕГИПЕТ започват при ТУТМОС III, на когото асирийците изпращат богати дарове.

Връзките между Египет и Асирия особено много укрепват по времето на египетските фараони АМЕНХОТЕП III и АМЕНХОТЕП IV (ЕХНАТОН). По тяхно време Египет и Асирия си обменят посланици и богати дарове. В Египет има асирийско посолство независимо от яростните протести на ВАВИЛОН и МИТАНИ, виждащи в АСИРИЯ все още подвластна страна.

С подкрепата на Египет, Асирия започва постепенно да развива своите външнополитически успехи. Асирийският владетел АШУР УБАЛИТ I (1365 - 1330 г. пр.н.е.) установява родствени връзки с ВАВИЛОНСКИЯ царски двор и се стреми към поставянето на асирийски управител на вавилонския престол. Той предприема поход към ВАВИЛОН и издига за негов владетел своя роднина КУРИГАЛЗУ II. След този успех АСИРИЯ укрепва влиянието си в северозападната, северната и вече в централната част на МЕСОПОТАМИЯ.

По време на един от неговите приемници, на име АДАД НЕРАРИ I (1307 - 1275 г. пр.н.е.) Асирия излиза на историческата сцена като мощна военна държава. Този владетел извършва два успешни похода срещу МИТАНИ, която по това време е управлявана от протежето на ХЕТСКАТА държава. Вторият поход приключва със свалянето на митанския цар и присъединяването на част от територията на държавата, която достига до град КАРхемъш и големия завой на река Ефрат към земите на Сирия. В свой надпис АДАД НЕРАРИ I съобщава, че е победил царя - тук обърнете внимание на страната ХАНигалбат, която не е изключено на езика на прабългарите да се е наричала КАНигалбат, т.е. обявена от историците МИТАНИ. Протежето на ХЕТИТЕ на име ВАСАЩА бил пленен и отведен в АШУР, където бил принуден да даде клетва за вярност на асирийския владетел.

Според историческата хроника по времето на асирийския владетел САЛМАНСАР (1274 - 1245 г. пр.н.е.) се налагало отново да воюва но не само с МИТАНЦИТЕ, но и с техните съюзници ХЕТИ и обърнете внимание - АРАМЕИ, т.е. потомците на АРАМ, това са неговите синове УЦ и ХУЛ, които са родоначалници на праотците на ПРАБЪЛГАРИТЕ, КОИТО ВПОСЛЕДСТВИЕ ще станат известни под името УЦ ГУРИ и ХУЛ ГУРИ. В нея се казва, че цялата Горна Месопотамия отново била присъединена към Асирия, а МИТАНИ прекратява съществуването си.

По повод на това историческо събитие САЛМАНСАР I съобщава в свой надпис, че е пленил 14400 вражески войници и е заповядал да ги ослепят. Според историците МИТАНИ прекратява съществуването си, но логично възниква въпросът - каква е била съдбата на многобройното население, което се наричало ХУРИТИ, от една страна. От друга - каква е била етническата принадлежност на това население, което се появява на историческата сцена под името АРАМЕИ?

В голяма степен отговора ще намерим пак по времето на САЛМАНСАР I, за който се казва, че е воювал срещу планинските племена наречени "УРУАТРИ". В историческата хроника за тях се казва, че УРАТИТЕ били сродни племена с ХУРИТИТЕ. В неговия надпис от това време се говори, че

САЛМАНСАР I е покорил "осем страни". И че АСИРИЙЦИТЕ разрушават техни градове и жестоко се разправят с населението. Според историците, те предполагат, че УРАРТИТЕ по негово време представлявали племенен съюз.

Неговият приемник ТУКУЛТИ НИНУРТА I (1244 - 1208 г. пр.н.е.) води още по-енергична завоевателна политика. По негово време АСИРИЯ вече е велика държава, тъй като владее цяла Горна Месопотамия. Новият владетел извършва поход в земите на ХЕТСКАТА държава и отвежда в Асирия 28800 пленени хетски войници. Впоследствие воюва също така против степните племена и ПЛАНИНЦИТЕ на СЕВЕР и на ИЗТОК, като разбива коалицията на така наречените "43 царе на НАИР", които били владетели на това население, което живеело в АРМЕНСКИТЕ планини. Неговите войски проникват дълбоко и в земите на КУТИИТЕ (КУТИ и КУТРИ ГУРИ), но завладяват само част от тях. Според историческата хроника, походите на този асирийски цар не са извършени с цел да разшири територията на АСИРИЯ, а само за грабежи и плячка.

Около 1223 г. пр.н.е. ТУКУЛТИ НИНУРТА I предприема поход срещу ВАВИЛОН и го завладява, след което е владетел на КАСИТСКА ВАВИЛОНИЯ в продължение на повече от седем години. Впоследствие той премества своята резиденция в построения близо до АШУР град КАР ТУКУЛТИ НИНУРТА. В новият град е построен грандиозен дворец - парадна резиденция на владетеля, където той приема в качеството си на "гости" дори самите богове, т.е. техните статуи. След превземането на Вавилон, тук е поставена и статуята на вавилонския бог МАРДУК.

През 1208 г. пр.н.е. ТУКУЛТИ НИНУРТА I е обявен от асирийската аристокрация за луд, свалят го от престола, а след това го убиват. Новата царска резиденция е изоставена. Настъпилите след неговата смърт междуособици в Асирия постепенно затихват. Но следващите няколко асирийски владетели се оказват зависими в някаква степен от КАСИТСКА ВАВИЛОНИЯ.

В историческата хроника за ВАВИЛОН се казва, че след неговата смърт КАСИТИТЕ успяват да наложат свои

подставници на асирийския престол. Един от тях е бил принуден да върне във ВАВИЛОН отнесената от ТУКУЛТИ НИНУРТА статуя на бог МАРДУК.

В началото казах, че КАСИТИТЕ са били малобройно КОННО племе, чиято история е в голяма степен свързана с историята на БАЛА ГУРИТЕ, когато са населявали земите на изток от река Тигър. По време на сина на ХАМУРАПИ на име ШАМШУ ИЛУНА (1749 - 1712 г. пр.н.е.) в страната избухват вътрешни противоречия. И това се дължи на обстоятелството, че ВАВИЛОНСКАТА държава е създадена на слаби основи, тъй като представлява множество покорени самостоятелни градове - държави и области с различно по етническа принадлежност население, което трудно се управлявало от централната власт.

По това време КАСИТИТЕ са представлявали сравнително голяма ОБЩНОСТ от размесени племена, но създадена под тяхна егида. Тази общност е населявала долината на река ДИАЛА, от чийто земи прониква във ВАВИЛОНИЯ. Първоначално като наемници и заселници, а по-късно дори оспорват властта на царя на ВАВИЛОН.

Според историческата хроника около 1742 г. пр.н.е. вождът на КАСИТИТЕ на име ГАНДАШ нахлува в земите на ВАВИЛОНИЯ, което е довело до нейното разпадане на отделни, малки по територия градове - държави. Всъщност това е времето, когато на северозапад в Месопотамия вече е съществувала ХУРИТСКАТА държава, която историците наричат МИТАНИ.

По-късно, т.е. около 1595 г. пр.н.е. ХЕТСКИЯТ владетел МУРШИЛ I, е този, който предприема поход срещу ХУРИТИТЕ (МИТАНИ) и ВАВИЛОНИЯ. След като постига успех срещу ХУРИТИТЕ (МИТАНИ), той завладява и според неговия надпис взема "плячка от Вавилон". Ударът, нанесен от ХЕТИТЕ на Вавилонската държава, обяснява защо едва при КАСИТСКИЯ владетел АГУМ II (1595 - 1571 г. пр.н.е.) се настанява в града и приема титлата "цар на каситите и на Акад".

В историческата хроника се казва, че по времето на АГУМ II има стремеж да се укрепи аристократическото земевладение. За това говорели не само деловите документи,

но и т.н. "кудури" - камъни по синорите с текстове за подарено царско поземлено владение. Върху някои открити КУДУРИ се казвало, че земята дарена от ЦАРЯ, се освобождава от всякакви повинности, натурални данъци и принудителна работа. Такива предимства придобиват и храмовите земи, каквито е притежавал храмът на бог МАРДУК.

ВАВИЛОНИЯ е била управлявана от КАСИТСКИТЕ владетели, тъй като БАЛА ГУРИТЕ като цяло са управлявали земите, които първоначално са населявали на изток от река Тигър. По това време КАСИТИТЕ са били дълго време и техни съседи. Може да се предположи, че те са заимствали от ПРАБЪЛГАРИТЕ обществените структури, каквито са представлявали родовото обединение, което образува голямото СЕМЕЙСТВО. А то от своя страна - има своите задължения към централната власт, т.е. към владетеля, носещ титлата КАН или ЦАР, но едновременно с това има и свои права като родово обединение.

Това мое прозрение в някаква степен прозира и в термините, които са използвани от КАСИТИТЕ, а те са:

-Думата "БИТу", която означава ДОМ;

-Думата "БеЛ-БИТу", която означавала ГОСПОДАР на ДОМ.

Ако отворим съвременния БЪЛГАРСКИ синонимен речник, ще видим, че думата БИТ е идентична с остарялото книжовно БИТ, което означава начин на живот, т.е. начина на живот във всеки дом, от който произлизат понятията - обичаи, навици, традиции и т.н. Що се отнася до думата БЕЛ, то тя е идентична с думата БАЛ или БАЛА, която означава ГОЛЕМИЯ, в случая - ГОСПОДАР на ДОМА.

Освен това, един от КАСИТСКИТЕ владетели, който е бил цар на ВАВИЛОН, само през 1187 г. пр.н.е., е носил името АДАД ШУМ УЦУРИ, което ни отвежда към неговото родословно дърво. А това е фамилното му име УЦУР, което води своето начало от най-древното прабългарско племе УЦгУРи. Според едно древно предание - някога във времето един от техните велики канове е носил името КУДУРИ, от който идва и името на така наречените от историците "синорен камък". Този прабългарски велик КАН е удостоявал със

СТЕЛА (каменен стълб или плоча) както своите велможи, военачалници, приближени, така и съюзници, които са имали особено големи заслуги към държавата, на която той е бил владетел. На тях се издълбава текст на канския указ, в който се казва - с какви земи се възнаграждава и с какви привилегии награденият ще се ползва. След неговата смърт - както земите, така също и привилегиите за тях остават в наследство на неговите потомци. В не малко случаи в СТЕЛИТЕ, впоследствие наричани на името на КАНА "КУДУРИ", в текста се съдържа и заклинание към техния БОГ, с цел след смъртта на владетеля, неговите приемници да не отнемат направеното от него дарение.

Според историческата хроника ЕЛАМИТЕ са тези, които слагат край на управлението на КАСИТИТЕ във ВАВИЛОНИЯ. В нея се казва, че еламският цар ШУТРУК-НАХУНТЕ I изгонва каситската войска от територията на ЕЛАМ. Веднага след това предприема завоевателен поход срещу ВАВИЛОНИЯ, като превзема и ограбва градовете Сипар, Киш и Опис и отнася в СУЗА богата плячка, в това число и стелата с известните закони на цар ХАМУРАПИ.

Неговият приемник КУТИР-НАХУНТЕ III (1155 - 1150 г. пр.н.е.) извършва нов поход против ВАВИЛОНИЯ и успява да подчини под своя власт цялата страна. Неговият приемник на име ШАЛХАК-ИНШУШИНАК завзема територията на север от река ДИАЛА и предприема поход в областта между река Тигър и планината ЗАГЪР. Т.е. навлиза в земите, които са населени с потомци на КУТИИТЕ (КУТИ или ТУТРИ ГУРИ). Тези прабългари, на които главни градове са НУЗУ (НУЗИ) и АРАПХА. Що се отнася до прабългарите ХУРИТИ, потомци на царството ЯМХАД, на което е бил владетел Ярим ЛИМ, за тяхната история ще намерим сведения в историческата хроника на Египет и в държавния архив, открит от археолозите в ел-АМАРНА. Там се казва, че по времето на фараона АМЕНХОТЕП IV (1375 - 1357 г. пр.н.е.) в Сирия се образува управление от сирийски князе под егидата на АЗИРУ (прабългарското име е ЗАИР). Това е времето, когато египетските фараони установяват свои резиденции в три главни пункта - Южна Палестина, Южна Сирия и Северна

Финикия. В останалите места се запазва предишното управление. Всеки местен владетел носи три различни титли: за фараона той е "човека на този град". В дипломатическите документи се нарича "градоначалник", а пред собствените си поданици "Цар". Единствено управителят на сирийския град ХАЦОР се осмелява да се подписва с титлата "цар" дори и в писмата си до фараона. И обърнете внимание - участниците в дипломатическата преписка използват и различни езици, а те са както следва:

-КАСИТСКИТЕ царе използвали акадски език;

-МИТАНСКИТЕ царе използвали ХУРИТСКИ и акадски;

-ХЕТСКИТЕ царе използвали акадски и хетски език;

-ВЛАДЕТЕЛИТЕ от Сирия, Финикия и Палестина, според учените полиглоти и лингвисти, използвали полуакадски и полуХАНАНСКИ език.

В началото вече казах, че името на Палестина идва от град ХАрАН, което с течение на времето се променя в ХАНААН. И това мое твърдение се дължи на исторически доказателства, свързани с житието на АВРАМ. Ако се върнем назад в историята, т.е. във времето, когато са живели царят на МАРИ - Зимрилим, царят на ЯМХАД - Яримил и Хамурапи, ще открием обективната историческа истина.

Според историческата хроника ЯримЛИМ е съвременник и съюзник на царя на МАРИ - ЗимриЛИМ, и на вавилонския цар Хамурапи. Територията, която управлява, се простира от КАРхемъш на север, до КАТНИ при река Оронт на юг. Той носи царска титла и прави своя столица град ХАЛПА (ХАЛЕП, АЛЕПО). Неговото царство води широка търговия предимно с МАРИ, снабдявайки страната със селскостопанска продукция - хляб, зехтин, вино, мед и т.н. От царството МАРИ, ЯХМАД внася главно олово, идващо през Месопотамия, но от Североизточен Иран, т.е. от земите на КУТИИТЕ (КУТИ или КУТРИ ГУРИ).

Погледнато в исторически аспект, това е времето, когато град ХАрАН преминава във владение на царство МАРИ, а третият клон от ПРАБЪЛГАРИТЕ превръща ХАЛПА (ХАЛЕП, АЛЕПО) в своя столица. Всъщност тези събития се

развиват през XVIII в.пр.н.е.

Според историческата хроника АВРАМ и неговите потомци, малкото СЕМИТСКО племе, е дало началото на ЕВРЕЙСКИЯ народ. Самият АВРАМ първоначално живеел в МЕСОПОТАМИЯ. В Библията, Битие, 11 - 31, дословно се казва:

"Тогава ТАРА взе сина си АВРАМ и ЛОТ, сина на своя син АРАН, и снаха си САРРА, жената на сина му АВРАМ и ги изведе от УР Халдейски".

Не са известни причините, поради които семейството на ТАРА напуска град УР, който по това време не е ХАЛДЕЙСКИ, тъй като те все още не са се появили на историческата сцена. По това време град УР е бил населен предимно с потомци на АКАДИ и ШУМЕРИ, а също така и с АМОРЕИ, на които принадлежи и владетелят на ВАВИЛОНИЯ - Хамурапи.

В Библията се казва, че родното място на АВРАМ е ХАРАН, а родното място на РЕБЕКА е град НАХОР, които са населени с прабългари, ХУлгУРИ и са подвластни на царството МАРИ. За тях в Битие, 12 - 5, дословно се казва:

"И взе АВРАМ своята жена САРА и ЛОТА, сина на брата си, с всичкия си имот, който бяха спечелили, и хората, които бяха ПРИДОБИЛИ в ХАрАН и излязоха, за да отидат в ХАнААНСКАТА земя".

Пътят, изминат от ЕВРЕЙСКИЯ родоначалник, се движи по течението на река БАЛих, оттам продължава през оазиса Палмира (Тадмор) за ДАМАСК. А след това се насочва на югозапад, за да достигне до Генисарското езеро. С други думи - АВРАМ е минал през един от важните пътища, които водят от Ефрат до Йордан, а оттам - към финикийските градове и Египет.

Съвсем преднамерено направих това отклонение от темата, тъй като историята на част от прабългарите е тясно свързана с народите, които са населявали земите на Сирия, Финикия и Палестина по времето на АМЕНХОТЕП IV (ЕХНАТОН), (1375 - 1357 г. пр.н.е.) от една страна. А от друга - това е времето, през което ЕВРЕИТЕ все още не са се появили на историческата сцена в така наречените Библейски земи. А

това означава, че учените полиглоти и лингвисти би следвало да се замислят върху въведеното от тях понятие ХАНААНСКИ или полуХАНААНСКИ език.

За голямо съжаление, учените историци очевидно не са проучвали достатъчно задълбочено древните анали. Оставам с убеждението, че те често пъти ги игнорират неволно, обаче не са малко и случаите, когато го правят субективно.

Това мое виждане в голяма степен се потвърждава от историческата хроника за Сирия, Финикия и Палестина. В нея се твърди, че в планините между Сирия и Финикия възниква НОВА държава. Основната част от нейното население са били така наречените ХАПИРУ. С това название били известни бегълците от селските общини, подтиснати от данъчния гнет на управниците, които събират от тях. ХАПИРУ се събирали в степните пространства и образуват големи отряди. И те нямали единен племенен и териториален произход, затова и названието на НОВАТА държава носела неопределеното име АМУРО.

Какво прави силно впечатление?

Основното е, че те са живеели в планините между Сирия и Финикия, а това означава, че не е било необходимо да се събират в степните пространства. Името ХАПИРУ, ако се върнем назад в историята, ще ни отведе към името ХАБИРУ, с което били наречени ХИКСОСИТЕ, а също така и ХУРИТИТЕ от третия клон на БАЛА ГУРИТЕ, които населявали Сирия и Палестина.

Създателят на царство АМУР е носил името АБДИ-АШИРТА, а негов син бил АЗИРУ (ЗАИР - бел. авт.), който обединил всички прабългарски ХУРИТИ, които по това време населявали земите на Сирия и Палестина. В съюза влизал прабългарският град ХАЦОР, чийто владетел единствен се е осмелявал да се подписва с титлата “цар” в писмата, които изпращал до фараона.

Според учените полиглоти и лингвисти, думата АМУРУ на акадски означавало “запад”. Но както ще видим по-късно, тази дума ще се появи и като име на реката АМУР даря, която се намира на запад от Манджурия. Оттук логично възниква въпросът - акадци или клон от прабългарите са дали името АМУР даря?

През XI в.пр.н.е. прабългарите ХАПИРУ, ХАБИРУ, ХАРУ, ХУРИТИ и т.н. ще се появят на историческата сцена в континентална Сирия, но под името АРАМЕЙСКИ племена. Ще превърнат град Дамаск в свой главен център, тъй като е разположен на важен кръстопът. В историческата хроника се казва, че АРАМЕИТЕ в началото на I хил.пр.н.е. до голяма степен претопяват местното АМОРЕЙСКО-ХУРИТСКО население на Сирия и Северна Месопотамия. С други думи - АРАМОВИТЕ синове, които са родоначалници на УЦ ГУРИТЕ и ХУлгУРИТЕ; ще излезе, че те сами в голяма степен се претопяват.

И обърнете внимание - АРАМЕЙСКИЯТ език се налага в много държави в Предна Азия и започва да се използва широко в официалните асирийски документи. А за първи главен център на АРАМЕИТЕ в Сирия е обявен град ЦОБА, чийто име впоследствие ще се превърне в СОВА, СОВА, а по времето на Соломон, тяхната владетелка ще се нарича САВСКАТА царица. АРАМеите от този град били известни с това, че произхождали с голямо майсторство преждата СЪРМА (нишки от злато, сребро или друг метал), поради което били наричани с прозвището СЪРМАТИ (САРМАТИ), с което ще се появят на историческата сцена на континента Европа.

Погледнато в исторически аспект, това са като цяло потомци на прабългари, за които в ПЪРВА книга МОИСЕЕВА, Битиия, Глава 20, се разказва следното:

“Аврам тръгна оттам към юг и се посели между КАДЕС (КАДЕШ бел.авт.) и СУР; и престоя временно в ГЕРАРА. И рече Аврам за жена си САРРА - тя ми е сестра. (Защото се страхуваше да каже, че му е жена, да не би жителите на оня град да го убият за нея). И герарският цар АВИмелех прати и взе Сарра...

И АВИмелеха повика Аврам и му рече: какво направи ти с нас? С какво сгреших аз против тебе, та щеше да нанесеш голям ГРЯХ върху мен и върху ЦАРСТВОТО ми? Ти направи с мене работи, каквито не се правят. И АВИмелех рече Авраму: какво имаш на ум, когато стори това нещо?

Аврам рече: помислих, че в това място няма страх БОЖИЙ, и че ще ме убият за жена ми; па тя наистина ми е

сестра: тя е дъщеря на моя баща, само че не дъщеря на майка ми; и стана моя жена; когато БОГ ме изведе от бащиния ми дом да странствувам, аз й рекох: направи ми добро: в което място отидем, навред казвай за мен: той ми е брат.

Тогава АВИмелех взе (хиляда сикли) сребро и дребен и едър добитък, и слуги и слугини, и ги даде на (Аврама); па върна и жена му Сарра. И рече АВИмелех (на Аврама): "ето отпреде ти МОЯТА ЗЕМЯ: живей дето ти е воля".

Преднамерено се върнах назад в историята, с цел да добие читателят по-ясна представа колко древна е връзката на прабългарите, които са населявали Сирия и Палестина, с евреите от една страна. И че тази връзка в по-късен период не е прекъсната, а напротив - тя е довела до много по-големи последици. Какво имам предвид:

Името на царя на Герара АВИмелех ни отвежда към името на АВИтоХОЛ (АВИтоХУЛ) от "Именника на прабългарските КАНОВЕ" от една страна. От друга - пряк потомък на АВИмелех е ТАЛМАЯ - цар на ГЕСУРА, съвременник на ДАВИД. Гесура е област в Сирия, разположена на източната страна на река Йордан между Васан, Мааха и горага Ермон. От името на областта прабългарското население било наричано ГесУРЦИ.

Връзката, която съществува между прабългари и евреи, е отразена също в Библията. В нея се казва, че ДАВИД е имал шест деца, които са родени в Хеврон. Първият му син АМНОН е от израелката Ахиноама. Вторият му син е от КАРмелитката Авигия, т.е. тя принадлежи към КАРИТЕ, които са известни с говор незвучен. А третият му син АВЕсалом (АВИсалам) е от Мааха, т.е. прабългарка, дъщеря на МАЛМАЯ - Гусарски цар. От името на областта Гесура, прабългарското население в нейните земи било наречено ГесУРЦИ.

Що се отнася до ХУлгУРИТЕ, които историците наричат МИТАНИ, то тяхната държава се разпада още по времето на ХЕТИТЕ, когато поставят свое протеже на престола на столицата ВищуКАНи. Многобройните прабългари, които населявали огромна територия в сравнение с останалите градове - държави, постепенно се отделят от централната власт, обявяват се за независими и се обособяват в самостоятелни

княжества. Това обяснява защо по-късно тези княжества попадат под асирийска власт.

Прабългарите (БАЛА ГУРИ) като цяло били известни с това, че отричали робството, което обяснява - защо не понасяли, нито търпели да бъдат зависими от други народи. И това се дължи на техния ЕЗИЧЕСКИ СВЕТОГЛЕД, в които са заложени уникалните им познания в областта на Космогонията. Това са тези познания, които те са пренесли от далечния изток в региона, който включва и земите на Месопотамия. Това са знанията за видимия и невидим свят, които са заложени в учението на Орфей, което за голямо съжаление не е проучено. А в неговото учение е заложен този ЕЗИЧЕСКИ СВЕТОГЛЕД, който е отразен и в творчеството на Омир - война се води както между БОГОВЕТЕ, така и на земята по време на Троянската война.

За този ЕЗИЧЕСКИ светоглед ни съобщава Николай Рьорих в книгата си "Седемте велики тайни на КОСМОСА", по-точно в глава 4, Космическия бой: Сказание за АРМАГЕДОН, в която се казва следното:

"А легендите твърдят, че всеки човек води непрекъснато три битки. Човек може да се чувства в състояние на пълен покой, но в действителност той участва в три битки едновременно.

Първата битка е между собствената воля и кармата. Нищо не може да освободи човека от сблъсъка на тези начала.

Втората битка се води в безкрайността, в ПРОСТРАНСТВОТО, между фините енергии и вълните на ХАОСА. Човешкото въображение не може да обхване тези битки в БЕЗКРАЙНОСТТА. Човешкият ум разбира ЗЕМНИТЕ стълкновения, но той не може, гледайки в СИНЬОТО небе да си представи, че там БУШУВАТ мощни СИЛИ и ВИХРИ. "Войната на НЕБЕСАТА" никога не престава. Борбата на творческите сили на Космоса с НЕОБУЗДАНИТЕ стихии или на ПРОЯВЕНИЯ свят с непроявения ХАОС кипи винаги. Светлината винаги побеждава, върху това е основната еволюция на цялото МИРОЗДАНИЕ. Третата битка бушува около човека между БЕЗПЛЪТНИТЕ същества на ДОБРОТО и ЗЛОТО. Така човек става жертва на едните и на другите. Не

е възможно да си представим яростта на ТЪМНИТЕ сили, които се мъчат да завладеят човека.

Великите сили на СВЕТЛИНАТА през цялото време водят упорита борба със силите на МРАКА. Във времето, в което живеем, когато е близо настъпването на СВЕТЛА епоха, тази борба достига НЕБИВАЛО напрежение и мащаби. В първата половина на XX век във ФИНИЯ свят е започнала последната ВЕЛИКА битка, решаваща съдбата на нашата планета - това е възвестеният от древните АРМАГЕДОН. Сроковете на тази БИТКА и началото на НОВА ЕПОХА или цикъл може да се намерят в точните изчисления на ЕГИПТЯНИТЕ и ИНДУСИТЕ. Тази битка е наречена символично в памет на страшната битка при МОГИДО.

В дните на АРМАГЕДОН цялата Йерархия на СВЕТЛИНАТА е събрана в ЕДИННА ТВЪРДИНА. Всички Светли Сили сега са насочени към отбиване на непрекъснатите нападения и страшните хитрини на ЧЕРНОТО братство. Царят на ТЪМНИНАТА сега се бори за самото си съществуване.

Ако изходим от държавния архив, открит в елАМАРАН в Египет, се оказва, че това е битката, която се е състояла през 1482 или 1481 г. пр.н.е. И това е била битка между народи, които притежават два различни ЕЗИЧЕСКИ СВЕТОГЛЕДА. А те са както следва:

-От една страна СИРИЙСКИТЕ князе, обединени от владетеля на град КАДЕШ на име СИЛИСТРА, които са потомци на прабългарите от царството ЯМХАД, когато техен владетел е бил ЯримЛИМ. А те от своя страна са потомци на този клон от прабългарите, които са дали името на град САМАРА и са разпространили своя ЕЗИЧЕСКИ СВЕТОГЛЕД, който отрича робството и проповядва братството на човечеството. От името на града идва и САМАРЯНСТВОТО - "*помощ за слабите, утешение за страдащите, надежда за всички*".

-От другата страна стои царят на Египет - фараона ТУТМОС III, представител на този ЕЗИЧЕСКИ СВЕТОГЛЕД, при който робството и насилието стоят в основата за управлението на страната.

Битката между тези две основни сили се е състояла в

МЕГИДО, за която в летописа се казва, че азиатците са бягали през глава, като изоставиха КОНЕТЕ си и своите КОЛЕСНИЦИ от ЗЛАТО и СРЕБРО. Всъщност при МЕГИДО се е състояла битката между привържениците на два ЕЗИЧЕСКИ СВЕТОГЛЕДА. От едната страна стоят привържениците на монизма, които почитат бог ТангРА и техните съюзници. А от другата - привържениците на политеизма, предвождани от египетския фараон ТУТМОС III, който е владетел на робовладелческа държава. Т.е. владетел на страна, която е населена с различни по расова, етническа и езикова принадлежност народи, а основният източник на материални блага са били робите.

Последиците от тази битка са известни - фараона ТУТМОС III, печели битката, но не и войната в духовната сфера. В края на неговото царуване МОИСЕЙ извежда евреите от Египет. А неговият приемник АМЕНХОТЕП IV (ЕХНАТОН), който управлява Египет в периода 1375 - 1357 г. пр.н.е., е известен с проведената от него религиозна реформа. В противовес на главния до тогава египетски бог АМОН, фараонът започва да утвърждава култа към древния бог - СЛЪНЦЕ - РА.

Погледнато в исторически аспект, фараонът АМЕНХОТЕП IV налага монотеизма, т.е. към ЕЗИЧЕСКИЯ СВЕТОГЛЕД, който е съществувал по времето на ДРЕВНОТО ЦАРСТВО в град ХЕЛИОПОЛ. Според този най-древен светоглед има само един върховен бог, когото наричали РА - ХОРАХТЕ, т.е. СЛЪНЦЕТО, покровител на царската власт и почитан във вид на СОКОЛ. Новата форма на култа към АТОН (АМОН-РА) се отличава със своята простота и яснота, която го прави разбираем и достъпен за разноплеменните и разноезични маси хора, които населяват не само Египет, но и завоюваните от фараона земи.

Всъщност реформата на АМЕНХОТЕП IV има за цел да върне страната към ЕЗИЧЕСКИЯ СВЕТОГЛЕД, който е бил присъщ за най-древните народи, към които са принадлежали дошлите от далечния изток КОННИ народи. А един от тях са ПРАБЪЛГАРИТЕ (БАЛА ГУРИ). И това е неоспорим факт, за който красноречиво говори големият храм, построен в чест

на бог ДОГАН от ХУРИТИТЕ (ХУлгУРИ) в тяхната столица град МАРИ. По своята същност ДОГАН е символ на бог ТангРА. Защо?

В Речника на чужди думи в българския език, нашите учени полиглоти и лингвисти са обявили ДОГАН за турска дума. На какво основание тя е обявена за турска, не ми е известно, по-важно е, че тя означава - СОКОЛ, ловен СОКОЛ.

В първа книга, под същото заглавие "Древната история на ПРАБЪЛГАРИТЕ" подробно обяснявам, че символът на прабългарите е триножник, на върха на който е поставен ОРЕЛ или СОКОЛ с разперени криле. А към самия триножник е закачена КОНСКА опашка.

ОРЕЛ или СОКОЛ с разперени криле е символ на бог ТангРА, т.е. на СЛЪНЦЕТО, което олицетворява за ЧОВЕКА, според Рьорих, тези "фини енергии", които излъчват СВЕТЛИНАТА в безкрайността. И това е тази невидима за ЧОВЕКА СВЕТЛИНА, която е отъждествявана от прабългарите с всесилния господ БОГ. С други думи - ДОГАН, ОРЕЛ или СОКОЛ е символът на бог ТангРА, т.е. на този ЕЗИЧЕСКИ СВЕТОГЛЕД, в който са заложени уникални познания в областта на Космогонията.

Освен думата ДОГАН, в същият речник ще срещнем и думата ГЕРАК, която този път е обявена за гръцка. На български тя означавала ЯСТРЕБ или СОКОЛ. Предполагам, че става въпрос за този вид грабливи птици, които са били използвани за лов на дребен дивеч. Логично е да се приеме, че за тази цел тя не е била използвана от представителите на морските или земеделските народи, а от тези, които са се препитавали от скотовъдство и лов.

Всеизвестно е, че в древността прабългарите са се препитавали предимно от скотовъдство и лов. В някаква степен това ми дава основание да приема, че името на областта ГЕРАрия, на която е бил владетел цар АВИмелех, би могло да произлиза от името на грабливата птица ГЕРАК.

Несъмнено отговорите - какво са представлявали ПРАБЪЛГАРИТЕ (БАЛА ГУРИ) в тази част на света, ще получим едва тогава, когато бъдат проучени документите, открити от археолозите в:

-Град НУЗУ (НУЗИ, НУЗА), разположен на изток от река Тигър;

-Архивите от царството МАРИ;

-Държавният архив от ел-МАРАН, в Египет.

По повод на писмата от царството МАРИ, Хари САГС в книгата си "Величието на Вавилон", ни разказва следното:

"Писмата от МАРИ от началото на II хилядолетие пр.Р.Хр., непосредствено преди Хамурапи да обедини окончателно Вавилония, ни дават най-ясна представа за дипломатическите отношения в древния свят. Това е времето на множество дребни княжества, които непрекъснато влизат в какви ли не отношения помежду си, било васални, било съюзнически; положение, недвусмислено изразено в писма, чийто автор споменава четири различни коалиции.

Царят на някое малко княжество, което не членува в подобна коалиция, зависи от по-силните си съседи, както личи от поместеното по-долу писмо, изпратено от по-дребен на по-могъщ владетел.

Ето какво казва АбиСАМАР на ЯхДУЛим:

"Да сключим съюз!... Моите градове, които (още) не са завладени, сега ще бъдат покорени. Тези градове не бяха превзети по време на вражите набези на владетеля на КАРкемеш (карийци бел.авт.) или ЯМХАД, (но сега) са (практически) завоювани от Шамши-Адад (цар на Асирия)".

В по-късно писмо АбиСАМАР казва на ЯхДУЛИМ (от рода ДУЛО бел.авт.):

Изоставиш ли АбиСАМАР, изоставяш и собствените си градове... Може би казваш" "АбиСАМАР не ми е син и моите земи не са (свързани с) неговите земи". (И все пак) моите земи наистина са твои земи и АбиСАМАР е твой син.

С други думи, АбиСАМАР предлага да приеме положението на васал на ЯхДУЛим в замяна на закрила - това очевидно засилва тенденцията към образуване на все по-големи и по-големи коалиции...

Понякога двама съюзници имат разногласия, когато извънредната ситуация е приключила. Така например разполагаме с писмото на един пратеник - Ибал-пи-Ел, който известява ЗимриЛИМ, цар на МАРИ, за хората от МАРИ,

преотстъпени от ХАМУРАПИ.

Ето какво вашият слуга Ибал-пи-Ел казва:

"В съответствие със заръките, които моят господар продължава да ми праща... разговарях приятелски (в буквалин превод "с добри думи") с Хамурапи... казах му ето какво: "Тъй като боговете унищожиха врага и дойдоха студени дни, защо задържаш слугите на своя цар (т.е. на своя равнопоставен съюзник)? Разреши ми да се върна и ПЪЛКОВОДЕЦЪТ да се прибере в имота си, преди да застудее". Обсъдих с него това и много (сходни теми)..."

Често съюзите, сключени между владетели, са скрепявани с династични бракове. Следващата извадка от писмо ни предлага пример за това:

Ишме-ДАГАН (по-големият син на Шамши-АДАД) сключи мир с ТУРКЕЙЦИТЕ. Той взема дъщерята на ЗАЗИЯ (цар на ТУРКЕЙЦИТЕ) за жена на сина си Мутаскур. Ишме-ДАГАН се разпореди да занесат на ЗАЗИЯ злато и сребро като годежен дар.

Договорите от периода МАРИ, изискващи екстрадиране, позволяват да бъдат заловени размирните граждани дори и ако те са избягали от страната, но са открити... Ето пример от едно писмо:

До Ясмах-АДАД, ето какво казва Шамши-АДАД, твой баща: "Ущтан-шари, ТУРУКЕЕЦА, изселен във Вавилон, е... в (град) Сагаратум. Провери потеклото на този човек и града, от който е и се разпореди стражата да го залови и да го прати при мен в (град) Шубат-енлил. Вавилонеца (т.е. царят на Вавилон - Хамурапи) ме помоли да му го предам..."

Само от няколкото писма от архива на царството МАРИ, сведенията красноречиво говорят, че ПРАБЪЛГАРИТЕ са били изключително многобройни, т.е. както се казва в преданието - те бяха като пясъка в пустинята. Това е времето, когато са съществували:

-Царство МАРИ на ЗимриЛИМ;

-Царство ЯМХАД на ЯримЛИМ, зад когото стоят над двадесет княжества.

-Царството на КУТИИТЕ (КУТИ или КУТРИ ГУРИ), които населяват земите на изток от река Тигър, а техни главни

центрове са НУЗУ (НУЗИ, НУЗА), АРАПХА, а по-късно и СИПАР.

Що се отнася до КНЯЖЕСТВАТА, от писмото на АбиСАМАР до ЯхдуЛИМ се вижда, че след като царството ЯМХАД е завоювано от царя на АСИРИЯ ШАМШИ-АДАД (1813 - 1781 г. пр.н.е.), то по това същото време е съществувало и царството ЯХдуЛИМ, в чието име прозира рода ДУЛО. А самият АбиСАМАР, макар и обявен за КНЯЗ, е бил владетел не на един, а на много градове.

Освен това от писмото на ШАМШИ-АДАД се вижда - кога във времето се появяват праотците на ТУРЦИТЕ на историческата сцена от една страна. От друга - династичен брак е сключен между дъщерята на турския цар ЗАЗИЯ и сина на АСИРИЙСКИЯ (АРИЙСКИ) цар на име ИМЕ-ДАГАН.

В контекста на изложеното следва да се търси историята на ПРАБЪЛГАРИТЕ като цяло в тази част на света. Вече многократно споменах, че за тях се споменава епизодично в историята както на Месопотамия, така и в историята на Сирия, Финикия и Палестина. Обаче в различни периоди тя е била свързана и с Египет.

Кога във времето ПРЪБЪЛГАРИТЕ (БАЛА ГУРИ) се появяват на историческата сцена ще си позволя отново да цитирам от книгата на Хари САГС "Величието на Вавилон". В нея авторът разказва следното:

"Макар и Вавилон да си възвръща независимостта от Асирия, тя пак е подложена от време на време на набезите на племената от ЕЛАМ. Те достигат връхната си точка през 1157 г. пр.Хр., когато ЕЛАМИТЕ предприемат мащабна кампания, сложила край на старата КАСИТСКА династия"...

По време на ЕЛАМСКАТА окупация се налага нов силов център - както личи, в ИСИН, ако се съди от името на "ВТОРАТА династия на ИСИН", по-късно дала началото на ново коляно. (Старата династия на ИСИН е създадена от АМОРЕИТЕ, на които принадлежи и ХАМУРАПИ, който превръща Вавилон от незначително селище в империята ВАВИЛОНИЯ - бел. авт.) Тази династия постепенно се обединява и се засилва през дългото и общо взето мирно управление на АСИРИЙСКИЯ цар АШУРДАН I (1179 -1134

г. пр.Р.Хр.), а когато умира, явно е достатъчно мощна, за да предяви претенции към трона на АСИРИЯ.

След смъртта на асирийския цар на АШУРДАН I, по време на неговите приемници, асирийски гарнизони все още охранявали редица градове и крепости, които били завладени от ХУРИТИТЕ (ХУлГУРИ) по времето, когато държавата МИТАНИ се разпада. А на нейно място се появяват редица княжества в земите на Горна Месопотамия.

За историците държавата Митани престава да съществува, но каква е съдбата на нейното ХУРИТСКО население, нищо не се казва. И обърнете внимание - вместо ХУРИТИ, по това време Горна МЕСОПОТАМИЯ се оказва изведнъж наводнена от племена на АРАМЕИТЕ, обявени от учените историци за НОМАДИ, които извършвали опустошителни набези, довели АСИРИЯ до пълен упадък. Опитите на асирийските царе, приемници на АШУРДАН I, да сключат съюз с ВАВИЛОН против АРАМЕИТЕ не довежда до никакъв резултат.

И изведнъж владетел на ВАВИЛОН става НАВУХОДОНосор (1126 -1105 г. пр.н.е.), чието прабългарско име е НАБУ КУДУРИ УЦУР, а фамилното води към сина на АРАМ-УЦ, който е родоначалник на древното прабългарско племе УЦ ГУРИ. Това обяснява защо в историческата хроника за ВАВИЛОНИЯ не се казва на коя от старите ДИНАСТИИ във ВАВИЛОН той принадлежи - на ШУМЕРИ, АКАДИ, АМОРЕИ, КАСИТИ или на ЕЛАМИ от една страна. От друга - на кои древен народ е бил владетел НАВУХОДОНОСОР I?

Отговорът в голяма степен се намира в книгата на Хари САГС "Величието на Вавилон", в която авторът разказва следното:

"Когато на престола се качва НАВУХОДОНОСОР I (1179 - 1134 г. пр.Хр.), четвъртият и най-влиятелен цар от ДИНАСТИЯТА, централното управление владее напълно събитията в ЦЯЛА ВАВИЛОНИЯ и НАВУХОДОНОСОР I е в състояние да насочи вниманието си към външната политика. Той най-после премахва надвисналата над страната заплаха от ЕЛАМИТЕ, като разгромява войската им в ненадеен светкавичен поход насред ЗНОЙНОТО вавилонско лято, както

е описано в един текст:

"Секирите (носени от войниците) блестяха като огън,
пътищата бяха нажежени като пламък,
в кладенците вода нямаше, хората ходеха жадни,
КОНЕТЕ безсилни останаха,
нозете на ВОИТА ХРАБЪР се подкосяваха."Победата възвръща международния престиж на ВАВИЛОНИЯ и събитието се разчува толкова много, че няколко текста с поличби биват наричани "Когато Навуходоносор разгроми Елам". Заради славата на царя като човек, възвърнал на Вавилония нейните богатства, с неговото име е наречен синът на основателя на една много ПО-КЪСНА ДИНАСТИЯ, прочутият НАВУХОДОНОСОР от Библията (с прабългарското име НАБУ АПЛА УЦУР - бел. авт.). НАВУХОДОНОСОР I продължава да разширява влиянието на ВАВИЛОНИЯ на север, на територии, които преди са били предимно асирийски, чак до течението на река Долен Заб (става въпрос за земите на КУТИИТЕ (КУТИ ИЛИ КУТРИ ГУРИ), но Асирия е владеела само тази част от тях, които са били в близост до река Тигър)."

НАВУХОДОНОСОР (НАБУ БУДУРИ УЦУР I) е бил владетел на този клон от ПРАБЪЛГАРИТЕ, който е известен от историческата хроника под името ХУлгУРИ (ХУРИТИ). Това са тази част от БАЛА ГУРИТЕ, които са създали царството МАРИ, а след това и държавата МИТАНИ. Това са този клон от ПРАБЪЛГАРИТЕ, които в голяма степен са запазили своята първоначална расова, етническа и езикова принадлежност.

По времето на НАБУ КУДУРИ УЦАР I, в историческата хроника те са известни под името АРАМЕИ, т.е. потомци на АРАМОВИТЕ синове - УЦ и ХУЛ. След като побеждава ЕЛАМИТЕ в битка при крепостта ДЕР, той нахлува в техните земи с предвожданата от него КОННА войска, и нанася тежък удар върху тази древна страна.

Всъщност това е този клон от БАЛА ГУРИТЕ, които са нашите праотци, на тези, които днес населяваме Балканския полуостров. Но тяхната история се преплита и с историята на много други народи. Какво имам предвид?

След смъртта на НАВУХОДОНОСОР I, нашите праотци

отново се разделят на три клона, поради обстоятелството, че са били многобройни от една страна. От друга - владеели са обширни територии от земи, които се намирали както в Месопотамия, така също и на запад и на изток от нея. Владетели на тези нови три клона са били както следва.

-ОНОН, много по-късно неговият приемник е известен под името ХУДОН. Това е този клон от нашите праотци, известни вече като АРАМЕИ, за които Хари САГС, в книгата си "Величието на Вавилон" разказва следното:

"В Библията са споменати и АРАМЕИТЕ, и връзката им с древноеврейските патриарси. Ревека, жената на Исаак, е "дъщеря на АРАМЕЕЦА ВАТУИЛ и сестра на АРАМЕЕЦА ЛАВАН" (Битие 25:20). Иаков се жени за братовчедките си Лия и Рахил, дъщери на АРАМЕЕЦА ЛАВАН (Битие 28:5, 16 - 28), а по-късните израилтяни казват пред Господ: "Моят отец беше странстващ АРАМЕЕЦ" (Второзаконие 26:5).

Името на АРАМЕЕЦА ЛАВАН ни отвежда към древното име на ЛИВАН. По повод на АРАМЕИТЕ, авторът на книгата "Величието на Вавилон" ни разказва следното:

"Не разполагаме с конкретна информация какво точно е предизвикало това предвижване, но е твърде възможно през вековете АРАМЕЙСКОТО население в хълмистите местности в Сирия да е достигнало максимума, който областта е могла да му осигури, ето защо и дребна временна промяна в климата вероятно го е обрекла на глад и го е принудила да се изсели".

-ЗАИР, името на когото ще срещнем по времето, когато КУТИТЕ (КУТИ или КУТРИ ГУРИ) са владеели АКАДА и ШУМЕРИ, но в неговия оригинален вид - Енридав АЗИР. В държавния архив от ел-АМАРНА, то се появява в съкратен вид АЗИРУ, и това е този княз, който образува съюз срещу Египет.

Това е този клон от ПРАБЪЛГАРИТЕ, които също са наши праотци, които се появяват отново на историческата сцена в Месопотамия. А техен владетел е НАВУХОДОНОСОР II, чието прабългарско име е НАБУ апла УЦУР, т.е. създателят на НОВОВАВИЛОНСКОТО ЦАРСТВО.

-ПИЛОНИ е владетел на третия клон от ПРАБЪЛГАРИТЕ. Негов по-късен приемник се е наричал

ТИМОТИ. Всъщност това са праотците на КУБРАТОВИТЕ прабългари, които се преселват в Манджурия. Тези прабългари, които дават името на река АМЕР даря, и река ТИМОТК, и срещу които е издигната КИТАЙСКАТА стена.

На тяхната история ще се спра по-подробно в следващата трета книга, под същото заглавие "Древната история на ПРАБЪЛГАРИТЕ".

ВМЕСТО ЕПИЛОГ

В близкото минало наистина бе табу да се търси най-древната история на ПРАБЪЛГАРИТЕ, тъй като целта на управляващите бе да бъде наложено мнението, че сме славяни. От сведенията, които изложих в първата и в настоящата книга, се вижда, че общото, което съществува между БЪЛГАРИ и СЛАВЯНИ, се дължи преди всичко на обстоятелството, че нашите езици, както и езикът, на който са говорили древните народи - ТРАКИ, ГУРИ и други неизвестни племена, от които произлиза така нареченият САНСКРИТСКИ език, имат един и същ общ корен.

Що се отнася до факта, че не са малко учените историци, които ни причисляват към групата на така наречените ПЛЕМЕНА от ТЮРКСКИ произход, то това недвусмислено показва, че и днешните официални представители на научната историческа мисъл в България продължават да бъдат това, за което НИЦШЕ е казал:

"... УЧЕНИТЕ притежават остро зрение на всичко близко, но едновременно и късогледство за ДАЛЕЧНОТО и ОБЩОТО."

И това се дължи на обстоятелството, че те продължават да твърдят, че днешните българи сме потомци единствено на КУБРАТОВИТЕ прабългари, което ги отвежда към близкото минало. Това ги води към омагьосания кръг - СЛАВЯНИ ли сме или ТЮРКСКИ племена.

Във втората трилогия под общото заглавие "Древната история на Балканския полуостров" подробно се спирам на историята на древните народи, които са населявали континента

Африка. Един от тези народи са и праотците на ТУРЦИТЕ, които напускат този материк към края на IV хил. пр.н.е. и трайно отсядат в земите на Западна Мала Азия. А това означава, че те не принадлежат на КОННИТЕ народи от една страна. От друга, техният древен език и писменост са сродни с тези африкански народи, които принадлежат към бялата раса, ниски на ръст, но с черни коси. Към тази група народи принадлежат идейските дактили, праотците на албанци и турци. Т.е. тези народи, които пишат и четат ОТДЯСНО НАЛЯВО.

Днешните официални представители на научната историческа мисъл в БЪЛГАРИЯ са длъжници не само на българите, но най-вече на тези, които днес ги управляват, както и към четвъртата власт - журналистите Защо?

Защото през последните няколко години българската общественост се наслуша на какви ли не писания в пресата, радиото и телевизията, че бъдещето и пътят на БЪЛГАРЯ е към Западна Европа. Оттук логично възниква въпросът има ли право западната страна на материка да се нарича ЕВРОПА, след като е изключила от своята част земите на БЪЛГАРИТЕ, които в историческата хроника са наречени с името ЕВРОПА. И това е отразено от бащата на историята Херодот, който в "История", книга седма, 8, ни съобщава дословно:

"Ето защо АЗ (цар КСЕРКС - бел. авт) ВИ събрах сега тук, за да споделя с вас това, което смятам да предприема: възнамерявам, като свържа с понтонен мост Хелеспонта, да прекарам войската през ЕВРОПА до ЕЛАДА и да накажа АТИНЯНИТЕ за това, което са направили на ПЕРСИТЕ и на баща ми (цар ДАРИЙ - бел. авт.)"

Този исторически факт ни задължава не да ходим в Западна ЕВРОПА, а тя да включи както земите, така и БЪЛГАРИТЕ към създадения от тях СЪЮЗ, за да има историческото право да се нарича ЕВРОПЕЙСКИ.

Но за да разберат кои сме ние, БЪЛГАРИТЕ, и какъв е приносът на нашите праотци към ОБЩОЧОВЕШКАТА цивилизация, ВРЕМЕ е ВЕЧЕ тези, които УПРАВЛЯВАТ СЕГА БЪЛГАРИЯ, да се замислят сериозно върху казаното от ЙОРДАН ЙОВКОВ на 13 март 1937 г., а то е следното:

"... Изглежда, че ние сме в най-мизерните условия за КУЛТУРНА работа. Грижите ни за ДУХОВНИЯ живот от ден на ден ОТСЛАБВАТ и смешното е, че нейните МИНИСТРИ, най-често СЛУЧАЙНИ хора, без отношение към нашия КУЛТУРЕН живот, приказват НЕПРЕКЪСНАТО за "ВЪЗРАЖДАНЕ", а на практика вършат работи, които нямат нищо ОБЩО с това ВЪЗРАЖДАНЕ. Те гледат на ЛИТЕРАТУРАТА и на ИЗКУСТВОТО като на ИЗЛИШНО НЕЩО, защото очакват от работата на ПИСАТЕЛЯ и ХУДОЖНИКА бързи, НЕПОСРЕДСТВЕНИ ефекти. И понеже тези ЕФЕКТИ за ВЪЗРАЖДАНЕТО на БЪЛГАРСКИЯ НАРОД не стават веднага, смятат, че грижите за литературата и изкуството МОГАТ ПОСТОЯННО да се ОТЛАГАТ. Днес кажат без това МОЖЕ, утре кажат СЪЩОТО, СЪКРАЩАВАТ в БЮДЖЕТА всички суми, чрез които в една или друга форма биха могли да подпомогнат ДУХОВНИТЕ ни РАБОТНИЦИ, и тия работници продължават да висят във въздуха. Заприличали са на ПРОСЯЦИ. Нашите ПОЛИТИЧЕСКИ мъже не могат да разберат, че ОБНОВЛЕНИЕТО и ВЪЗРАЖДАНЕТО, и изобщо НАЦИОНАЛНОТО е преди всичко в ТВОРЕНИЯТА на писатели и художници, създадени от БЪЛГАРСКА ДУША и предназначени да БУДЯТ, да ХРАНЯТ и да ИЗДИГАТ тая ДУША. Може ли да има друг по-ИНТИМЕН и по-СИГУРЕН път за ОБНОВА и ВЪЗРАЖДАНЕ? Но нашите ДЪРЖАВНИЦИ и ОБЩЕСТВЕНИЦИ са търсили не ПРОБУДЕНОТО и УТВЪРДЕНОТО НАЦИОНАЛНО съзнание, а пасивната, инстинктивна, НЕОСЪЗНАТА българска ДУША и с нея са работили, тъй като с НЕЯ по-лесно може да се ЗЛОУПОТРЕБЯВА."

Тези слова на Йордан Йовков всеки може да прочете под надслов "МИСЛИ", в книгата на проф. Сп. Казанджиев "Срещи и разговори с Йордан Йовков", публикувана в СБОРНИК - СЪБРАНИ СЪЧИНЕНИЯ на Йордан Йовков, том 6, стр. 358 - 359, София, 1983 г.

За голямо съжаление БЪЛГАРИТЕ не само са живели дълго време, но и продължават да живеят във времето, за което ГЬОТЕ е казал:

"Където глупостта е образец,
там разумът е безумие."

Не е ли време тези, които днес УПРАВЛЯВАТ БЪЛГАРИЯ, както и тези, които се гласят да я УПРАВЛЯВАТ утре, да се запознаят с далечното минало на нашите ПРАОТЦИ, за да бъдат в състояние да видят към какво БЪДЕЩЕ я водят.

БИБЛИОГРАФИЯ

1. БИБЛИЯ, Вехтият и Новият завет, "Св. Синод на българската църква", 1925 г.
2. ОМИР, "Илиада", "Народна култура", 1976 г.
3. ХЕРОДОТ, "История", част втора, "Наука и култура", 1986 г.
4. ТУКИДИД, "История на ПЕЛОПОНЕСКАТА война", Държавно издателство "НАУКА и ИЗКУСТВО", 1979 г.
5. РЬОРИХ, Николай. "Отворените двери", "Наука и култура", 1979 г.
6. РЬОРИХ, Николай. "Седемте велики тайни на КОСМОСА", Гуторанов и син", 1995 г.
7. АВДИЕВ В.И., "История на древния Изток, Държавно издателство "Наука и изкуство", С., 1950 г.
8. КОЛЕКТИВ, "ХРОНОЛОГИЧНА ЕНЦИКЛОПЕДИЯ на СВЕТА", издателство "ЕЛПИС".
9. САГС, Хари: "Величието на ВАВИЛОН", издателство "РИВА", 1998 г.
10. ПРЕДАНИЯ И ЛЕГЕНДИ, събирани от автора в различни региони на света; непубликувани.

***

Навсякъде в повествованието употребеното понятие ПРАБЪЛГАРИ има хронологичен смисъл. Етнос или народ с названието ПРАБЪЛГАРИ НЕ Е СЪЩЕСТВУВАЛ.

Съществувал е и съществува етнос, народ и нация само с названието БЪЛГАРИ - в различна форма.

Авторът използва думата ПРАБЪЛГАРИ съвсем условно, за да насочи вниманието на читателите си към далечните времена, когато към нашите коренни праотци - българите - са се вливали подобно на малки ручеи в голямата река различни племенни, родови, по-големи или по-малки групи етнически формирования.

Варна, 2001

Издания на Библиотека "Народен будител"

1. Равносметката - Д-р. Стефан Маринов
2. Изгнаник и Родина - Стефан Кожухаров, стихове
3. България в световната история и цивилизации - Дух и Култура, Сборник 1996
4. Носталгия - Д-р Илия Вълков, стихове
5. България в световната история и цивилизации - Дух и Култура, Сборник 1997
6. Българският календар - Георги Кръстев
7. България в световната история и цивилизации - Дух и Култура, Сборник 1998
8. Зов - Димитър Бутански, стихове
9. Писмото на Папа Йоан Павел Втори до артистите
10. Истината е много страшна, Колю Д. Кондов
11. Небето помни - Протобългарска история, Константин Каменов
12. България в световната история и цивилизации - Дух и Култура, Сборник 1999
13. Праотците - том 1, Кръстю Мутафчиев
14. Боянската църква - стихове и балади, Д. Боянов
15. Небето помни - Протобългарска история, второ допълнено издание, Константин Каменов
16. Праотците - том II, Кръстю Мутафчиев

Предстоящи издания, 2001

17. Героични години, Васил Енчев
18. Произходът на българите, Д-р Ганчо Ценов
19. България в световната история и цивилизации - Дух и Култура, Сборник 2000
20. Избрани творби - том I и II, Димитър Боянов

Изданията на "*Народен будител*"
и в."*Народен будител*"
могат да се намерят на адрес:
Варна, ул. "Васил Кънчев" 6; тел. 052/824 078
e-mail: zefira@telecoms.bg

ДРЕВНАТА ИСТОРИЯ НА БЪЛГАРИТЕ

НАРОДЕН БУДИТЕЛ

4,00